

Liahona

**Tjäna som äldre
missionärspär, s. 18**

Tre uppmaningar till
återvända missionärer, s. 42

Sanningen segrade, s. 48

Emma Smiths barndom, s. 58

MED TILLSTÅND AV CHURCH HISTORY MUSEUM

*Han vederkvicker min själ,
av Walter Rane*

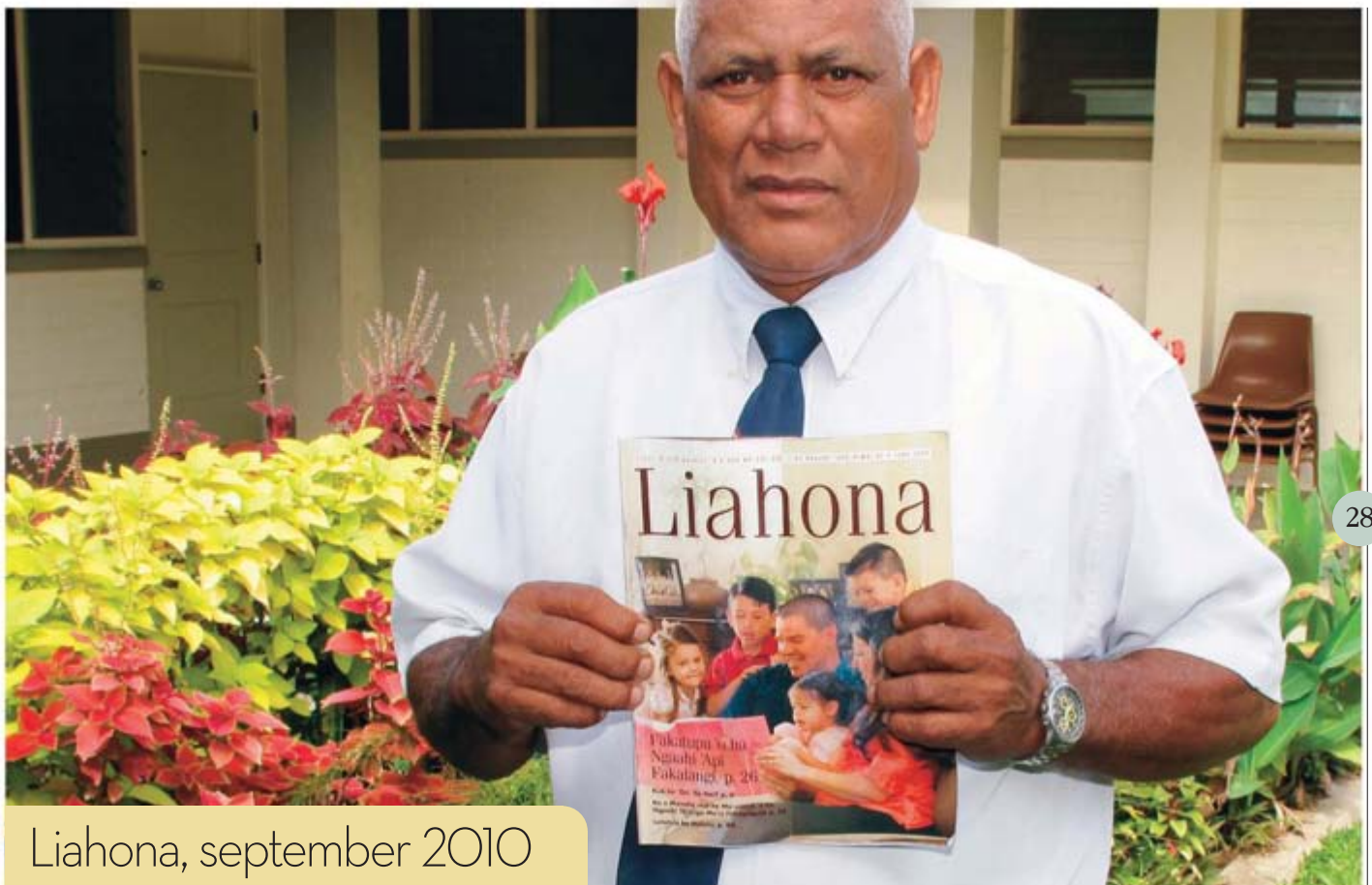
”Det här är en skildring av när kung David skriver psalmer”, säger konstnären. ”David var en av Israels mest inflytelserika kungar. Ändå var hans liv mycket tragiskt ... Men ur tragiken föddes många av Davids psalmer när han vädjade till Herren om att bli botad och förlåten.”

Målningens titel kommer från Psaltaren 23:1–3, där David säger:

”HERREN är min herde, mig skall intet fattas.

*Han låter mig vila på gröna ängar,
han för mig till vatten där jag finner ro.*

Han vederkvicker min själ.”

Liahona, september 2010

BUDSKAP

- 4** Budskap från första presidentskapet: Mormons bok — en personlig guide
President Henry B. Eyring
- 7** Besökslärnarnas budskap: Vårt ansvar att vårda den uppväxande generationen

ARTIKLAR

- 10** Hopp genom evangeliets förrättningar
Elias Magabo
Tempelförrättningarna helade våra hjärtan och enade vår familj.
- 18** Våra äldre missionärer
Äldste Kent D. Watson
Ett äldre missionärspar som verkar i Taiwan ger en inblick till dem som överväger att tjäna som missionär.

- 22** Mer än en vägledning för missionärer
Melissa Merrill
Predika mitt evangelium är ett inspirerat redskap för alla kyrkans medlemmar.
- 28** Vi hittade Herren i Tonga
Joshua J. Perkey
De här medlemmarna från Tonga vet vilka välsignelser som kommer av att sätta Herren främst.
- 34** Använd Hjälpföreningens möten till att undervisa och inspirera
Julie B. Beck
Inspirerade ledare kan skräddarsy sina hjälpföreningsmöten efter församlingens eller grenens behov.

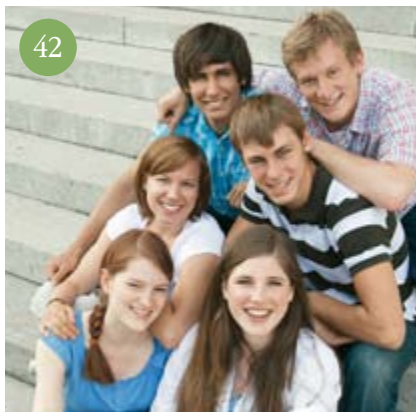
PÅ OMSLAGET

Framsidan: Fotoillustration Hyun Gyu Lee.
Baksidan: Fotoillustrationer Hyun Gyu Lee, Lauren Ademar Fochetto och Ruth Sipus.

AVDELNINGAR

- 8** Små och enkla medel
- 13** Tjänande i kyrkan: Ge barnen en chans att tjäna
Jenny Baker
- 14** Vi talar om Kristus: För in Kristus i hemmet
Cynthia Green
- 16** Vad vi tror på: Evangeliet ska predikas för hela världen
- 38** Sista dagars heliga berättar
- 74** Kyrkonytt
- 79** Förslag till familjens hemafton
- 80** Tills vi möts igen: Lärdomar från ett akvarium
Minerva G. Harkness

42

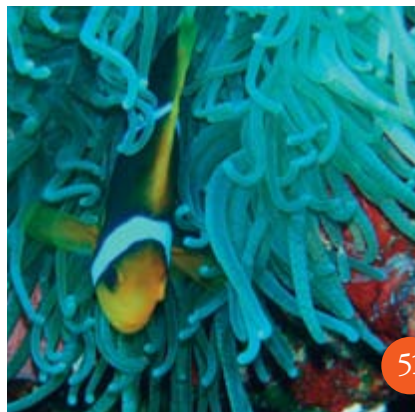

- 42 De talade till oss:
Till återvända missionärer**
Äldste L. Tom Perry
- 45 Evangeliet i mitt liv:
Att vi skall kunna ha glädje**
Andrea Jones

*Se om du kan
hitta Liahonan
som är gömd i
det här numret.
Ledtråd: En
present.*

54

- 46 Rakt på sak**
- 48 Hur jag vet: Sanningen
ska segra**
Oliver Mayall
- 51 Vår plats**
- 52 Från missionsfältet:
Underverket vid stoppljuset**
Benjamin Hayford
- 54 Kom redo att spela**
Adam C. Olson
*För Koki finns det många
likheter mellan att spela basket
och att följa evangeliet.*
- 57 Affisch: Håll fast**

58

- 58 En trofast flicka som
hette Emma**
Mark Staker
*Lär dig mer om hur Emma
Smith var som liten flicka.*
- 60 Evangeliet är till för alla**
President Dieter F. Uchtdorf
*Det har ingen betydelse var du
bor eller vilket språk du pratar.
Evangeliet är till för dig.*
- 62 Samlingsstunden:
Jag lyder Jesus Kristus
därför att jag älskar honom**
Sandra Tanner och
Cristina Franco
- 64 Vår sida**
- 65 Särskilda vittnen: Vad är
ett prästadsömskvorum?**
D. Todd Christofferson
- 66 Jehova räddar den
trofaste Daniel**
Diane L. Mangum
*Daniel skyddades därför att
han valde att lyda Herren.*
- 68 Den allra dyrbaraste gåvan**
Jane McBride Choate
*Missionärerna hade gett
Sophies familj evangeliets
gåva. Hon ville ge dem en
present också.*
- 70 För små barn**

SEPTEMBER 2010 ÅRGÅNG 134 NUMMER 9
LIAHONA 09289 180

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper
Rådgivande: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson
Biträdande redaktionschefer: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr
Biträdande redaktör: Susan Barrett
Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J.
Perkey, Chad E Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett,
Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy,
Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenade staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Telefonnummer: 08-500 655 20. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 80:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

**Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; eller via e-post: liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska,
franska, grekiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
September 2010 Vol. 134 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer information på Internet

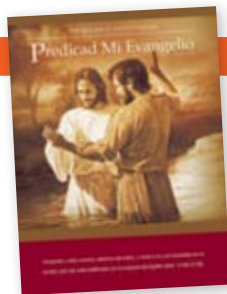
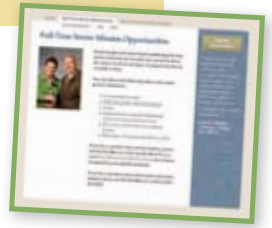
Liahona.lds.org

FÖR VUXNA

I "Våra äldre missionärer" (sidan 18) skriver äldste Kent
D. Watson om äldre missionärspar som "utför stora
underverk medan de etablerar och stärker kyrkan".

För att få veta mer om missionstillfällen för äldre,
gå till www.lds.org/csm/index.html (på engelska).

Om du tycker om "Vi hittade Herren i Tonga" (sidan 28), kan du **se
fler fotografier av tonganska** medlemmar på www.liahona.lds.org.

FÖR UNGDOMAR

Flera artiklar i det här numret tar upp misso-
närsvägledningen *Predika mitt evangelium*.

Den finns på Internet på många språk på
www.preachmygospel.lds.org.

FÖR BARN

Det finns flera aktiviteter för barn på Internet
på www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från
kyrkan finns på många språk på
www.languages.lds.org.

**President
Henry B. Eyring**
förste rådgivare i
första presidentskapet

MORMMONS BOK

— en personlig guide

Vi har alla i våra bästa stunder en önskan att återvända hem för att bo hos Gud. Han gav oss sin älskade Son som vår Frälsare. Han skulle bereda vägen och undervisa oss om hur man följer den. Han gav oss profeter för att de skulle visa vägen. Profeten Joseph Smith inspirerades att översätta profetuppteckningarna som Mormons bok består av. Den är en säker guide längs vägen hem till Gud.

Joseph Smith sade om den dyrbara boken: ”Jag sade till bröderna att Mormons bok är den mest felfria av alla böcker på jorden och slutstenen i vår religion, och att en människa genom att lyda dess bud kan komma närmare Gud än genom någon annan bok.”¹

Buden som finns i Mormons bok kommer från Gud. Några är direkta befallningar från Frälsaren genom hans profeter om vad vi ska göra och vad vi ska bli. Mormons bok visar oss Frälsarens exempel för att stärka vår tro och beslutsamhet att lyda hans bud och följa honom. Boken är full av Kristi lärdomar som vägleder oss. Här är ett exempel från 2 Nephi:

”[Jesus] sade till människobarnen: Följ mig. Kan vi då, mina älskade bröder, följa Jesus om vi inte är villiga att lyda Faderns befallningar?

Och Fadern sade: Omvänd er, omvänd er och låt döpa er i min älskade Sons namn” (2 Nephi 31:10–11).

Boken säger tydligt att vi måste ta emot den Helige Anden som ett dop i eld så att den kan hjälpa oss hålla oss kvar på den raka och smala stigen. Vi får lära oss att vi alltid måste be i Kristi namn och inte tröttna, och om vi gör det har vi fått följande löfte: ”Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv” (2 Nephi 31:20).

Mormons bok klargör i kung Benjamins underbara tal vad det innebär att ha kärlek till Gud och till alla människor. När vår natur förändras genom försoningens kraft och genom trofast lydnad mot buden fylls vi av Guds kärlek (se Mosiah 4:1–12).

Mormons bok ger oss också tillförsikt om att vi kan bli

KRISTUS I LANDET YMINIGHET, AV SIMON DEWEY © 2003 IRI

Varje gång jag läser om så bara några rader i Mormons bok känner jag att mitt vittnesbörd stärks om att boken är sann, att Jesus är Kristus.

så rena under det här livet att vi inte har någon önskan att göra ont (se Mosiah 5:2). Detta hopp ger oss mod och tröst när Satan försöker fresta oss och göra oss modfällda på vår väg.

Varje gång jag läser om så bara några rader i Mormons bok känner jag att mitt vittnesbörd stärks om att boken är sann, att Jesus är Kristus, att vi kan följa honom hem, och att vi kan ta med oss dem vi älskar hem. För mig har det varit böckernas bok. Det är Guds ord.

Jag ber att vi och alla de vi älskar ska dricka djupt och dagligen ur den. Jag vittnar i Jesu Kristi namn om att den är en sann guide. ■

SLUTNOT

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 63.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

När vi använder skrifterna och nutida profeters ord som källan i all vår undervisning, inbjuder vi Anden att bära vittne. Detta för in 'Guds kraft till att övertyga människorna' (L&F 11:21) i undervisningen" (se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 51). Ni kan läsa huvudpunkterna i president Eyrings budskap, bland annat Joseph Smiths uttalande om Mormons bok. Be familjemedlemmarna berätta hur de får hjälp att komma närmare Gud genom att följa lärdomarna i Mormons bok.

"När eleverna diskuterar principer från skrifterna, utvecklar de färdigheter som de behöver i sina egna skriftstudier" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s. 54). Ni kan läsa skriftställena som hänvisas till i budskapet och leta efter och samtala om principerna de undervisar om.

UNGDOMAR

Min personliga Mormons bok

Hillary Holbrook

I augusti 2005, när president Gordon B. Hinckley (1910–2008) uppmanade kyrkans medlemmar att läsa Mormons bok innan årets slut, lovade jag mig själv att jag skulle läsa hela boken. Jag kände till olika berättelser i Mormons bok men jag hade aldrig läst hela boken. Nu hade jag för avsikt att hålla mitt löfte.

Jag hade fått lära mig att tillämpa skrifterna på mitt liv och göra dem personliga. Så medan jag läste skrev jag ner i marginalerna vad jag tyckte att huvudtanken i stycket var. Jag strök också under ord och uttryck för att betona dem.

Jag skrev mitt namn bredvid namnen i skrifterna för att

hjälpa mig komma ihåg att Guds ord som talades till andra också kan vara ord som talas till mig. I 2 Nephi 2:28, till exempel, skrev jag mitt namn: "Och nu, [Hillary], vill jag att [du] ser till den store Medlaren och hörsammar hans viktiga befallningar." Ju mer jag gjorde Mormons bok till min "personliga" Mormons bok, desto ivrigare blev jag att läsa den varje dag.

Medan jag läste dagligen blev mina böner innerliga och personliga. Jag kunde också fokusera på min utbildning och följa Andens maningar att bli vän med andra. På årets sista kväll läste jag sista sidan i Mormons bok.

Jag hade då lärt mig hur viktigt det är att läsa hela Mormons bok, och andra skrifter, och jag vill göra det många gånger till i mitt liv.

BARN

En vägvisare som hjälper oss att komma hem

Hur skulle du känna dig om du hade gått vilse och inte visste hur du skulle komma hem till din familj? Skulle du bli glad om du kunde följa efter någon som visade vägen? President Eyring säger att

Mormons bok är som en vägvisare som hjälper oss att komma hem till vår himmelske Fader.

Titta på bilderna som visar sådant som Mormons bok talar om för oss att vi behöver göra för att komma tillbaka hem. Läs 2 Nephi 31:10, 11, 20. Skriv rätt vers från Mormons bok nedanför bilderna. Du behöver använda en av verserna två gånger.

Omvända sig och döpas.

Ha ett klart hopp.

Ha kärlek till Gud och till alla människor.

Följ Jesus.

Vårt ansvar att vårda den uppväxande generationen

Studera materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Tro • Familj • Tjänande

Utän näring är det risk för att vår uppväxande generation blir som den i Mosiah 26. Många av ungdomarna trodde inte på sina fäders traditioner utan blev ett åtskilt folk i fråga om tron, och de förblev sådana från den tiden. Vår uppväxande generation kan också förledas om de inte förstår sin del i vår himmelske Faders plan.

Vad är det då som kan skydda den uppväxande generationen? I kyrkan undervisar vi om frälsande principer, och de här principerna är familjeprinciper, principer som hjälper den uppväxande generationen att bilda familj, undervisa barnen och förbereda barnen för förordningar och förbund — och sedan kommer nästa generation att undervisa nästa och så vidare.

Som föräldrar, ledare och medlemmar i kyrkan förbereder vi den här generationen för Abrahams välsignelser, för templet. Det är vårt ansvar att vara mycket tydliga när det gäller nyckelprinciperna i tillkännagivandet om familjen. Moderskap och faderskap är eviga roller och ansvarsuppgifter. Vi har var och en ansvar för antingen den manliga eller kvinnliga delen av planen.

Vi kan undervisa om den här läran i alla slags situationer. Vi måste vara respektfulla när vi pratar om äktenskap och familj. Och den uppväxande generationen kan genom vårt exempel få hopp och förståelse — inte bara genom orden vi säger, utan också genom det sätt som vi känner och utstrålar en familjens anda.

Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident.

Från skrifterna

Ords 22:6; Ef 6:4; Enos 1:1; Alma 53:20–21; 56:47; 57:27

Vad kan jag göra?

1. Hur kan jag hjälpa mina systrar att använda "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" för att stärka den uppväxande generationen? Du kan ge dem ett exemplar av tillkännagivandet och hjälpa dem hitta och stryka under styckena som bäst undervisar om nyckelprinciperna.
2. Hur kan jag stärka den uppväxande generationen? Du kan hjälpa medlemmar i din församling, din gren, din familj eller ditt samhälle som kan ha nytta av din uppmärksamhet och kärlek.

Från vår historia

När president Gordon B. Hinckley talade till systrarna under Hjälpföreningens allmänna möte den 23 september 1995 sade han: "Den värld vi lever i är en kaotisk värld, med skiftande värderingar. Genomträngande röster ropar efter olika ting under svek emot de genom tiderna beprövade beteendemönstren."¹ President Hinckley presenterade sedan "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" för systrarna, kyrkan och i slutändan för alla människor överallt.

Under åren som gått sedan dess har detta profetiska dokument översatts till många språk och delats ut till världens ledare. Det uppmanar medborgare och statsledare "att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet".²

Tillkännagivandet har blivit grunden till kyrkans medlemmars uppfattning i fråga om familjen, ett uttalande som vi kan hålla fast vid och veta att vi stärker vår familj och vårt hem genom att följa dess föreskrifter.

SLUTNOTER

1. Gordon B. Hinckley, "Håll stand mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 98.
2. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". (*Liahona*, okt 2004, s 49)

För mer information, gå till www.reliefsociety.lds.org.

Små och enkla medel

”Med små och enkla medel uträttas mycket stort”
(Alma 37:6).

INSPIRATIONEN BAKOM GENERALKONFERENSEN

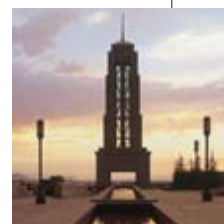
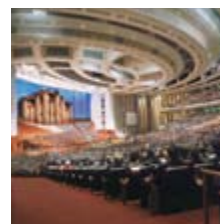
Har du någon gång undrat om talarna under generalkonferensen tilldelas ett ämne? Under den senaste generalkonferensen sade äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum: ”Vi har inte tilldelats ämnen, inte heller samordnar vi talen runt teman. Herrens sätt är, naturligtvis, det bästa sättet. Av talarens egen strävan under bön bygger han upp en andlig symfoni fylld av uppenbarelse och kraft. Upprepade teman, principer som bygger på principer, profetiska varningar, upplyftande löften - den gudomliga harmonin är ett mirakel!” (”Låt mig få höra om Jesus”, *Liahona* maj 2010, s. 108).

KYRKANS HISTORIA VÄRLDEN ÖVER

Konferenscentret i Salt Lake City firar 10-årsjubileum

Här är en del fakta som du kanske inte känner till om konferenscentret som invigdes den 8 oktober 2000 av president Gordon B. Hinckley (1910–2008).

- Användes första gången: Under den 170:e årliga generalkonferensen den 1 och 2 april 2000
- Totalt antal närvarande vid olika evenemang sedan invigningen: 6,9 miljoner personer vid 4 577 evenemang
- Totalt antal besökare som har gått på rundtur i byggnaden: 4,8 miljoner
- Totalt antal dignitärer som har gått på rundtur i byggnaden: 5 500
- Antal musikevenemang, bland annat *Music and the Spoken Word*, som hållits i byggnaden: 311
- Antal julrelaterade evenemang som hållits i byggnaden: 17 olika evenemang med totalt 49 framträdanden
- Konstutställningar som hållits i byggnaden: Hall of the Prophets, Arnold Friberg Art Gallery och konst från kyrkans internationella konsttävlingar

I almanackan

Glöm inte: Den 25 september hålls Hjälpföreningens allmänna möte och generalkonferensen hålls den 2 och 3 oktober. Hör med din prästadömsledare eller gå till conference.lds.org för att få information om tid och plats. I många fall kan du se generalkonferensen via Internet.

Talarstolen i konferenscentret

Talarstolen i konferenscentret har en unik bakgrund. Här berättar president Gordon B. Hinckley om den:

”Jag älskar träd. När jag var pojke bodde vi om somrarna på en gård med en fruktodling. Varje år vid den här tiden planterade vi träd. Jag tror inte det gått en enda vår, sedan jag gifte mig, förutom två eller tre år då vi var borta från staden, som jag inte planterade minst ett ... träd ...

För ungefär 36 år sedan planterade jag ett svart valnötsträd. Det var i ett tätbevuxet område, där det växte rakt och högt för att nå solljuset. För ett år sedan dog det av någon anledning. Men valnöt är dyrbart möbelträ. Jag ringde broder Ben Banks i de sjuttios kворum, som arbetade med ädelträ innan han verkade på heltid för kyrkan. Han kom med sina två söner, den ene biskop och den andre nyligen avlöst som biskop, och som nu driver företaget, och tittade på trädet. Såvitt de kunde se var det solitt, vackert virke. En av dem föreslog att det kunde användas till talarstolen i denna sal. Tanken tilltalade mig. Trädet sågades ner, och sågades sedan i två

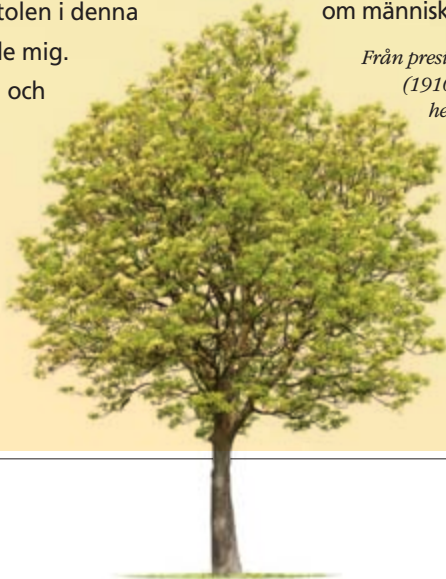
tunga stockar. Sedan följde den långa torkningsprocessen, först naturligt och sedan i ugn. Stockarna sågades till plankor i ett sågverk i Salem i Utah. Plankorna togs sedan till Fetzers snickeri där skickliga hantverkare utformade och byggde denna stiliga talarstol av det träet.

Slutprodukten är vacker. Jag önskar ni alla kunde se närmare på den. Den är ett ytterst skickligt hantverk, och jag talar här från det träd som växte på min bakgård,

där mina barn lekte och växte upp.

Jag blir rörd av detta. Jag har planterat ytterligare ett eller annat svart valnötsträd. När de vuxit upp är jag sedan länge borta. När den dagen kommer och denna vackra talarstol blivit gammal, kanske ett av dem duger till ersättning. Till äldste Banks och hans söner Ben och Bradley, och till de skickliga hantverkare som har utformat och byggt den, ger jag mitt djupt kända tack för att de gjort det möjligt för mig att lämna ett litet avtryck i denna stora sal, där profeters röster ska gå ut till hela världen med vittnesbörd om människosläktets Återlösare.”

Från president Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”I vittnesbörd till hela världen”, Liahona, jul. 2000, s. 6.

Middagen — en tid för lärdom

Gör middagen till en tid för lärdom. Allt du behöver göra är att ha lite av kyrkans studiematerial till hands vid middagsbordet. Hemma hos oss använder vi ofta material som undervisar våra barn. Vi har till exempel använt häftena *Tro på Gud för flickor*, *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* och *Vägledning för de unga*. Vi har förstås också skrifterna i närheten.

Ibland läser vi några verser och samtalar om dem. Andra gånger slår vi upp skriftställe-hänvisningar. Vi har till och med lärt oss femte trosartikeln utantill och samtalat om dess betydelse medan vi har ätit.

Om du ibland dukar med de här visuella påminnelserna blir det lätt att komma ihåg hur viktigt det är att få både andlig och fysisk näring.

Serena Gedlaman, Alberta, Kanada

Obs: Häftena Plikt mot Gud för pojkar och Min plikt mot Gud finns också tillgängliga. Alla häften som nämnts ovan kan beställas gratis via kyrkans distributionscenter eller på Internet på www.ldscatalog.com. Invånare i USA och Kanada kan också ringa till Salt Lake Distribution Center på 1-800-537-5971.

HOPP

genom evangeliets förrättningar

Min hustru försäkrade mig om i telefonen att hon kände sig bättre och att allt skulle ordna sig.

Tre dagar senare förändrades allt.

Elias Magabo

Jag föddes och växte upp i Filippinerna där jag träffade och gifte mig med min hustru Monina. Det var där vår son Mark föddes. I mitten av 1990-talet flyttade vi till Saipan som är en liten ö i Stilla havet. Där var vi aktiva medlemmar i en annan kyrka. Ibland såg jag unga män som gick runt två och två på ön, propert klädda i vit skjorta och slips. Jag visste att de var sista dagars heliga missionärer, men jag hade inga planer på att gå med i någon annan kyrka. När jag såg dem komma mot mig vände jag faktiskt om och skyndade iväg i motsatt riktning.

Min inställning till missionärerna ändrades när två vänner, Mel och Soledad Espinosa, döptes in i kyrkan. De uppmuntrade vår familj att träffa missionärerna och vi gick med på det mest av nyfikenhet. Första gången vi träffade missionärerna var i augusti 2007 och medan de gav oss sitt budskap kände jag något mäktigt. Hjärtat slog fortare och jag hade en pirrig känsla i hela kroppen. Senare fick jag veta att hela familjen hade känt sig inspirerad och upplyft. Våra känslor blev allt starkare under månaderna som följde medan vi lärde oss mer om Jesu Kristi evangelium.

Ungefär samtidigt som vi började träffa missionärerna började Monina bli svagare, och hon fick konstiga bölder över hela kroppen. Hennes reumatism blev värre än någonsin. Vi sökte läkarhjälp men testerna gav oss inga svar. Allteftersom månaderna gick blev hon så dålig att hon till slut behövde mer medicinsk hjälp. I december flög

Monina till Filippinerna för att träffa några läkare där. Jag stannade kvar i Saipan så att jag kunde fortsätta arbeta och ta hand om vår tonårsson.

Innan Monina åkte berättade hon att hon ville döpas när hon kom tillbaka till Saipan. Hon bad mig också fortsätta träffa missionärerna fastän hon inte skulle vara med på några av lektionerna. Jag lovade henne att Mark och jag skulle göra det.

Vi hade regelbunden kontakt medan hon var i Filippinerna så att jag kunde få höra om hennes läkarbesök och hon kunde få höra vad vi lärde oss om evangeliet. Min hustru berättade att hon hade mindre och mindre värk varje dag, och jag var glad att läkarvården fungerade. I början av januari 2008 köpte jag en flygbiljett för att besöka henne, men hon var säker på att hon skulle vara tillbaka på Saipan snart och att jag inte behövde slösa pengar på en resa. Hon sade att hon älskade och saknade vår son och mig och försäkrade mig om att allt skulle ordna sig.

Tre dagar senare dog hon plötsligt. Orsaken: oupptäckt leukemi. Mark och jag var chockade — och förtvivlade. Vi reste omedelbart till Filippinerna för att vara med på begravningen och återvände sedan till Saipan. Det var den svåraste tiden i vårt liv.

Jag sörjde så mycket att jag hade svårt att ta

mig ur sängen på morgnarna. En särskilt svår dag påminde Mark mig om något som missionärerna hade undervisat vår familj om. Han sade: "Pappa, gråt inte så mycket. Mamma är på en plats nära Gud. Hon är i andevärlden." Jag kände mig så tacksam över att Gud hade gjort det möjligt för Monina att fortsätta lära sig om evangeliet, att alla som någonsin har levat får möjlighet att ta emot eller förkasta Jesu Kristi evangelium — antingen i det här livet eller nästa.

Medan jag fortsatte att lära mig om Jesu Kristi lärdomar insåg jag att vår himmelske Fader hade gjort mycket mer än så: Han hade också gjort det möjligt för henne att ta emot nödvändiga förrättningar, som dopet. Innan min hustru åkte till Filippinerna hade hon och jag börjat prata om att döpas in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Fastän hon inte kunde döpas i det här livet har vår himmelske Fader inte lämnat oss utan hopp.

Mark och jag upplevde flera prövningar under

månaderna som följde. När jag hade återvänt från Filippinerna och min hustrus begravning förlorade jag mitt jobb. Jag sålde vår bil för att kunna betala Moninas sjukhusräkningar. Och Mark och jag var tvungna att anpassa oss till ett liv utan Monina. Trots motgångarna fann Mark och jag hopp i vår nyfunna tro, och vi döptes i april 2008. Några månader därefter fick jag ett arbete som gjorde att jag kunde betala sjukhusräkningarna. Mark och jag satte upp ett mål att följa med på grenens resa till templet i Manila så att vi kunde besglas som familj.

Efter att ha sparat all extra inkomst och förberett oss andligt följde Mark och jag med grenen till templet i maj 2009. Medan vi förberedde oss för resan fick vi på nära håll uppleva motståndarens destruktiva

Missionärslektionerna upplyfte och inspirerade vår familj. Vi hade ingen aning om hur mycket vi skulle komma att behöva den trösten under månaderna som följde.

hand, men också vår himmelske Faders stärkande och upplyftande kärlek. Jag blev mycket sjuk dagen innan vi skulle åka till templet. Några medlemmar fick oväntade immigrationsproblem och andra hade svårt att få ett pass. Våra vänner som presenterade evangeliet för min familj, broder och syster

Espinosa, förlorade sina jobb samma vecka som vi skulle åka till templet. Och ännu värre var att en medlem i vårt grenspresidentskap som skulle åka till templet för första gången förlorade sin far i en plötslig sjukdom tre dagar före resan. Men i slutändan stärkte Herren var och en och gjorde det möjligt för 42 grensmedlemmar att komma till templet. Sexton av oss var där för första gången.

Den 13 maj 2009 är en dag jag aldrig kommer att glömma. När jag anlände till templet försvann omedelbart tyngden och smärtan jag kände över min hustrus död. Fastän jag först var nervös eftersom jag inte visste exakt vad jag skulle göra eller vart jag skulle gå, slogs jag av den lugna, fridfulla känslan som mötte mig när jag kom in i templet. Det var stor skillnad från gatornas larm utanför tempeldörrarna.

Allteftersom dagen gick blev upplevelsen i templet alltmer meningsfull och mäktig. På morgonen deltog grenen i dop för de döda.

Medan jag tittade på tänkte jag på min hustru som ett och ett halvt år tidigare hade uttryckt en önskan om att döpas.

I templet fick min son och jag tillbaka det som vi trodde vi hade förlorat för alltid.

Nu fick jag bevittna uppfyllelsen av Moninas önskan när en vän döptes till förmån för henne.

Men den mest betydelsefulla delen av resan kom senare samma eftermiddag när jag kom in i beseglingsrummet. Min hustru och jag gifte oss för många år sedan, men vi gifte oss inte i templet genom vår himmelske Faders prästadömsmyndighet. När min hustru dog trodde jag att jag hade förlorat henne för alltid. Men när jag lyssnade på missionärerna fick jag veta att familjer kan beseglas för evigheten i templet.

När jag kom in i beseglingsrummet i templet i Manila överväldigades jag av känslor. Ända sedan jag döptes hade jag vetat att evangeliets välsignelser var verkliga, men i det ögonblicket såg jag vad de verkligen var värda. När Mark och jag knäböjde vid altaret för att beseglas som familj kände jag min hustrus närvaro. Jag kunde höra hennes röst och det var som om jag höll henne i handen. Jag kände Moninas närvaro av hela mitt hjärta. Jag visste då att vi var en evig familj. ■

GE BARNEN EN CHANS ATT TJÄNA

Jenny Baker

Alla som verkar i Primär kan tala om för dig att barn ofta har svårt för att komma till Primär och bara sitta och vara tysta och lära sig saker. Oavsett hur skicklig ledaren är eller hur mycket lärarna älskar sin klass, blir barn bångstyriga i bland.

Sista dagars heliga har fått veta att alla nya medlemmar i kyrkan behöver ett ansvar.¹ Ett ansvar hjälper dem att känna sig som en del av kyrkan och ger dem en chans att lära sig mer och växa. Barn kan välsignas på samma sätt när de ges tillfälle att tjäna.

Barn får inga ämbeten, men Primärs ledare kan i bön söka efter tillfällen att tjäna även för de minsta barnen. Här är några förslag:

- Låt ett äldre barn hjälpa ett yngre barn under samlingsstunden.
- Be ett barn som har kommit tidigt att stå vid dörren och hälsa på de andra som kommer till Primär.
- Ge ett äldre barn i uppgift att se till att mikrofonen är på.
- Be några äldre barn att hämta tavelkritor, sudd, färgkritor eller andra saker från biblioteket.
- Be ett barn som kan spela piano att spela preludium eller postludium.
- Ge två vänner i uppgift att sätta sig

hos en besökare eller en ny medlem och hjälpa personen att känna sig välkommen.

- Be ett barn hjälpa till att leda sången.
- Ge flera barn i uppgift att sätta fram eller ta bort stolar.
- Be ett barn och barnets familj att besöka ett nytt barn i er församling eller gren.
- Be ett barn att hålla upp en bild.
- Be någon att rita en enkel bild på tavlan som har med din lektion att göra.
- Be några barn i klassen att hitta på rörelser till en ny sång de ska lära sig.
- Hjälp en elvaåring att planera en aktivitetsdag i Primär. Det hjälper barnet att uppfylla ett krav i Tro på Gud-programmet.

Kom ihåg att tacka barnen för deras hjälp, oavsett hur stor eller liten deras uppgift var.

Jag har tyckt om att arbeta med barnen medan de har lärt sig att tjäna. Det är givande att se dem växa och använda färdigheterna i unga mäns och unga kvinnors program som de började utveckla i Primär. ■

SLUTNOT

1. Se Gordon B. Hinckley, "Unga män och nyomvända", *Nordstjärnan*, jul. 1997, s. 47.

DET SOM VERKLIGEN BETYDER NÅGOT

Äldste Kenneth Johnson i de sjuttios kvarum berättar om ett tillfälle när han målade fasaden på huset och hans femåriga son bad att få hjälpa till: "[När jag hade gett] honom en av mina gamla skjortor som täckte hela honom och nästan gick ända ner till golvet, och rullat upp ärmarna flera varv, började vi arbeta på ytterdörren. Han strök på färg nertill medan jag arbetade på den övre delen. Jag lade märke till att han på grund av sin ålder och storlek inte kunde stryka ut färgen jämnt och att färgen rann. Varje gång han böjde sig ner för att doppa penseln i färgburken slätade jag hastigt ut färgen på den nedre delen av dörren och sedan återgick jag till min del av ytan så att han inte märkte vad jag gjorde. Efter en stund insåg jag att det var viktigare att få arbeta med min son än att utföra ett förstklassigt arbete. När jag tänkte efter förstod jag hur duktig han var. Varje gång jag närmade mig dörren efter den dagen och såg tydliga spår av sonen påmin-des jag om det som verkligen betyder något i livet."

Se "Vi har alla en Fader som vi kan lita på", *Nordstjärnan*, jul. 1994, s. 31.

För in Kristus i hemmet

Cynthia Green

För flera år sedan hörde jag en ung kvinna återge ”Den levande Kristus”,¹ och bestämde mig för att också lära mig den utantill. Jag hade med mig ett litet exemplar av dokumentet när jag var ute och sprang på morgnarna. Eftersom jag var ensam och distraktionerna var få var det ett ypperligt tillfälle för mig att tänka. När jag hade gjort detta i flera månader var jag i god fysisk form — och jag hade nått mitt mål.

Det kändes bra att vara ”klar”, men de långtgående förmånerna kändes ännu bättre. Jag märkte att jag tänkte på Jesus Kristus, hans liv och mission oftare och att jag ville bli mer lik honom. Jag behandlade min make och våra barn med mer tålmod och kärlek. Jag fann större frid och glädje i allt jag gjorde. Och jag kände större glädje över att ta hand om och älska alla omkring mig. Då ville jag liksom Lehi, som åt av frukten från livets träd, att min familj också skulle få uppleva det jag hade upplevt (se 1 Nephi 8:12).

Jag började fundera över hur jag kunde lära våra barn ”Den levande Kristus”. Jag insåg att de var små (vårt äldsta barn var 11 år) och att det här

dyrbara dokumentet var ganska långt. Men jag ville göra det och när jag hade bett och tänkt på det mycket visade Anden för mig hur jag kunde lära barnen det.

Jag hade sedan länge samlat på bilder som jag klippt ut ur gamla kyrkotidningar. Jag tog fram lådan jag hade dem i och började ta upp bilder som passade de olika meningarna i ”Den levande Kristus”. För ”Han var Gamla testamentets store Jehova”, till exempel, hittade jag en bild av Kristus som Jehova när han talade med Mose. För nästa mening, ”Under ledning av sin Fader”, hittade jag en bild där vår himmelske Fader och Jesus Kristus står bredvid varandra. På kort tid hittade jag många bilder och parade ihop dem med motsvarande text från ”Den levande Kristus”.

December verkade vara den perfekta tiden för vår familj att börja fokusera på ”Den levande Kristus”. Barnen tyckte det var spännande och gick verkligen in för det hela. Vi satte upp bilderna vi arbetade på i köket. Jag lade märke till att barnen under dagens gång brukade säga orden när de gick förbi bilderna. När alla hade lärt sig orden till bilderna utantill tog

vi bort dem och började arbeta på nya bilder.

För varje bild samtalade vi om evangeliet och Jesu Kristi liv. Våra hemaftonslektioner fylldes av berättelser och lärdomar om Frälsaren. Min make gav ytterligare insikt när han lärde ut några av begreppen i ”Den levande Kristus”.

Familjebönerna blev mer meningsfulla, för barnen tänkte mer på honom i vars namn vi bad. Anden fyllde vårt hem. Vi kände oss som Nephi när han skrev: ”Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus” (2 Nephi 25:26). Vi kände större frid i vårt hem.

Välsignelserna flödade över oss, på sätt som jag aldrig hade kunnat föreställa mig. Som exempel hade jag försökt förenkla några av orden för vårt yngsta barn Joseph, som var fyra år, men han envisades med att lära sig hela dokumentet, ord för ord. Det blev särskilt tydligt en söndag i kyrkan. Omslaget till sakramentsmötesprogrammet visade en bild av Frälsaren i Getsemane som vi hade använt för att lära oss en mening utantill. Joseph pekade på bilden och sade: ”Titta, mamma. Han gav sitt liv

för att sona alla människors synder.”

En annan söndag var det jobbigt i kyrkan. Barnen var rastlösare än de borde ha varit, särskilt under sakramentet. Nästa kväll pratade vi om sakramentet under hemaftonen. Vi samtalande om dess syfte och hur vi ska uppföra oss när sakramentet delas ut. Jag frågade barnen vad de tänkte på under sakramentet. Tioåriga Sharanne sade att hon tänkte på Jesu Kristi liv och orden i ”Den levande Kristus”. Inget mer behövde sägas.

En annan gång hade Joseph svårt att komma i säng. Han stretade emot och var retlig. Jag bad honom att säga något från ”Den levande Kristus”. När han började kände jag hur Anden kom in i rummet. Han blev lugn och återgick till sitt normala, glada jag. En annan kväll när han åter var rastlös försökte jag med samma sak igen. Den här gången blev svaret annorlunda: ”Nej! Jag vill inte vara glad!” Vår lille son hade lärt sig vad som kunde hända när man tänkte på Kristus. Frälsaren hade verkligen blivit mer verklig för oss.

Till påsken året därpå hade vi lärt oss hela ”Den levande Kristus”. Det var den underbaraste fyramånadersupplevelsen vi någonsin haft. Projektet är

över nu, men jag vet att det vi lärde oss kan påverka varje familjemedlem under resten av livet.

Jag vet att vår himmelske Fader och Jesus Kristus är verkliga. Jag är tacksam att jag förstår deras verk

bättre och känner deras kärlek i större mått. Jag tackar Gud för den oförlägenliga gåvan — hans gudomlige Son, och för den underbara möjligheten att få lära sig mer om honom och försöka bli mer lik honom. ■

SLUTNOT

1. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd — Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga”, *Liahona*, apr. 2000, s. 2–3.

Jag vet att det vi lärde oss om Frälsaren kan påverka var och en av oss under resten av livet.

EVANGELIET

SKA PREDIKAS FÖR HELA VÄRLDEN

När Jesus Kristus levde på jorden undervisade han andra om ett sätt att leva som skulle leda dem till glädje i det här livet och i nästa. Hans budskap handlade om frid, kärlek och lydnad mot Guds bud. "Jesus [vandrade] från stad till stad och från by till by och predikade evangeliet om Guds rike" (Luk 8:1). Han lärde också att förrättningar som dop är nödvändiga för att vi ska kunna återvända till vår himmelske Fader (se Joh 3:5).

Han sade till sina lärjungar att

"detta evangelium om riket skall predikas i hela världen" (Matt 24:14). Därför sände han ut dem "att predika" (Mark 3:14). Det är samma uppgift han har gett till oss i dag — att berätta för andra om evangeliet. År 1831 uppenbarade han följande genom profeten Joseph Smith: "Detta evangelium skall predikas för alla nationer, släkten, tungomål och folk" (L&F 133:37).

Vi kan se till Frälsaren som ett exempel på hur man kan dela med sig av evangeliet. Han undervisade

om evangeliet på ett tydligt sätt (se Matt 5–7). Han tog vara på enkla, oplanerade tillfällen att berätta om evangeliet (se Joh 4:4–42). Och han visade uppriktig kärlek och omsorg om andra (se 3 Nephi 17). Vi kan göra samma sak. ■

Jesus Kristus inbjuder alla människor att komma till honom. Vi kan hjälpa andra att komma till honom genom att berätta för dem om evangeliet. Här är några sätt vi kan göra det på:

"Jag ber att er tro och era böner ska fortsätta till förmån för de områden där vårt inflytande är begränsat och där vi ännu inte tillåts att fritt dela med oss av evangeliet. Under kan inträffa när vi gör det."

President Thomas S. Monson,
"Välkomna till konferensen",
Liahona, nov. 2009, s. 6.

1. Visa glädjen vi känner när vi lever efter Jesu Kristi evangelium.

2. Vara vänliga mot alla.

3. Inbjuda vänner till kyrkans möten, aktiviteter och tjänandeprojekt.

4. Ge exemplar av Mormons bok eller Liahona till personer som inte delar vår tro.

5. Använda Internet till att berätta om evangeliet. Vi kan till exempel bära vårt vittnesbörd i en blogg eller hänvisa människor till kyrkans webbsidor, som Mormon.org.

6. Förbereda oss som unga män, unga kvinnor och äldre att verka som missionärer.

7. Inbjud vänner och grannar till att få undervisning av missionärerna.

Ni [är] kallade att ropa omvändelse till detta folk. Och om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!" (L&F 18:14–15).

Se *Evangeliets principer (2009)*, s 31.–*Stå fast i din tro (2004)*, s 68.

Äldste
Kent D. Watson
i de sjuttios kvorum

Våra äldre missionärer

Som medlem i presidentskapet för området Asien har jag den särskilda förmånen att tjäna i ett område i världen som jag lärde mig älska som ung missionär för över 45 år sedan. Saker och ting har ändrats sedan dess. Det som då var Södra Fjärran Östernmissionen består nu av över 25 missioner. Några få medlemmar i några få grenar har nu växt till 750 000 medlemmar. Området har många kapell och det är möjligt för de asiatiska medlemmarna att besöka templet.

Allteftersom kyrkan har växt i Asien har jag lärt mig älska och uppskatta en grupp personer som inte söker efter belöning, ära eller annan världslig lön. De söker enbart efter att förhållas vår Fader i himlen. De är våra äldre missionärer: underbara, erfarna bröder och systrar som lugnt och hängivet hjälper till 'att lägga denna kyrkas grundval och att föra den ut ur dunklet och ut ur mörkret' (L&F 1:30).

Deras erfarenhet, tro, vittnesbörd

och kärlek gör det möjligt för dem att utföra stora underverk medan de etablerar och stärker kyrkan i vår del av Herrens vingård — från Ulaanbaatar till New Delhi. De är de som Mika beskrev: "Jakobs kvarleva skall vara bland många folk som dagg från Herren, som regnskurar på gräs" (Mika 5:7).

I många fall blev de förvånade över platserna de kallades till. Några av dem hade kanske, liksom profeten Jona, så att säga hellre valt Tarsis i stället för Nineve. Men de flydde inte "till Tarsis, bort från Herrens ansikte", och de var inte "i fiskens buk i tre dagar och tre nätter" (Jona 1:3; 2:1). I stället visste de att deras kallelse kom från Herren och "lämnade [genast] näten och följde honom" (Matt 4:20).

Några av deras otaliga och mångfaldiga uppdrag innebär till exempel att de arbetar i templet, undervisar seminariet och institutet, arbetar på missionskontor, sköter Ständiga utbildningsfonden, verkar i grenar (undervisar, utbildar, aktiverar och predikar),

Äldre missionärer verkar i många olika uppdrag.

*De är "som dagg från HERREN,
som regnskurar på gräs".*

EN OUMBÄRLIG INGREDIENS

Som välfärdsmissionärer i Sydamerika hade vi förmånen att arbeta både med medlemmar i kyrkan och personer som inte delar vår tro. Vi arbetade med olika organisationer som tillsammans med kyrkan genomförde ett antal humanitära projekt.

Vi använde en stor del av tiden till att arbeta med barnhem, sjukhus, fängelser, hälsokliniker och stiftelser som hjälper missgynnade personer, personer med handikapp, fattiga och behövande.

Vi undervisade inte om evangeliet med lektioner som de unga missionärerna gör, men vi hade många andliga upplevelser när vi såg förändringar hos de behövande som fick hjälp och kände hur tron stärktes när de insåg vem den verkliga källan till hjälpen var.

Missionärsparen är en oundgänglig ingrediens i missionsarbetet på grund av deras stora tidigare erfarenhet. Kyrkan behöver fler missionärspär än någonsin tidigare och paren som kan tjäna behöver välsignelserna som väntar dem."

Charles E. och Julia Cartmill, Idaho, USA

VI BEHÖVER ÄLDRE PAR

”På denna långa lista av Herrens hängivna tjänare finns allt fler äldre par som gör en outhärlig insats i Herrens verk. Hur vi älskar att ha och behöver missionärspär i varje mission i den här kyrkan!”

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, ”Förbli i mig”, *Liahona*, maj 2004, s. 30.

vägleder och hjälper personer utöka sina jobbfärdigheter och få bättre jobb, använder sig av sina yrkesfärdigheter (juridik, ekonomi, ingenjörsvetenskap, utbildning, hälsovård), samordnar humanitär hjälp och bidrar med hjälp vid översvämningar, jordbävningar och andra naturkatastrofer. En del av dem hjälper också till att hitta, undervisa och döpa nya medlemmar!

Äldste Phil och syster Brenda Frandsen är ett sådant par. De verkade i Kaohsiung i Taiwan. Förutom sina andra ansvarsuppgifter verkade äldste Frandsen också som rådgivare till missionspresidenten. Följande korta intervju med paret Frandsen återspeglar många pars tankar och känslor och kan ge insikt till dem som överväger att verka som missionärer.

Vad hade ni för tankar när ni övervägde att verka som missionärer?

Syster Frandsen: ”Vi hade alltid pratat om att gå ut som missionärer

när våra barn vuxit upp. När den tiden kom var det svårt att komma överens om vart vi skulle åka och vad vi skulle göra. Efter många diskussioner föreslog äldste Frandsen att vi skulle lämna valet till Herren. När vi fick vår missionskallelse kunde det inte ha varit mer spännande. Vi ser det som en mycket speciell välsignelse!”

Hur kände du för att återvända till ditt ursprungliga missionsfält?

Äldste Frandsen: ”Det har varit mycket givande att återvända efter att ha varit borta i 44 år. I ett område där det en gång bara fanns en liten gren i en hyrd byggnad finns det nu ett vackert stavscenter. En åttaårig pojke jag kände då är en hängiven stavs-president nu. Utvecklingen i den här delen av världen har verkligen varit förunderlig. Varje dag får syster Frandsen och jag nya andliga upplevelser medan vi arbetar för att hjälpa personer få eller stärka sitt vittnesbörd.”

Känner ni att ni har använts på ett effektivt sätt?

Äldste Frandsen: ”Vi har kunnat använda våra talanger och erfarenheter och vi har upptäckt talanger som vi inte visste att vi hade. Jag har kunnat dra mig till minnes mycket av kinesiskan jag en gång talade. Syster Frandsen kan svara i telefon på kinesiska och läsa namn för att vidarebefordra post. Vi känner att det är bra för våra gamla hjärnor att lära sig nya färdigheter i vår ålder!”

Saknar ni inte er familj?

Syster Frandsen: ”Jag oroade mig över att behöva vara borta från

barn och barnbarn. Men det finns underbara teknologiska framsteg i fråga om kommunikation som äldre missionärer kan använda sig av. I viss mån hör jag från och ser mer av vår familj nu än vad vi gjorde när vi var hemma. Minst fyra barnbarn kommer att födas medan vi är här, vilket vi räknar till en av de största välsignelserna av alla. Jag kommer att gå miste om att hålla i de nyfödda barnen, men vi får se bilder och film så fort varje händelse inträffar. I stället för att ta oss bort från familjen har missionen på många sätt fört oss närmare varandra.”

Äldste Frandsen: ”Vi känner faktiskt att vi har fått en större familj genom att gå ut som missionärer. Vi är missionärernas ”far-” eller ”morföräldrar”. Varje dag är vi ivriga att få höra om de unga missionärernas upplevelser. Vi älskar dem — och de älskar oss! Visst är det härligt att höra återvända missionärer rapportera om sina upplevelser med att dela med sig av evangeliet? Vi får höra om sådana upplevelser varje dag medan de är färska och till stor del ”oredigerade”. Det är ovärderligt att se missionärerna mogna och växa och bli effektiva lärare och ledare i evangeliet!”

Syster Frandsen: ”Medan vi har varit borta har vi ändå utfört missionsarbete hemma i Arizona. Två av våra bästa vänner har bjudit hem missionärerna. Dessutom bestämde vår dotter och hennes man sig för att dela med sig av evangeliet till någon. Till följd därav döptes en av deras vänner nyligen. Ju mer vi

försöker tjäna, desto fler välsignelser får vi. Det är omöjligt att ligga steget före Herren.”

Är det tillfredsställande för er personligen att verka som missionärer?

Äldste Frandsen: ”Missionsarbete är aldrig tråkigt! Det finns nya utmaningar och nya äventyr varje dag. Förutom våra uppgifter på kontoret undervisar vi i engelska på lördagsmorgnar och håller kursen Evangeliets lära på söndagsmorgnar. Två gånger i veckan har vi en förberedande engelskakurs inför college för återvända missionärer. Vi är också engagerade i att hitta och undervisa undersökare. Varje tjänandefälle öppnar nya dörrar för att undervisa om evangeliet.”

Några råd till par som överväger en mission?

Syster Frandsen: ”En av mina största farhågor hade nog med hälsan att göra, men i stället har vi välsignats med god hälsa. Vårt schema som missionärer är hälsobringande. Vi går upp tidigt och går till sängs tidigt, vi motionerar varje dag och äter näringsrik mat. Herren välsignar

missionärerna med styrka till att utföra sitt arbete. Man behöver inte vara rädd!”

Äldste Frandsen: ”Vi ler ibland när andra därhemma tycker att vi har gjort en stor uppoffring. Uppoffringen är minimal jämfört med välsignelserna, glädjen och tillfredsställelsen Gud ger oss varje dag.”

Paret Frandsens upplevelser är typiska för de kommentarer vi får från andra äldre missionärer som verkar i Asien. Nyligen blev ett äldre par tårögda när de fick veta att de kunde avsluta sin mission en månad tidigare så att de fick komma hem till jul. Vi trodde att det var glädjetårar över möjligheten att få återförenas med barn och barnbarn till julen. Vi insåg inte att det var sorgsna tårar. De visste att de kanske aldrig skulle få möjlighet att verka på det här sättet igen, så de ville tillbringa en sista jul på missionsfältet!

Heder åt våra äldre missionärer! De får i sanning den kraft de behöver för att kunna lägga grunden till denna kyrka och föra den ut ur dunklet och ut ur mörkret. ■

För att få veta mer om missionstillfällena för äldre, gå till www.lds.org/csm/index.html.

Ovan, från vänster: Äldste och syster Frandsen med missionärerna i deras distrikt; äldste Frandsen förbereder sig för att ge sig ut och skrifton med de unga äldsterna; syster Frandsen verkar i Primär; templet i Mexico City i Mexiko, där broder och syster Ortiz verkade (se nedan); äldste och syster Lopes kallades att samla information och skriva ner kyrkans historia i Brasilien.

TJÄNANDETS VÄLSIGNELSER

”Min hustru och jag kallades att verka i templet i Mexico City. Vi tyckte mycket om arbetets heliga karaktär. Vi pratade ofta om de underbara upplevelsorna vi hade och grät för att vi kände Anden. Det var den lyckligaste och underbaraste tiden i vårt liv. Vår tro och vårt vittnesbörd stärktes eftersom vi tjänade Herren med kärlek och tro i hans stora verk.”

Pedro Córdoba Ortiz, Aguascalientes, Mexiko

MER ÄN EN VÄGLEDNING FÖR MISSIONÄRER

Melissa Merrill

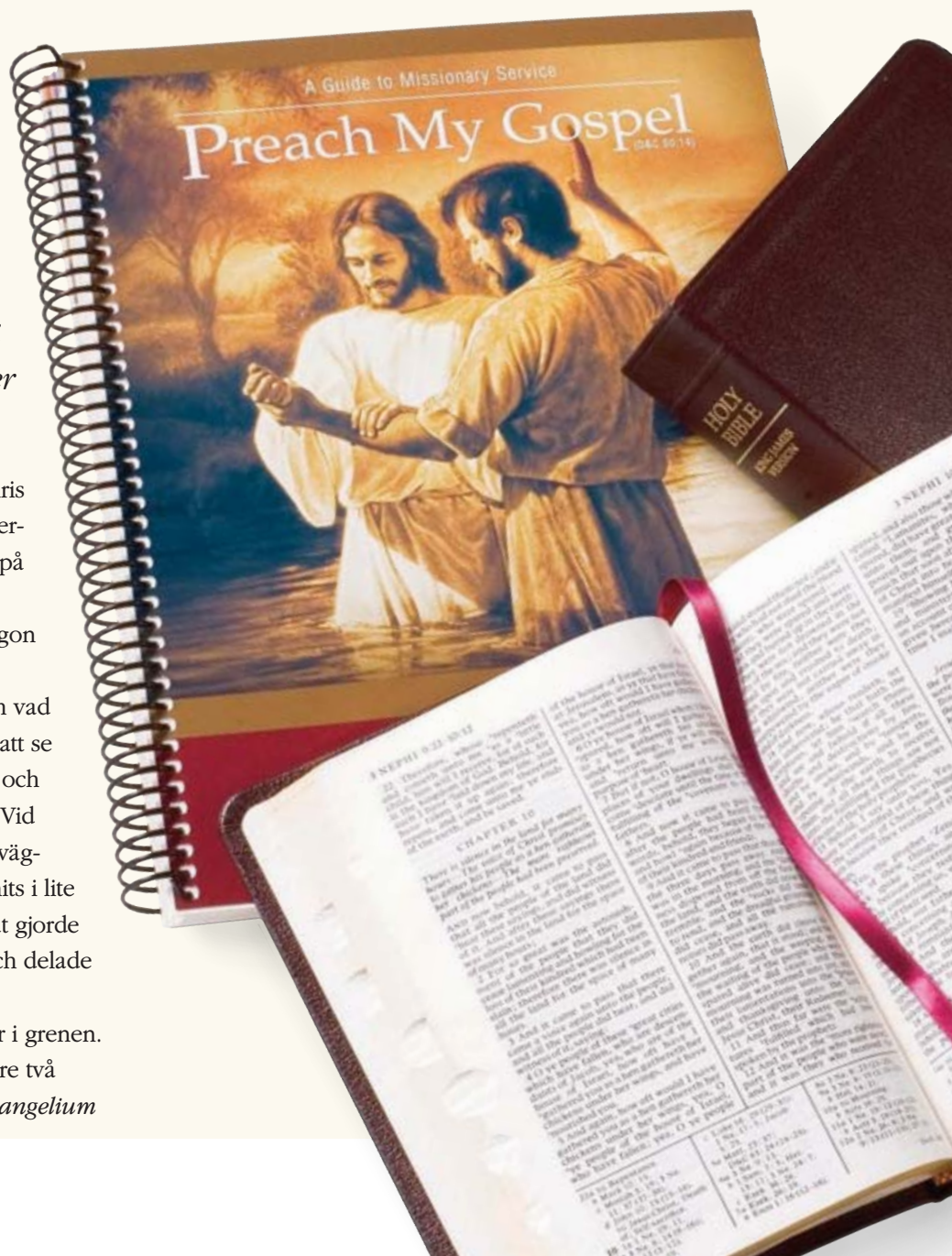
Kyrkans tidningar

I personliga studier. I hemmet. I Söndagsskolans lektioner. Och naturligtvis i missionsarbetet. Det är några av sätten som medlemmarna i Hingham stav i Massachusetts, USA använder Predika mitt evangelium på.

Som missionär i Frankrike var Chris Ivie i en liten gren där inga undersökare hade kommit till kyrkan på minst ett år. Medlemmarna kunde inte heller komma ihåg senaste gången någon hade döpts.

Äldste Ivie och hans kamrat bad om vad de skulle göra och kände sig manade att se till att alla familjerna i grenen hade — och använde — *Predika mitt evangelium*. Vid den tiden, i början av 2006, hade den vägledningen för missionärerna bara funnits i lite över ett år. Äldste Ivie och hans kamrat gjorde som de blivit manade och beställde och delade ut exemplar av boken.

Det var början till stora förändringar i grenen. Äldste Ivie var bara i grenen i ytterligare två månader men han såg *Predika mitt evangelium*

förändra medlemmarnas inställning till missionsarbetet — både ungdomarnas och de vuxnas.

”Det fungerade!” minns Chris.

”Medlemmarna tänkte på missionsarbete och försökte dela med sig av evangeliet och hade mycket fina upplevelser. Det pågick mer missionärsaktivitet än grenen hade sett på åratat.”

Medlemmarna började rapportera regelbundet till missionärerna om evangeliesamtal de haft med familjemedlemmar, vänner eller kolleger.

När dessa vänner tackade ja till att komma på grenens aktiviteter välkomnades de varmt av de andra medlemmarna. För

äldste Ivie och hans kamrat innebar det att de knackade dörr mindre och undervisade om evangeliet mer. En av undersökarna de började undervisa döptes senare.

”Ibland finns det ett missförstånd i kyrkan om att missionsarbete bara är något som missionärerna ska göra”, säger Chris. ”Men när medlemmarna i den här grenen förberedde sig genom att studera *Predika mitt evangelium* insåg de att de hade

en roll att fylla när det gäller att hitta människor att undervisa. *Predika mitt evangelium* hjälpte till att ge dem en missionärsanda.”

Chris har nu varit hemma i Medway i Massachusetts i nästan tre år, men han använder fortfarande *Predika mitt evangelium* i sina dagliga studier som inkörsport till skrifterna. ”Den hjälpte mig bli en bättre missionär. Den har hjälpt mig bli en bättre evangelielärare. Och den hjälper mig bli en bättre, mer kristuslik person”, säger han.

Chris är inte den enda medlemmen i Hinghams stav som har upptäckt kraften i *Predika mitt evangelium* utanför ramarna för missionsarbete på heltid. Boken är visserligen riktad till heltidsmissionärer men *medlemsmissionärerna* i Hinghams stav har märkt

”Men när medlemmarna i den här grenen förberedde sig genom att studera *Predika mitt evangelium* insåg de att de hade en roll att fylla när det gäller att hitta människor att undervisa. *Predika mitt evangelium* hjälpte till att ge dem en missionärsanda.”

Chris Ivie

”När man sätter upp och arbetar på målsättningar så får man kämpa lite och blir en bättre person. Jag har *Predika mitt evangelium* att tacka för den lärdomen.”

James Setterberg

att den också kan välsigna och berika deras liv.

Från missionen och hem

James Setterberg var också en del av den första generationen missionärer som använde *Predika mitt evangelium*. När han kom till Texasmissionen Houston Öst i USA 2005 hade de andra missionärerna använt boken i flera månader. Men tack vare en lokal prästadömsledares exempel insåg äldste Setterberg att verktygets användbarhet inte var begränsad till missionärerna.

”I ett område bodde vi missionärer hemma hos en stavspresident och hans familj. Varje morgon gick de upp och studerade skrifterna, vilket bland annat innebar att de gick igenom de

”Lärdomarna i Predika mitt evangelium har gett mig större förståelse när det gäller kraften i det som är grundläggande och större uppskattning för styrkan vi kan få när vi studerar sådant som återställelsen, tro, försoningen eller omvändelse. Det finns stor kraft i de här lärdomarna.”

Jake Peterson

olika kapitlen i *Predika mitt evangelium*. Då insåg jag att boken verkligen är till för alla”, säger han.

Det var en lärdom som han tog med sig hem. ”Före

missionen hade jag aldrig satt upp några särskilda mål för mitt liv. Jag antar att jag inte ville gå händelserna alltför långt i förväg”, medger han. ”Men tack vare betoningen som min missionspresident

lade på att sätta upp mål, och kapitel 8 i *Predika mitt evangelium*, började allt det där ändra sig.”

Efter att ha gjort planeringar för varje vecka och målsättningar i två år formades en vana som James har behållit alltsedan han kom hem. Han har till exempel satt upp och arbetat på mål som har att göra med utbildning och andlighet. Han säger: ”Jag har insett att man egentligen inte kan veta vart man är på väg i livet om man inte sätter upp några mål. Men när man sätter upp och arbetar på målsättningar så får man kämpa lite och blir en bättre person. Jag har *Predika mitt evangelium* att tacka för den lärdomen.”

Undervisning i kyrkan och i familjen

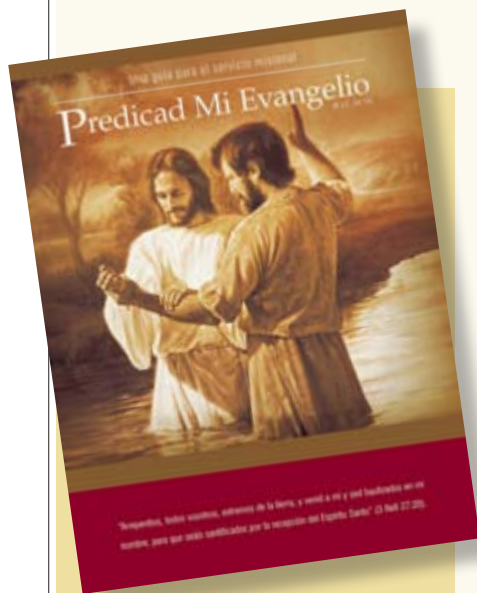
Också medlemmar som inte använde *Predika mitt evangelium* som missionärer har upptäckt dess kraft. Jake Peterson tillhör stavens gren för unga ensamstående vuxna. Jake verkade som missionär innan *Predika mitt evangelium* blev tillgänglig men säger att boken har varit ovärderlig för honom i hans ämbete som grenens

missionsledare eftersom den förklarar varför vi delar med oss av evangeliet: ”Ibland tänker vi som medlemmar: Varför är det så viktigt med missionsarbete? Mina grannar lever bra liv och gör bra saker. Varför ska jag skapa en kanske besvärlig situation genom att prata med dem om kyrkan?” *Predika mitt evangelium* tar upp den saken. Den förklarar varför vi ska dela med oss av evangeliet och prata med våra vänner: Därför att Jesu Kristi evangelium ’blir till välsignelse för deras familjer, tillgodoser deras andliga behov och hjälper dem att uppfylla sina innersta önskningar.’¹

Boken hjälper också medlemmarna att hålla sig grundade i evangeliets lärdomar, säger han. ”Det finns ett citat jag uppskattar av Hyrum Smith om att predika evangeliets första grundsatser, och sedan predika dem om och om igen.² Det uttalandet och lärdomarna i *Predika mitt evangelium* har gett mig större förståelse när det gäller kraften i det som är grundläggande och större uppskattning för styrkan vi kan få när vi studerar sådant som återställelsen, tro, försoningen eller omvändelse. Det finns stor kraft i de här lärdomarna.”

En annan medlem i staven, Rick Doane, verkade som församlingens missionsledare när *Predika mitt evangelium* blev tillgänglig. Rick kände genast att det här nya redskapet skulle hjälpa honom i hans ämbete.

”Jag tycker om det faktum att boken innehåller ett kapitel om hur man arbetar med stavs- och församlingsledare. Missionärerna kommer och går, men församlingsledarna är

BESTÄLL BOKEN

Predika mitt evangelium finns på många språk på kyrkans distributionscenter. Du kan också ladda ner en PDF-fil eller lyssna på en ljudfil på preachmygospel.lds.org.

kvar. Det är de som håller arbetet flytande. Jag tycker om att boken betonar betydelsen av det”, säger Rick.

Rick och hans hustru Moshi har också sett hur bra boken går att använda som resurs när de undervisar sina små söner. ”Det finns en femtonminuterslektion i varje kapitel som kan vara perfekt för hemaftnarna”, säger Rick. ”Den inriktar sig på själva principen så att man håller sig till det grundläggande. Det kan hjälpa oss bygga en stark grund för oss själva och för våra barn. Det finns också exempel i boken på skriftställen och aktiviteter man kan använda. Det är en bra resurs att dra nytta av, oavsett om man undervisar hemma eller någon annanstans.”

Förberedelser för framtiden

Mark Wadsworth, 19 år, verkar nu i Spanienmissionen Bilbao och använder *Predika mitt evangelium* regelbundet. Men han studerade den redan före sin mission. ”Varje gång jag har gått igenom boken har jag alltid fått ut något nytt av den”, säger han.

Tack vare att han studerade *Predika mitt evangelium* före sin mission kunde han se fler missionärstillfällen. Missionärerna i hans område hjälpte honom och hans familj att göra upp en missionsplan för familjen. ”Det gjorde att jag började tänka på missionsarbete på ett mer aktivt sätt”, säger han. Som resultat hade han fler samtal med sina vänner om kyrkans lärdomar, dess historia och kyrkorelaterade aktiviteter.

”Jag kanske hade lika många möjligheter att prata om kyrkan innan

vi gjorde upp vår plan, men jag började reagera annorlunda när de kom upp”, säger äldste Wadsworth. ”Det handlade bara om att tänka lite annorlunda när det gällde sådant som jag redan gjorde.”

Andrew Mello, 18 år, har flera månader kvar tills han ska skicka in sina missionspapper, men det betyder inte att han låter bli att förbereda sig nu. Att studera *Predika*

mitt evangelium, säger han, har varit ett av de bästa sätten att göra det på.

En del förberedelse har kommit genom personliga studier. Andra gånger har det skett genom undervisning i prästernas kvorum. Första söndagen varje månad får en medlem i kvorumet i uppgift att hålla en lektion från *Predika mitt evangelium* för sina kamrater och rådgivande. Ibland håller de en hel 45-minuterslektion, men andra gånger håller de för övnings skull 15- eller 5-minutersversionerna av flera olika lektioner i stället.

Andrew inser att den här undervisningen förbereder honom för att verka som heltidsmissionär, men han kan också se fördelarna i sitt liv just nu.

”Jag märker att jag tänker på olika saker i *Predika mitt evangelium* hela tiden”, säger Andrew. ”Jag är den enda mormonen i min high school, så andra frågar mig ofta om vad jag tror på. Jag

”Den hjälper oss att hålla oss till det grundläggande och det kan hjälpa oss bygga en stark grund för oss själva och för våra barn. Det finns också exempel i boken på skriftställen och aktiviteter man kan använda. Det är en bra resurs att dra nytta av, oavsett om man undervisar hemma eller någon annanstans.”

Rick Doane

”Varje gång jag har gått igenom boken har jag alltid fått ut något nytt av den.”

Äldste Mark Wadsworth

"Det finns en del frågor eller samtal som kan gå i många olika riktningar, men när jag kan styra dem i en produktiv riktning tack vare det jag har studerat så känns det jättebra."

Andrew Mello

har kunnat använda lektioner och färdigheter från *Predika mitt evangelium* när jag har berättat för vänner eller bekanta om evangeliet.

"Det finns en del frågor eller samtal som kan gå i många olika riktningar", fortsätter han, "men när jag kan styra dem i en produktiv riktning tack vare det jag har studerat så känns det jättebra."

Liksom Andrew Mello fick Andrew Hovey, 19 år, ett exemplar av *Predika mitt evangelium* under åren på high school, men det var inte förrän han hade börjat på universitetet som han kom att uppskatta boken. Tack vare inflytandet från en rumskamrat som återvänt från sin mission och en missionärsförbere-

delsekurs började Andrew förbereda sig för sin mission mer aktivt än han någonsin gjort tidigare. Hans böner blev personligare och mer meningsfulla, hans skrift-

studier mer inriktade och hans planer för att gå ut som missionär kändes verkligare, säger han. Dessutom började han

använda *Predika mitt evangelium* för att styra sina ansträngningar.

Sedan dess har Andrew skapat ett system för markeringar och färgkoder i sina skrifter

så att de stämmer överens med principerna han studerar i *Predika mitt evangelium*, och för att skriva ner tankar och intryck han får under sina studier. Men han är snar att påpeka att det inte är nödvändigt att använda ett föreskrivet sätt för markering eller färgkodning eller att göra anteckningar. I stället "kan man göra sin studiemetod personlig på det sätt som passar en bäst", säger han. "Det är det som är så bra med evangeliet. Vi är alla olika, men evangeliet passar oss var och en.

Samma sak är det med *Predika mitt evangelium*. Den undervisar om grundläggande lärdomar på ett generellt sätt så att man kan använda den som vägledning. Vi kan använda den på det sätt vi behöver för att vi ska lära oss själva eller nå någon annan."

Patrick Smith, en annan ung man i Hingham's stav, säger att en gång i månaden i hans grens möten för aronska prästadömet rapporterar de unga männen om missionärsupplevelser de har haft och bestämmer sedan tid för att arbeta med heltidsmissionärerna.

"För inte så länge sedan följde jag med missionärerna när de undervisade en familj som redan hade undervisats om Joseph Smiths berättelse", säger Patrick. "Äldsterna bad mig berätta om när Kristus kom till jorden och organiserade sin kyrka. *Predika mitt evangelium* illustrerade allt tydligt och hade skriftställen som bekräftade allting. Alla huvudpunkter stod där.

Jag visste om allt det där och hade ett vittnesbörd om det, men *Predika mitt evangelium* och

"Jag visste om allt det där och hade ett vittnesbörd om det, men *Predika mitt evangelium* ... har hjälpt mig undervisa om de här principerna på ett bättre sätt."

Patrick Smith

"Jag insåg att det vi har fått i uppdrag att göra är att hjälpa vår Fader att åstadkomma sitt verk."

Tom Smith

undervisningarna med missionärerna har hjälpt mig undervisa om de här principerna på ett bättre sätt”, säger Patrick. ”Lärdomarna som förklaras i boken har bekräftat det som jag har lärt mig hemma och i Primär så länge jag kan minnas. Och det som undervisas i *Predika mitt evangelium* inbjuder Anden, och det är det viktigaste vi kan ha när vi pratar om kyrkan.”

Hjälper till att åstadkomma vår himmelske Faders verk och härlighet

Patricks äldre bror Tom återvände från Kalifornienmissionen Ventura i augusti 2009. Han tycker att *Predika mitt evangelium* är ett av de bästa redskapen i fråga om missionsarbete. Tom uppskattar det boken hjälpte honom göra som missionär men säger att nästan alla profetiska uttalanden om missionsarbete på sidorna 12–13 i *Predika mitt evangelium* handlar om medlemmarnas roll när det gäller att dela med sig av evangeliet. Han säger att det visar hur mycket av missionsarbetet som

medlemmarna ska göra, inte bara heltidsmissionärerna.

”När min mission närmade sig sitt slut”, minns han, ”studerade jag missionärernas ansvarsuppgifter och varför vi — missionärer och medlemmar — har fått det här arbetet att utföra. Jag läste Mose 1:39 och tänkte på missionsarbete ur vår himmelske Faders synvinkel. Allt han vill är att hans barn ska återvända till honom. Jag insåg att det vi har fått i uppdrag att göra är att hjälpa

vår Fader att åstadkomma sitt verk.

Nu som medlemsmissionär inser jag att vi med hjälp av att studera skrifterna (även *Predika mitt evangelium*), be och söka Anden regelbundet kan lyckas med allt vi företar oss. Och om vi låter evangeliet få en central roll i vårt liv och arbetar på att förstå det bättre så blir det lättare att dela med sig av det och vittna om det.” ■

SLUTNOTER

1. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 1–2.
2. Se *Predika mitt evangelium*, s. 6.

MER OM PREDIKA MITT EVANGELIUM

Följande tal och artiklar finns på LDS.org.

- Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum, ”För själar till mig”, *Liahona*, maj 2009, s. 109.
- Silvia H. Allred, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, ”Gå därför ut”, *Liahona*, nov. 2008, s. 10.
- Äldste Erich W. Kopischke i de sjuttios kворum, ”*Predika mitt evangelium* — redskapet som för enar medlemmar och missionärer”, *Liahona*, nov. 2007, s. 33.
- Se äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, ”Att skapa ett hem där evangeliet sprids”, *Liahona* och *Ensign*, maj 2006, s. 84.
- Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum, ”Kraften i *Predika mitt evangelium*”, *Liahona* maj 2005, s. 29.

VI HITTADE HERREN I Tonga

Joshua J. Perkey
Kyrkans tidningar

*Medlemmar
i Tonga
berättar hur
uppoftningar
för Herrens
verk leder
till ett utgjut-
ande av
välsignelser.*

En sval, dimmig morgon på nordöstra Tongatapu, Tongas huvudö, klär sig Filimone Tufui Pasi för en dag "i bushen" — ett tonganskt uttryck för att han ska arbeta på sin odlingsmark. För att komma dit måste han gå genom sumpmarken som omger hans betonghus och sedan gå under de höga kokosträden och genom de storbladade taroplantorna.

Men den här dagen kommer aldrig president Pasi, rådgivare i stavspresidentskapet, till bushen. Medlemmar i kyrkan har kommit för att be om hjälp. President Pasi, som är en ödmjuk, fåordig man, nickar tyst, går tillbaka in i huset och förklarar situationen för sin hustru Ana Malina. Hon och hennes dotter ska tillbringa dagen med att göra barktyg för att tjäna pengar till skolan och för att kunna skicka ut Pasis barn som missionärer.

Efter några minuter återvänder president Pasi till gruppen, nu klädd i vit skjorta och slips, redo att hjälpa. Beslutet kostar honom en hel dags arbete. Men det glada leendet i hans ansikte, och vetskapen om att han gör Herrens arbete, uppväger den förlusten. "Jag har försökt leva mitt liv så här", säger han. "Jag tror det är

därför Herren har välsignat mig så mycket."

Sådan hängivenhet och trofasthet är vanlig bland kyrkans tonganska medlemmar, som vittnar om att välsignelser kommer när man trofast följer evangeliet.

Tro till att tjäna

Liola Christine Nau Hingano växte upp i kyrkan och såg ofta missionärerna tjäna i området. "Jag ville själv bli missionär", säger hon. Men det skulle inte bli lätt.

En kort tid efter det att Liola skickade in sina missionspapper blev hon mycket sjuk. Läkarna upptäckte att hon hade en tumör som behövdes opereras bort. Medan Liola låg på sjukhuset fick hon sin missionskallelse — att tjäna i Tonga. Liola hade två månader på sig att återhämta sig innan missionen började, men det var en svår tid för henne för hennes föräldrar tyckte att en mission skulle vara för jobbig för henne och ville inte att hon skulle åka.

"Men jag tänkte att eftersom Herren hade kallat mig så skulle jag klara det, så jag bestämde mig för att åka", säger hon. "När jag kom till

Ovan: Förutom att Liola Hingano (infälld) håller institutlektioner är hon också lärare i en söndagsskolekurs för ungdomar. Längst till vänster: Filimone Pasi med sin hustru Ana Malina; infällt: Filimones familj visare barktyget som hans hustru och döttrar tillverkar av barken från ett mullbärsträd.

missionärsskolan gav missionspresidenten mig en välsignelse och sade att medan jag tjänade Herren skulle jag vara lika frisk som de andra missionärerna.

Det var mycket svårt att arbeta i det första området. Vi gick många kilometer varje dag bara för att komma till området vi skulle arbeta i. Vi bar våra skrifter med oss, och solen var het. Men jag visste att jag skulle klara det eftersom jag hade fått en prästadömsvälsignelse som lät mig veta det. Och det gjorde jag. Jag hade aldrig några problem på grund av min tidigare sjukdom.

Jag är mycket tacksam för att jag hade modet att gå ut som missionär och inte backade ur. Det har haft så stor betydelse när det gäller vem jag har blivit — och för mitt vittnesbörd. Jag tror på vår Frälsare och vår himmelske Fader.”

Himlens fönster öppnas

Precis som Liola tjänade trofast tack vare sitt vittnesbörd har andra fått ett vittnesbörd genom lydnad. Så var fallet med ‘Anau Vuna Hala. ‘Anau döptes som liten men blev nästan omedelbart mindre aktiv. Hans syster var aktiv i kyrkan men ‘Anau hade ingen önskan att komma tillbaka till kyrkan och det gjorde han inte heller på många år.

Som vuxen gifte han sig med Kinakuia (Kina) Hala, en sista dagars helig. En dag upptäckte han något som fick honom att känna sig illa till mods: Hans hustru hade börjat betala tionde.

Ovan: ‘Anau Vuna Hala med sin hustru Kina och deras barn. Nedan: Kumifonua Taumoeopenu (i mitten), med sin hustru och sina barn, vittnar om att alla deras välsignelser kommer från Herren.

”Jag blev besviken”, säger ‘Anau. ”Jag tjänade inte så mycket som lärare. Jag ville inte att hon skulle betala tionde längre. Vi bråkade om det i flera år.”

Kina gjorde allt för att övertyga sin make om att det var bra att betala tionde. ”Hon bad hemlärarna undervisa oss om tiondeprincipen”, säger ‘Anau. ”Jag fick undervisning om tionde många gånger, men jag sade ändå nej.

En dag bad min hustru mig att följa lagen tillsammans med henne och se vad som hände. Det var ett svårt beslut för mig, men jag ville att vi skulle få frid mellan oss så jag gick med på det.”

Det dröjde inte länge förrän ‘Anau började se små förändringar äga rum i deras liv. ”När vi betalade tiondet först och sedan våra räkningar så blev det inte mycket över”, säger han. ”Men sedan fick vi välsignelser. Ibland fick vi oväntat hjälp av

släktingar i ett annat land eller från annat håll. Vi hade alltid tillräckligt.”

Välsignelserna var inte bara ekonomiska. ‘Anau säger: ”Jag blev aktiv i kyrkan. Vi var lyckligare hemma. Vi bestämde oss för att adoptera ett barn fastän vi visste att det skulle bli dyrt med mat och andra behov. Men vi visste att om vi var trofasta och betalade tionde, och gjorde det Herren krävde av oss, skulle saker och ting ordna sig på något sätt. Jag fick till och med ett bättre jobb och började arbeta för Liahona High School, en skola som kyrkan driver. Och vi beseglades i templet.

Vi anser att vår största välsignelse är friden och glädjen vi känner i vetskap om att vi kan klara våra ekonomiska svårigheter om vi betalar tionde. Ända sedan jag började följa principen har Herren välsignat min familj. Jag vet att det är så.”

Vår tros inflytande

Kumifonua (Fonua) Taumoepenu upptäckte att styrkan i en övertygelse också kan komma efter perioder av förlust och inaktivitet. Efter sitt dop 1995 hade

Fonua många ämbeten i kyrkan. Han arbetade också för ett läskedrycksföretag och var mycket framgångsrik. Han avancerade snabbt inom företaget. Men han var ofta bortrest och började sakta ta avstånd från sina andliga övertygelser. Efter en tid började han också göra sådant som han visste att han inte borde.

En dag stötte Fonua på en grupp män som oprovocerat misshandlade honom så illa att han fick föras till sjukhus. Medan Fonua var där började han fundera över sitt liv och de dåliga beslut han hade fattat. ”Jag insåg att det sättet jag levde mitt liv på inte var rätt”, säger han. ”Mitt exempel gjorde att mina barn också fattade dåliga beslut. De gjorde sådant de inte borde göra.”

Fonua bestämde sig för att det var dags att ändra sig. Han arbetade ihärdigt på att

KRAFTEN I ATT FASTA OCH LÄSA MORMONS BOK

När Telesia Falatau döptes hade hon fortfarande svårt med vissa delar av sin nya religion.

”Ibland följde jag med min makes föräldrar till kyrkan eftersom han inte var aktiv”, säger hon. ”Jag imponerades av lärdomarna jag såg där, särskilt under Hjälpföreningens möten.”

Hon tyckte om den fina undervisningen och att umgås med systrarna.

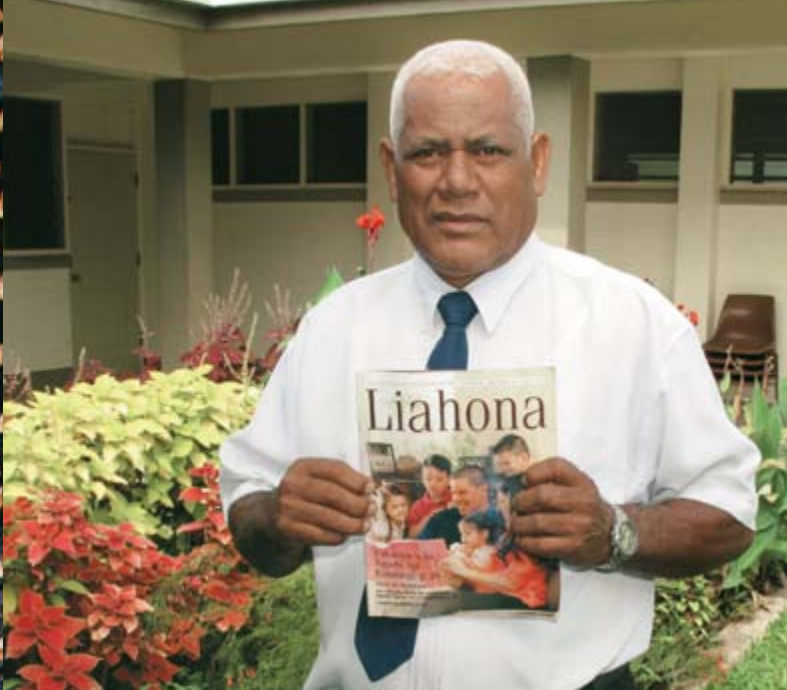
”Men vi hade problem hemma”, säger hon. ”När vi började få barn bestämde min make och jag oss för att vi behövde göra något” för att känna frid hemma.

De kom överens om att göra två saker förutom att bli aktiva i kyrkan: De skulle fasta varje fredag och läsa i Mormons bok varje dag. ”Jag hade bestämt mig, säger Telesia. ”Jag missade aldrig en dag. Min make gjorde också bra ifrån sig.”

Känslorna hemma blev bättre och de fortsatte att fasta och läsa i Mormons bok. Telesia säger att de fick starkare tro, barnen blev starkare i evangeliet och deras hem blev en fridsam plats. Idag, många år senare, är Telesia och hennes make tempeltjänare.

”Jag är mitt liv skyldig de trofasta hjälpföreningssystemerna”, säger Telesia. ”Men det var också vårt beslut att studera Mormons bok och att fasta som förändrade vårt liv.”

Ovan: När Vaea Ta'ufo'ou berättar om sitt liv nämner han att uppoffringarna han har gjort har gett välsignelser från himlen. Efter att ha bett och fastat fick han och hans fästmö möjlighet att resa till Nya Zeeland och gifta sig i templet, en bedrift som vida översteg deras personliga resurser.

omvända sig, blev värdig att komma till templet och började gå till kyrkan regelbundet. En kväll i templet funderade han över sitt liv. "Jag visste att jag var värdig att vara där", säger han, "men jag kände mig illa till mods. Jag tittade tillbaka på mitt liv och på det jag hade gjort. Jag hade inte varit någon bra tjänare åt Herren. Och jag behövde en del svar. Jag ville ha ett annat jobb som gjorde det lättare att hålla sig ren."

Fonua hade precis blivit erbjuden ett välbetalt jobb i Nya Zeeland. Hans familj hade uppmuntrat honom att ta det eftersom det var svårt att få sådana jobb. "Men jag oroade mig för att lämna kvar min familj i Tonga och för hur jag skulle hålla mig ren så långt borta", säger han.

Medan Fonua var i templet utgöt han sitt hjärta i bön till sin himmelske Fader. "Jag lovade mig själv och Gud att jag skulle göra det han ville. Det löftet skilde sig från alla andra löften jag någonsin hade gett. Och jag fick ett svar där i templet om hur jag kunde åstadkomma en permanent förändring."

I stället för att ta jobbet i Nya Zeeland bestämde sig Fonua för att stanna kvar i Tonga och leta efter ett bättre jobb. Under tiden kallades han som tempeltjänare. Han säger att när han tjänade trofast "välsignade Herren mig för mina rättfärdiga val". Fonua kunde snart teckna ett stort städkontrakt. "Det var en underbar välsignelse. Jag kunde stanna kvar i Tonga med min familj, ta

hand om dem och tjäna i templet.

"Allt jag har, alla mina välsignelser, får jag för att jag tjänar Herren. Jag ska aldrig glömma den händelsen i templet. Mina barn har också välsignats. Förut orsakade de många problem för kyrkans medlemmar. Men de har förändrats. De är delaktiga i kyrkan. Det finns stor glädje i vårt hem nu — allt tack vare Herren."

Uppoffringar ger välsignelser

För Vaea Tangitau Ta'ufo'ou har ett trofast medlemskap i kyrkan inneburit betydande fysiska uppoffringar. När han blev medlem i kyrkan som nittonåring bodde han på Foa, en av de yttre öarna i Ha'apaigruppen. Ett av hans första ämbeten var som ledare för ungdomarna. Som andra ledare behövde han ofta vara med på möten i Pangai, en ort på grannön. För att komma dit fick han först gå drygt en mil till änden på ön. Sedan fick han vänta på ebben så att han kunde gå över till grannön genom lågvattnet — i hopp om att strömmen inte skulle vara så stark just då — och sedan fortsätta tills han kom fram. En sådan tur tog nästan hela dagen och ibland var han tvungen att stanna kvar över natten innan han kunde återvända hem.

"Det var en utmaning för oss att komma till mötena", säger Vaea. "Med det hindrade oss inte. Det stärkte våra vittnesbörd."

När Vaea var ung hatade han kyrkan eftersom falska rykten spreds om den av andra i byn. Sedan blev familjen vän med några medlemmar i kyrkan. Deras goda exempel uppmjukade Vaeas familjs hjärtan och hans syster döptes. Ett år senare blev han medlem i kyrkan och började snart tjäna ihärdigt.

Efter några år hade deras distrikt vuxit påtagligt och hade potential att bli en stav. När Vaea och andra hade varit på möten i Pangai en kväll behövde de återvända hem. Men

distriktspresidenten ville att de skulle vara tillbaka för andra möten följande morgon och bad dem komma i tid. För att hinna ta sig fram och tillbaka fick Vaea springa nästan hela vägen.

”Jag var så utmattad att jag det kändes som om jag skulle dö, för distriktspresidenten hade också bett oss fasta för att vi skulle kunna organisera en stav. Men jag klarade det. Jag lärde mig hur viktigt det är att vi kommer på våra möten och är där i tid, trots svårigheterna. Jag tror att jag blev kallad till biskop kort därefter för att jag var villig att göra uppoffringen att tjäna och vara lydig. Jag tror också att vår fasta hade en inverkan. En kort tid därefter kom president Howard W. Hunter [1907–1995] och organiserade staven.”

Men den största utmaningen för Vaea var kanske att komma till templet för att beseglas. Han och hans flickvän hade bestämt sig för att gifta sig, och de ville båda gifta sig i templet. Men det närmaste templet vid den tiden fanns i Nya Zeeland och det var mycket dyrt att ta sig dit.

”I ett helt år fastade vi tillsammans varje tisdag för att hitta ett sätt att kunna ta oss till templet. Hon bodde fortfarande på en nordlig ö och jag var på Ha’apai. Det var svårt. Men sedan fick två affärsmän höra talas om vår situation och kände sig inspirerade att hjälpa oss. De betalade faktiskt resan. Affärsmännen sade att om vi verkligen ville gifta oss i templet så skulle de göra det möjligt. Jag hade ingen mark eller ens ett jobb så att jag kunde betala tillbaka pengarna, men de ville inte ha något. Det var en enorm välsignelse.”

Evangeliets välsignelser

Liksom taroplantorna och kokosträden ger näring till dem som sköter dem har medlemmarna på Tonga lärt sig att Herren välsignar dem som tjänar honom. Och liksom vågorna oupphörligt slår mot stränderna i Tonga är Herren en oupphörlig faktor i medlemmarnas liv. Oavsett om det är genom att omvända sig eller betala tionde eller fatta enkla beslut varje dag har de upplevt frid, tröst och glädje medan de har hängett sig åt att tjäna Herren. Och de vittnar om att sådana välsignelser är tillgängliga för alla som hänger sig på samma sätt (se Mosiah 2:24, 41; L&F 130:20–21). ■

OMVÄNDELSENS VÄLSIGNELSER

Sione Finau lärde sig av bitter erfarenhet om kraften i att leva ”på ett sätt som bringar lycka” (se 2 Nephi 5:27). Han föddes i Tonga och växte upp i Hawaii och när han var gammal nog att fatta egna beslut slutade han gå till kyrkan. En del av problemet, säger han, var hans så kallade vänner som uppmuntrade honom att gå in på förbjudna vägar. Snart hade Sione ställt till det så mycket för sig att han var tvungen att återvända till Tonga.

”Det var då mitt liv förändrades”, säger han. ”Jag flyttade in hos en moster som var stark och aktiv i kyrkan. Jag började följa med henne till kyrkan och få vänner bland de lokala unga ensamstående vuxna.

”De visade mig en annan slags glädje — en ren glädje genom evangeliet. Så jag började gå på institutet och andra aktiviteter också. Jag började bygga upp mitt vittnesbörd.”

Sione känner stor glädje i livet nu. Varför? ”Omvändelsens princip är något vi verkligen kan glädjas åt i det här livet”, säger han. ”Jag är så tacksam för alla välsignelser jag har fått. Jag vet att arbetet vi utför är vår Faders arbete. Vad han än vill att jag ska göra, vilket ämbete jag än får, vill jag göra mitt allra bästa för jag vet att det är sant. Jag gav det löftet för flera år sedan och jag tänker aldrig vända tillbaka. Jag har sett båda sidor, och jag vet vilken som är bättre.”

Sione Finau och hans hustru Oa.

Julie B. Beck
Hjälpföreningens
generalpresident

ANVÄND Hjälpföreningens möten TILL ATT UNDERVISA OCH INSPIRERA

Inspirerade hjälpföreningspresidenter och prästadömsledare använder Hjälpföreningens möten till att uppfylla Hjälpföreningens syften och arbete.

Systrar över hela världen upptäcker att Hjälpföreningens möten kan hjälpa dem undervisa kyrkans kvinnor och engagera dem i Herrens frälsningsarbete.

På Filippinerna ville Hjälpföreningens ledare stödja områdespresidentskapet i deras önskan att medlemmarna skulle förbereda sig för att komma till templet i Cebu när det hade invigts. De tog upp olika förslag med sin biskop. Resultatet blev att de hade extra hjälpföreningsmöten om tempelförberedelse, lämplig klädsel och välsignelserna med att betala tionde.

I Mexico City, där det ofta uppstår översvämningar under häftiga skyfall, organiserade Hjälpföreningens ledare projekt för att hjälpa systrarna och deras familjer att vara redo att lämna hemmet snabbt. I en annan församling med 20 änkor organiserade ledarna ett hjälpföreningsmöte för att stötta och stärka dessa systrar.

I Kalifornien använde en hjälpföreningspresident fortgående

föräldraskapskurser för att stärka och undervisa unga mödrar. De har nu påbörjat sådana kurser på spanska.

I Moskva ville systrarna i en Hjälpförening inrikta sig på att stärka sin familj och sitt hem genom att lära sig grundläggande hemkunskap. De hade kurser i matlagning, sömnad och i hur man kan göra hemmet vackrare.

De här och liknande upplevelser har framkommit som resultat av att Hjälpföreningens ledare införde den nya riktlinjen för Hjälpföreningens möten under Hjälpföreningens allmänna möte den 26 september 2009.¹

Samarbete

Hjälpföreningen är den största kvinnoorganisationen i världen. Det faktum att den verkar under ledning av prästadömet gör den helt unik. Det gör att vår världsomfattande Hjälpförening fungerar i alla kulturer.

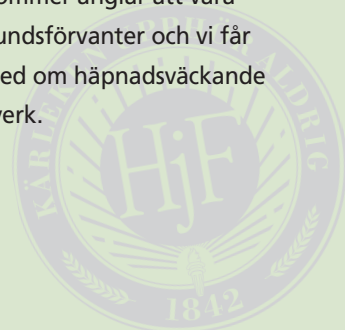
Varje biskop eller grensresident har ansvar för just sin enhet. Varje hjälpföreningspresident är kallad att hjälpa en

SYFTET MED HJÄLPFÖRENINGEN

Syftet med Hjälpföreningen som det fastställdes av Herren är att förbereda kvinnor för det eviga livets välsignelser genom att hjälpa dem:

1. Stärka sin tro och personliga rättfärdighet.
2. Stärka familjen och hemmet.
3. Söka upp och hjälpa behövande.

När varje syster i kyrkan gör sin del för att förvissa sig om att Hjälpföreningens syfte uppfylls, kommer änglar att vara våra bundsförvanter och vi får vara med om häpnadsväckande underverk.

HUR MAN ANNONSERAR HJÄLPFÖRENINGENS MÖTEN

Enskilda hjälpföreningsmöten som inte hålls på söndagar kan kallas just det de är: tjänande, kurser, projekt, konferenser eller minikurser. Här följer några förslag på hur man kan annonsera de här mötena:

- "Kom till vår hjälpföreningslektion om hur man förbereder sig för templet."
- "På torsdag har vi ett hjälpföreningsmöte för alla systrar om hur man kan använda *Predika mitt evangelium* på hemaftnarna."
- "Hjälpföreningen ska ha en minikurs om trädgårdsskötsel."
- "Hjälpföreningen har ett tjänandeprojekt på lördag förmiddag."

biskop eller grenspresident. Varje prästadsömsledare och medlem i hjälpföreningspresidentskapet har avskilts och välsignats för att kunna ta emot inspiration för just sina ansvarsuppgifter — inte för någon annan församling eller gren eller grupp av hjälpföreningswystrar. Det resulterar i att varje Hjälpförening — oavsett om den är i Chile, Hongkong, Ghana eller någon annanstans — kan planera vad just deras systrar behöver.

Här följer några exempel på hur två hjälpföreningspresidenter samarbetade med sin respektive biskop:

En hjälpföreningspresident i Pleasant Grove i Utah träffade sin biskop för att samtala om församlingens mål innan hon planerade Hjälpföreningens klasser. Baserat på de målen planerade Hjälpföreningens ledare ett möte där en syster i församlingen berättade om hur hon använder *Predika mitt evangelium* under hemaftnarna. De ordnade också flera kurser i trädgårdsskötsel, bland annat en i hur man lagrar mat från den egna trädgården. Om presidentskapets möten med biskopen säger hjälpföreningspresidenten: "Vi känner vår biskops kärlek eftersom vi vet att han ber till Herren å våra vägnar."

En hjälpföreningspresident i Lehi i Utah använde information från reliefsociety.lds.org och gav biskopen förslag på möten för sex månader. Hon säger: "Jag uppmanade mina rådgivare att hjälpa Hjälpföreningens mötessamordnare att fokusera på Hjälpföreningens syften när de planerade våra månatliga kurser. När de träffade Hjälpföreningens kommittémedlemmar bad de dem be om hur vi kunde använda Hjälpföreningens syften för att uppfylla behoven i vår

församling. Kommittén kom tillbaka med många förslag. Efter biskopens råd och godkännande slutförde vi våra planer."

Be om inspiration

Hjälpföreningspresidenter som går ner på knä och ber vår himmelske Fader tala om för dem vad de behöver lära sig får uppleva ett utgjutande av vackra och detaljerade uppenbarelser. En hjälpföreningspresident säger: "Herren känner varje systems hjärta och sinne. Han känner till deras problem och förtvivlan, deras glädjeämnen och deras sorger. Och det är bara han som vet vad som bäst kan hjälpa dem. Därför är det vår uppgift att be i tro om vägledning."

Hjälpföreningens syfte ger ny kraft till Hjälpföreningens ledare, till systrarna och deras familjer. Hjälpföreningens möten blir en plats där systrarna kan få undervisning och inspireras på sätt som uppfyller deras behov och därför även församlingens eller grenens behov. ■

SLUTNOT

1. Se Julie B. Beck, "Hjälpföreningen: Ett heligt verk", *Liahona*, nov. 2009, s. 110–114.

För mer information om Hjälpföreningens möten, gå till www.reliefsociety.lds.org.

SAMMANFATTNING AV ÄNDRINGARNA I HJÄLPFÖRENINGENS MÖTEN

- Anpassa namnet på Hjälpföreningens möten så att det speglar Hjälpföreningens syften och arbete.
- Uppmuntra till samarbete mellan hjälpföreningspresidenten och biskopen eller grenspresidenten.
- Uppmuntra systrarna att stärka sin tro och rättfärdighet.
- Betona vikten av att stärka familjen och hemmet.
- Ge systrarna möjlighet att organisera projekt för att söka upp och hjälpa behövande.

SAMMANFATTNING AV RIKTLINJERNA FÖR HJÄLPFÖRENINGENS MÖTEN

- Hjälpföreningspresidenten har uppsikt över alla möten i Hjälpföreningen. Hon kan be första eller andra rådgivaren att hjälpa henne med Hjälpföreningens möten.
- En syster i församlingen eller grenen kan kallas som Hjälpföreningens

mötessamordnare. En hjälpföreningskommitté kan kallas att hjälpa henne.

- Hjälpföreningens ytterligare möten hålls vanligen en gång i månaden, men Hjälpföreningens presidentskap kan rekommendera att mötena hålls oftare eller mindre ofta. Man bör hålla minst ett möte i kvartalet. De hålls vanligtvis vid en annan tidpunkt än på söndagar eller måndagskvällar. Minst en medlem i hjälpföreningspresidentskapet ska närvara vid alla hjälpföreningsmöten.
- Vid planeringen av hjälpföreningsmötena bör ledarna prioritera ämnen som uppfyller Hjälpföreningens syften, till exempel äktenskap och familj, hemkunskap, hur man lever förutseende och blir mer oberoende, hjälpverksamhet, tempeltjänst och släktforskning, missionsarbete och andra ämnen som biskopen eller grenspresidenten ger förslag på.
- Mötena kan fokuseras på ett visst ämne eller delas upp i mer än en lektion eller aktivitet. Lärarna ska i allmänhet tillhöra församlingen eller staven.
- De här mötena kan utgöra värdefulla komplement till söndagens undervisning, särskilt för systrar som verkar i Primär eller Unga kvinnor eller som inte kan komma till söndagens möten.

- Hjälpföreningens ledare bör följa kyrkans riktlinjer i fråga om ekonomi och aktiviteter.

HJÄLPFÖRENINGENS MÖTEN I STAVEN

Efter godkännande av stavs-presidenten kan ett eller två hjälpföreningsmöten planeras i staven och hållas av stavens hjälpföreningspresidentskap varje år för alla hjälpföreningsstrar i staven. Ett av stavsmötena kan hållas i samband med den årliga utsändningen av Hjälpföreningens allmänna möte, som i år hålls den 25 september.

RÅDGÖR MED BISKOPEN ELLER GRENSPRESIDENTEN

När vi använder Hjälpföreningens möten på rätt sätt stärker vi Hjälpföreningens förmåga att kraftfullt samverka med prästadömsledarna i varje församling eller gren.

- Hjälpföreningspresidenten ska regelbundet rådgöra med sin biskop eller grenspresident om hur de här mötena kan stärka enskilda och familjer.
- Hjälpföreningens presidentskap ger rekommendationer angående hjälpföreningsmötena till biskopen eller grenspresidenten för hans godkännande, och beaktar systrarnas tillgång på tid, familjeomständigheter, reseavstånd och resekostnader, säkerhet, kostnader för församlingen eller grenen och andra lokala omständigheter.

VILL DU BE MED MIG?

Jag är tillbaka om några minuter”, sade min thailändske värdfar på väg ut genom ytterdörren. Åtminstone tror att det var vad han sade. Min thailändska var väldigt knapphändig.

Jag hade bott i Thailand i omkring fyra månader som samhällsvolontär. Jag kunde en del thailändska men hade mycket kvar att lära. Jag hade nyss bytt område men min nya värdfamilj hade redan förstått att jag var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag gjorde mitt bästa för att förklara mina värderingar och gav dem till och med en Mormons bok och häftet *Vägledning för de unga* på thailändska.

Medan jag väntade på att min värdfar skulle komma hem satte jag mig på golvet i vardagsrummet och

började läsa i en thailändsk ordbok. Plötsligt fick jag en stark känsla av att jag skulle inbjuda honom att be med mig. Jag hade tänkt tanken innan att fråga honom, men känslan hade aldrig varit så stark som nu. Under min tid i Thailand hade jag delat med mig av evangeliet vid många tillfällen, men jag hade aldrig bett någon att be med mig.

Min värdfar och jag hade en bra relation. Jag till och med kallade honom ”pappa” vilket han verkade uppskatta. Jag kände mig ivrig och sedan nervös. Tänk om han sade nej! Tänk om han skulle känna sig besvärad i min närhet under resten av min tid hos familjen! Skulle jag riskera att förstöra vår relation? Det som var ännu värre var att jag inte kunde be

på thailändska. Jag kunde inte ens tillräckligt för att be min värdfar att be med mig, så jag bad min himmelske Fader om hjälp.

Strax därpå hörde jag ett högt klingande ljud när grinden slog igen. När min värdfar kom in hälsade han på mig och sade att han skulle gå och lägga sig. Jag förstod att jag inte kunde låta det här tillfället gå mig förbi. När jag öppnade munnen visste jag genast vad jag skulle säga och hur jag skulle säga det på thailändska.

”Pappa, i Amerika brukade jag be med min familj och jag saknar det verkligen. Vill du be med mig?” Jag blev förvånad över hans svar.

”Jon”, svarade han, ”naturligtvis vill jag det. Lär mig hur.”

Jag förklarade på thailändska hur man ber men bestämde mig för att be på engelska. Jag visste att Gud lyssnade och jag visste att min värdfar kände Anden. Mina ögon fylldes av tårar när han upprepade min avslutning av bönen med ”amen”.

Jag kan inte uttrycka den glädje och kärlek jag kände för min värdfar och min himmelske Fader. Upplevelsen stärkte mitt självförtroende och ledde till fler tillfällen när jag kunde dela med mig av evangeliet till andra. Tyvärr tackade min värdfamilj aldrig ja till min inbjudan att komma till den lokala grenen, men jag vet att kunskapen jag delade med mig av kommer att vara till nytta för dem förr eller senare.

Vi kanske inte alltid kan se frukterna av våra gärningar i det här livet,

Tänk om han sade att han inte ville be? Skulle jag riskera att förstöra vår relation?

men jag lärde mig att åtminstone ett liv kan välsignas av att vi planterar evangeliets frö — vårt eget. Och i Herrens tid kan fröna också välsigna andra. ■

Jonathan H. Bowden, Utah, USA

SKULLE IÑAKI NÅGONSIN KOMMA HEM?

Efter bara 23 veckors havandeskap föddes vår tredje son Iñaki med kejsarsnitt. Han vägde bara 560 gram och var 31 cm lång.

Eftersom vår son föddes så tidigt var chansen inte stor att han skulle överleva. Vår läkare frågade om vi verkligen ville att läkarna skulle hjälpa honom och därigenom dra ut på det oundvikliga. Jag svarade att så länge som han levde var vi tvungna att ge honom en chans. Sedan bad jag Gud om ett underverk.

Iñaki fick en välsignelse den där första kvällen. Under de följande fyra långa månaderna drabbades han av håll i tarmarna, hjärnblödning och lungkollaps. På grund av omständigheterna fick vi tillstånd att ge honom ett namn och en välsignelse på sjukhuset.

Under den här tiden träffade vi andra föräldrar som led på samma sätt som vi, och vi kunde ge varandra stöd och tröst. Vi bar också vårt vittnesbörd om evangeliet för alla vi kunde.

En dag ringde de från sjukhuset

De ringde från sjukhuset och bad oss komma för att ta farväl av vår son som inte förväntades överleva eftermiddagen.

och bad oss komma för att ta farväl av vår son som inte förväntades överleva eftermiddagen. När vi kom dit höll vi honom och pratade med honom. Det var obeskrivligt smärtsamt att se honom i det svaga tillståndet. För första gången insåg min make och jag att vi bara var temporära vårdnadshavare av detta Guds barn. Allt vi kunde göra för att hjälpa honom var att be vår himmelske Fader i bön om att hans vilja skulle ske. Iñaki klamrade sig fast vid livet den eftermiddagen och vi var tacksamma att han fortsatte göra så under dagarna som följde.

Under de fyra månader som Iñaki var på neonatalintensiven såg vi upprepade gånger prästadömet i handling när vår himmelske Fader välsignade vår son genom läkares och prästadömsbärares händer. De botade

honom så småningom till läkarnas stora förundran.

I oktober 2008 kom Iñaki hem.

Vi har lärt oss mycket som familj av den här upplevelsen. Vi vet att vår himmelske Fader älskar oss och att han gör underverk och bevarar sina heliga trots prövningarna vi måste uthärda. Och vi förstår bättre syftet med eviga familjer, vilken viktig roll de har i lycksalighetsplanen och hur generös vår himmelske Fader är mot sina barn.

Vi är en annan familj i dag. Vi är mer eniga och uppmärksamma på lidande och behov hos människor runt omkring oss — allt tack vare vår son och det underverk han har åstadkommit i vårt liv. ■

Paulina del Pilar Zelada Muñoz,
Santiago, Chile

GUD KOMMER ATT VÄLSIGNA MIG

Jag tjänade på missionskontoret i El Salvadormissionen San Salvador när missionspresidenten förflyttade mig till ett område som hade varit stängt i många år. Ledarna i grenen där hade inte bara bett och fastat om att missionärer skulle komma tillbaka utan hade också förberett sig för den dagen.

När jag kom dit hade varje familj i grenen vänner som var redo att träffa missionärerna. En medlem presenterade oss för en kvinna som hette Ana Oviedo och som sålde frukt och hemlagad mat vid ett av de mest trafikerade gathörnen i staden. Medan hon var där och sålde mat en lördagsmorgon frågade vi om vi fick besöka henne i hennes hem och berätta om Jesus Kristus. Hon gick med på det.

När vi kom dit på kvällen väntade Ana och hennes fyra barn på oss. Vi presenterade oss och började undervisa dem. Vi kände oss inspirerade att undervisa om välsignelserna av att hålla sabbatsdagen helig. Vi undervisade också familjen om tionde och profeten Malakis löfte (se Malaki 3:10–12).

Ana sade att hon redan hade lagat mat som hon skulle sälja dagen därpå — som var en söndag — precis som hon alltid gjorde. Sedan uppsände vi en bön och bad vår himmelske Fader välsigna den

Ana sade att hon redan hade lagat mat som hon skulle sälja dagen därpå — som var en söndag — precis som hon alltid gjorde.

här fattiga familjen som behövde moderns inkomst.

Följande dag blev vi överraskade när vi såg henne komma till kyrkan med sina barn. Vi hälsade dem välkomna och frågade vad som hade hänt med maten som hon hade lagat för försäljning.

”Äldster, jag tillbringade kvällen igår med att begrunda Guds löften”, sade hon. ”Han kommer att välsigna mig.” Sedan sade hon: ”Äldster, var betalar jag mitt tionde?”

Vi rördes av hennes bevis på tro och bad att Herren skulle besvara våra böner för den här familjen.

Kvällen därpå gick vi hem till henne igen. Hon fällde tårar av tacksamhet för att Gud hade välsignat henne så mycket under dagen.

Hon sade att hon hade sålt mat vid samma gathörn i hela sitt liv — måndag till söndag, mellan åtta och sex — och att hon alltid fick mat över som inte blev såld. Men den här måndagen var all mat såld klockan ett på eftermiddagen.

Vår himmelske Fader hade besvarat våra böner. Herren fortsatte att välsigna Ana och hon behövde inte längre sälja mat på sabbaten. Hennes barn döptes snart men Anas make gick inte med på att hon skulle döpas. Trots det förblev hon trofast mot evangeliet och fortsatte komma till kyrkan i hela sitt liv.

Jag vet att vår himmelske Fader håller sina löften när vi följer hans bud av hela vårt hjärta. ■

Julio Cesar Merlos, Texas, USA

JIM BEHÖVDE MIN HJÄLP

När Jim och jag hade gift oss i Salt Lake-templet bodde vi i en hyrd stuga på kusten i Oregon, USA. Jim arbetade för regeringen som mätningingenjör och hade i uppdrag att kontrollera och korrigera en karta över Oregons kustlinje. Varje morgon åkte han iväg med en annan ingenjör för att fortsätta med jobbet från föregående dag. Arbetet var svårt eftersom kusten var täckt av skog.

En kväll när jag just skulle laga

middag fick jag en stark känsla av att det inte var så viktigt med middagen. Jim skulle inte komma hem till middagen den kvällen. Sedan kom tanken: Jim hade stött på problem och behövde min hjälp!

Jag hörde ingen röst men budskapet var lika tydligt som om någon hade uttalat det. Jag behövde hjälpa honom, men var han? Han arbetade varje dag längs kusten, men jag hade ingen aning om var han arbetade den dagen. Jag kände

mig manad att ta bilen och köra till landsvägen, men åt vilket håll skulle jag åka när jag kom dit? Med bara en anings tvekan kände jag att jag skulle åka söderut. Jag körde förbi många sidovägar som alla kunde ha lett till platsen där Jim arbetade.

Jag kände mig manad att lämna landsvägen och köra längs en av de enfiliga vägarna. Det regnade och efter några kilometer förvandlades vägen till lervälling. Jag bestämde mig för att det var bäst att vända om och köra tillbaka. Det började bli mörkt och jag tänkte: "Det var dumt av mig att åka."

Men jag hade inte mer än hunnit upp på landsvägen för-rän jag såg två trötta, modfärdiga ingenjörer som var så leriga att ingen annan hade velat plocka upp dem. Jim och hans medarbetare berättade att deras pickup hade fastnat i leran. De hade försökt få loss den men hade lämnat den till slut och tagit sig igenom den täta skogen tillbaka till landsvägen.

"Hur visste du var vi var?" undrade de, lättade över att jag hade hittat dem. Min lättnad var lika stor som deras när jag förklarade hur jag hade vägletts av Anden.

När Jim och jag knäböjde i bön den kvällen tackade vi Herren för den Helige Andens inflytande som hade kommit till mig som svar på min makes bön om hjälp. ■

Jean Partridge, Utah, USA

Jag kände mig manad att lämna landsvägen och köra längs en av de enfiliga vägarna. Det regnade och efter några kilometer förvandlades vägen till lervälling.

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

TILL ÅTERVÄNDA MISSIONÄRER

Det vi behöver är en kunglig armé av återvända missionärer som åter går ut i tjänst.

Jag har förstått efter många samtal med återvända missionärer att det ibland är svårt att anpassa sig efter att ha lämnat missionsfältet och återvända till världen man lämnade bakom sig. Får jag komma med några förslag?

Regelbundna och mäktiga böner

Ett av mina starkaste minnen av att vara missionär är hur nära jag kom Herren genom att hålla regelbundna böner. På min tid låg missionshemmet på State Street i Salt Lake City. Det var ett stort hus som hade byggts om till en missionärsskola. Den hade stora sovsalar med kanske tio sängar i varje rum. Vi anmälde oss där en söndagskväll.

Veckan innan jag åkte till missionsfältet var spännande. Vi hade många fester och avskedsmöten. Jag är rädd att jag inte var tillräckligt utvilad eller förberedd för den undervisning jag skulle få på missionshemmet. När det blev kväll den första dagen i

missionshemmet var jag utmattad. Medan jag väntade på att de andra missionärerna skulle göra sig i ordning för att gå till sängs, sträckte jag ut mig på min säng och somnade genast. Men jag stördes i min sömn av en känsla av att jag var omringad. När sömnens dimmor lyfte, hörde jag någon som bad. Jag öppnade ögonen, och till min stora förvåning såg jag alla äldsterna i min sovsal på knä runt min säng. De avslutade dagen med bön. Jag blundade snabbt och låtsades att jag sov. Jag skämdes för mycket för att stiga upp ur sängen och be med dem. Min första upplevelse med bön som missionär var pinsam, men det var början på två underbara år då jag ofta bad till Herren om vägledning.

Under hela min mission bad jag tillsammans med min kamrat varje morgon när vi påbörjade en ny dag. Proceduren upprepades varje kväll innan vi gick och lade oss. Vi bad en bön innan vi studerade, en bön innan

vi lämnade lägenheten för att gå ut och skrifa och naturligtvis särskilda böner när vi behövde särskild vägledning för vårt arbete. Regelbundenheten i våra vädjanden till vår Fader i himlen gav oss styrka och mod att gå vidare med arbetet som vi hade kallats att utföra. Vi fick svar, ibland på förbluffande direkta och positiva sätt. Den Helige Andens vägledning tycktes förstoras ju oftare vi vädjade till vår himmelske Fader om vägledning under dagen.

När jag tittar tillbaka på mitt liv efter missionen inser jag att det fanns perioder när jag kunde känna samma närhet till Herren som jag upplevde på missionsfältet. Det fanns också perioder när världen gjorde intrång och jag var mindre konsekvent och trofast med mina böner.

Är inte det här ett bra tillfälle för lite personlig utvärdering för att fastställa om vi fortfarande har samma relation till vår Fader i himlen som vi hade på missionsfältet? Om världen har distraherat oss från vanan att be har vi förlorat en stor andlig kraft. Kanske är det dags att vi återuppväcker vår missionärsanda genom mer regelbundna och mäktiga böner.

Studera skrifterna enskilt och tillsammans med din kamrat

Nästa kära minne från missionärs-tiden är de dagliga skriftstudierna. Det var en fantastisk och givande

När vi är med på institutet håller vi rikets lärdomar tydliga i vårt sinne och motverka det ständiga intrånget av världsliga bekymmer.

upplevelse att noggrant följa en skriftstudieplan för att lära sig evangeliet. Jag fick kunskap om skrifternas lärdomar på ett underbart sätt genom personliga studier. Som missionär minns jag att jag förundrades över hur fullkomlig planen var som Herren hade gett sina barn här på jorden, hur han i alla tidsutdelningar har inspirerat sina profeter att skriva ner hur han handlat mot dem. Hans ord är alltid positiva och direkta, och avslöjar välsignelserna som kommer när vi följer hans lag och hans sätt.

Vi använde också en timme eller mer varje dag till att studera tillsammans som kamrater. Det faktum att vi var två som studerade rikets lära verkade öka vår insikt. Vi läste tillsammans och pratade sedan om vilka insikter vi hade fått.

Våra sinnen skärptes när vi höll fast vid den dagliga vanan att studera enskilt och tillsammans. Vanan förde oss närmare varandra som kamrater och ökade vår förståelse i fråga om rikets lära.

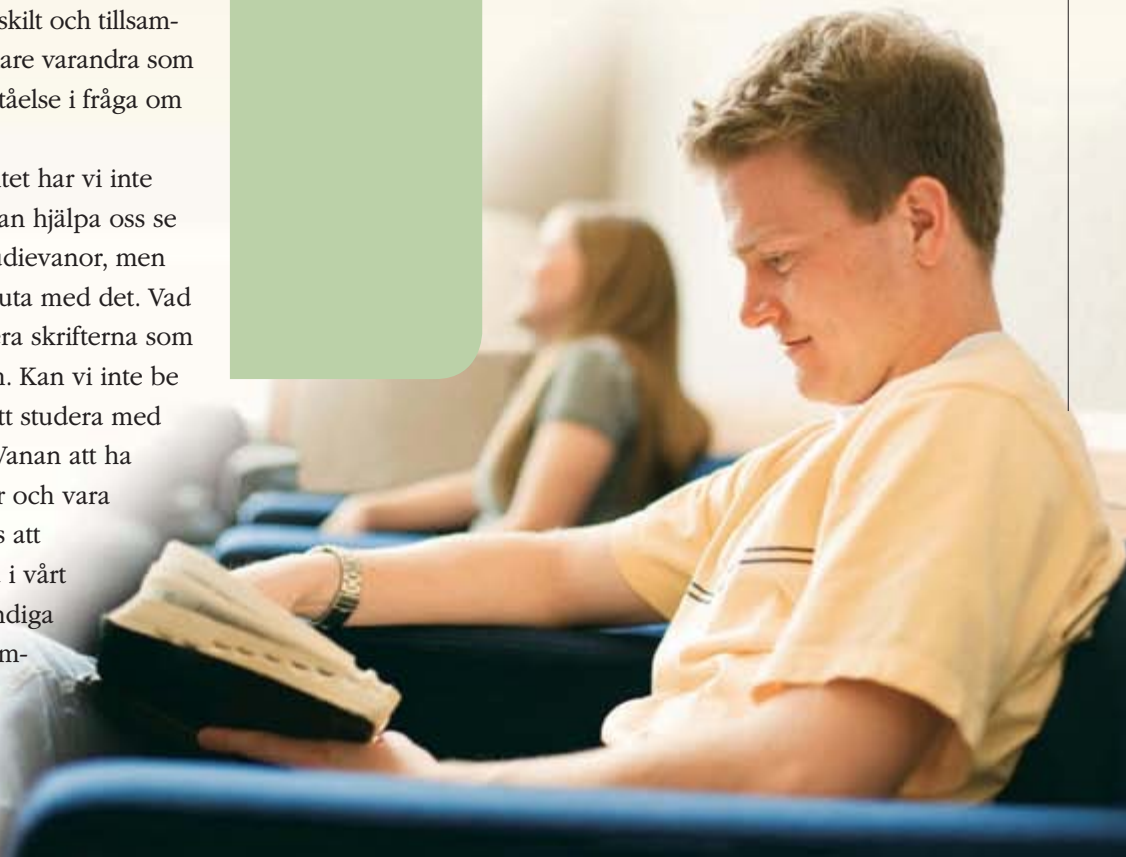
När vi lämnar missionsfältet har vi inte längre någon kamrat som kan hjälpa oss se till att vi uppehåller våra studievänor, men det betyder inte att vi ska sluta med det. Vad underbart det vore att studera skrifterna som familj när vi återvänder hem. Kan vi inte be rumskamrater och vänner att studera med oss om vi flyttar hemifrån? Vanan att ha regelbundna studieelektioner och vara med på institutet hjälper oss att hålla rikets lärdomar tydliga i vårt sinne och motverka det ständiga intrånget av världsliga bekymmer. När vi gifter oss har vi

förstås en evig kamrat som vi kan studera och samtala om evangeliets lärdomar med.

Skrifterna finns alltid där för att fördjupa vår förståelse i fråga om livets mening och vad vi behöver göra för att livet ska bli mer tillfredsställande och givande. Fortsätt med vanan att regelbundet studera skrifterna enskilt och med andra.

Glädjen i att undervisa om evangeliet.

Minns du glädjen som kommer av att undervisa någon om evangeliet som inte har lärt sig om dessa lärdomar tidigare i livet, iver som infinner sig när du undervisar om Herrens lag och välsignelserna som vi får av att följa honom? Kan du någonsin glömma glädjen du kände under ditt första dop på missionsfältet?

Återvända missionärer har ingen missionärsbricka men de känner samma iver och beslutsamhet över att föra ut evangeliets ljus i en värld som kämpar för att hitta sin väg.

På min tid fanns det ingen dopbassäng i kapellen. Mitt första dop förrättades i Scioto-floden i staten Ohio i USA. Det var en kylig höstdag och vattnet kändes kallare än luften. Jag minns köldchocken när jag vadade ut i den kalla floden och uppmuntrade min undersökare att följa efter mig. Men kylan i luften och vattnet försvann när jag utförde dopets förrättning. Synen av personen som kom upp ur vattnet med ett stålände leende är något jag aldrig ska glömma.

Möjligheten att undervisa om evangeliet och döpa är inte enbart dem förunnat som har en heltidsmissionärs namnbricka. Jag undrar varför vi låter missionärsarbetets glöd falna när vi återvänder till livets aktiviteter ute i världen.

Det har aldrig funnits en tid i människans historia när vi har varit bättre rustade att undervisa vår himmelske Faders barn om evangeliet än nu. Och de verkar behöva det mer i dag än någonsin tidigare. Vi ser ett förfall i fråga om tro. Vi ser en ökad kärlek till världslighet och en urvattning av moraliska normer, som båda leder till sorg och förtvivlan. Det vi behöver är en kunglig armé av återvända missionärer som åter går ut i tjänst. De har ingen missionärsbricka men de känner samma iver och beslutsamhet över att föra ut evangeliets ljus i en värld som kämpar för att hitta sin väg.

Jag uppmanar er återvända missionärer att på nytt hänge er och ingjuta i er missionsarbetets iver och anda. Jag uppmanar er att se ut som, vara som och handla som en Guds tjänare. Jag ber för er förnyade beslutsamhet att förkunna evangeliet, att ni blir mer aktivt engagerade i det stora arbete Herren har kallat oss att utföra. Jag lovar er att det finns stora välsignelser i beredskap åt er om ni fortsätter att sträva framåt med den entusiasm ni en gång hade som heltidsmissionärer.

Gå framåt med ny beslutsamhet och låt evangeliets ljus lysa genom ert exempel i denna oroliga värld. Detta är Herrens verk som vi är engagerade i. Gud lever. Jesus är Kristus. Vi är medlemmar i hans kyrka. Detta är mitt vittnesbörd till er. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2001. För hela texten, gå till www.conference.lds.org.

Att vi skall kunna ha GLÄDJE

Andrea Jones

Det dröjde inte länge förrän jag insåg att min mission skulle bli helt annorlunda än vad jag hade tänkt mig. Jag ställdes inför en del oväntade prövningar. Jag försökte vara positiv, men mina försök misslyckades ofta vilket gjorde mig missmodig. Som väl var blev jag uppmuntrad på zonkonferenserna som alltid avslutades med ett vittnesbördsmöte.

Jag minns särskilt en zonkonferens när alla missionärer gick upp till förhöjningen och uttryckte sin glädje över att vara missionär. Under mötets gång började jag känna mig illa till mods. Jag hade varit missionär i ett helt år men hade aldrig känt den glädje som de andra beskrev. Jag lämnade konferensen förvirrad och med tungt hjärta. Jag undrade varför jag ens var ute som missionär. Vad var det för fel på mig? Varför kunde jag inte känna samma glädje? Senare på kvällen uttryckte jag min oro för min himmelske Fader och frågade hur jag kunde få känna en sådan glädje.

Flera veckor senare på en stavskonferens fick jag svaret när min missionspresident talade. Han talade till alla hundratals personer som var samlade, men det kändes som om han talade direkt till mig. Han talade om glädjen i Kristi återlösning som var och en av oss kan känna varje dag. Han vittnade om att vi

Allt som gjorde min mission besvärlig verkade hindra mig från att känna glädje. Men behövde det vara så?

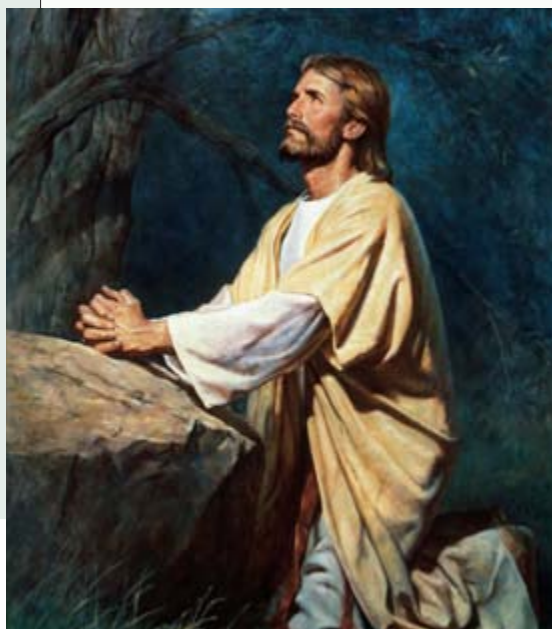
Vi kan känna glädje när vi förstår betydelsen av Frälsarens försoning.

också under svåra och osäkra tider kan känna glädje i att förstå betydelsen av Frälsarens försoning.

Jag förstod att de här orden var riktade till mig. Min himmelske Fader hade besvarat min bön. Min mission blev kanske inte som jag trodde att den skulle bli, men Frälsaren älskade mig och hade sonat mina synder. Glädjen jag trodde att jag aldrig hade upplevt fanns överallt omkring mig. Jag hade bara inte öppnat mitt hjärta för att känna efter.

Mina svårigheter fortsatte, men den händelsen lärde mig att jag kunde känna glädje genom att välja att öppna mitt hjärta för Frälsarens återlösande kraft och genom att bära mitt vittnesbörd om den kraften för andra.

Efter min mission har jag efterhand förstått att situationer och yttre påverkan inte har någon varaktig inverkan på vår förmåga att känna glädje. Sann glädje kommer i stället när man följer och tror på vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus, som skapade livet här — och nästa liv — så "att [vi] skall kunna ha glädje" (2 Nephi 2:25). ■

Rakt på sak

Jag frågar ofta mina vänner som inte är medlemmar om de vill följa med mig till kyrkan. Är det okej om jag

följer med dem till deras kyrka om de frågar mig?

Du bör aldrig hoppa över dina egna möten i kyrkan för att följa med en vän till en annan kyrka, men det är okej att ibland följa med vänner till deras religiösa möten. Du får en chans

att lära dig om andra religioner och vad det är som gör vår annorlunda. Kom ihåg att visa respekt för deras gudstjänster, precis som du hoppas på att de ska visa respekt för vår.

När du lär dig mer om dina vänner religion får du förmodligen lättare att prata mer öppet med dem om andliga frågor. Om du förstår vad som är viktigt för dem kan du lättare förklara vad som är viktigt för dig. De uppskattar din vilja att lära dig mer om dem och deras tro.

Var försiktig när du gör det. Gör inte något som får dig att

känna dig illa till mods eller att ifrågasätta din tro och dina normer. Be att Anden ska vara med dig innan du går dit. Gläd dig sedan åt möjligheten du har att utöka din kunskap om olika religioner och samtidigt förstå din egen bättre. ■

Jag önskar att jag kunde berätta om evangeliet för hela världen. Men när jag försöker känner jag mig så otillräcklig. Hur kan jag lära mig att berätta om det jag tror på?

Man kan dela med sig av sitt vittnesbörd på många olika sätt. En del personer har lätt för att bära sitt vittnesbörd för människorna runt omkring dem. Andra kan skriva ner sitt vittnesbörd på ett vackert sätt. Andra delar med sig av sin tro genom musik eller konst. Vittnesbörd ges också genom exempel, det sätt vi lever på.

När du bär ditt vittnesbörd så stärks det och du känner större tillit, inte bara till dig själv utan också till ditt vittnesbörd. Be om hjälp och styrka för att utveckla din förmåga att dela med dig av det du tror på. Herren har lovat att om du öppnar din mun så ska den fyllas (se L&F 33:8).

Om du är rädd för att tala inför andra kan du försöka skriva ner ditt vittnesbörd och läsa det högt för dig själv. Det kan hjälpa dig så att du känner dig bekvämare med att bära ditt vittnesbörd.

Om du är rädd för att tala inför andra kan du försöka skriva ner ditt vittnesbörd och läsa det högt för dig själv. Det kan hjälpa dig så att du känner dig bekvämare med att bära ditt vittnesbörd. Börja med att bära ditt vittnesbörd för familj och nära vänner. Ta små, enkla steg och lita på Herren så kommer du med tiden att känna dig mer bekväm med att bära ditt vittnesbörd på möten eller för dem du träffar.

Oroa dig inte för vad andra tänker om dig. Om de är redo inbjuder ditt vittnesbörd den Helige Anden att beröra dem. Tänk på att ditt vittnesbörd är ditt och att det är speciellt för Herren och för dig.

President Thomas S. Monson har sagt: "Du har ett vittnesbörd, bär det. Underskatta aldrig det vidsträckta inflytande ditt vittnesbörd kan ha" ("Var ett föredöme", *Liahona*, maj 2005, s. 115; "A Code to Live By", *New Era*, sept. 2005, s. 8). ■

I min söndagsskoleklass visar vissa personer ingen vördnad.

Jag har pratat med läraren och min biskop. Vad mer kan jag göra?

För det första: Var ett gott exempel för de andra i din klass. Visa intresse för det som läraren har förberett. Om de ser att du vill lära dig kanske de inser att det som lärs ut är värdefullt.

Klassdeltagarna visar större uppmärksamhet när de är engagerade, så delta själv och dra in dem i en diskussion genom att ställa och svara på frågor som inbjuder till diskussion och djupare tankar om ämnet.

Be om att den Helige Anden

ska ha en lugnande och inspirerande inverkan på din klass så att alla kan lära av lektionen.

Slutligen: Älska och förlåt dem som orsakar distraktioner. Du kanske tycker illa om deras uppförande men det är inte troligt att de ändrar sig om de känner att du hela tiden är arg eller ser ner på dem. Be för dem och tjäna dem i stället. När de ser att du bryr dig om dem och är entusiastisk över lektionen kan din entusiasm smitta av sig. ■

Var ett gott exempel. Visa intresse för det som läraren har förberett. Delta och dra in andra i en diskussion genom att ställa och svara på frågor.

Skicka dina frågor via e-post till liahona@ldschurch.org och skriv "To the Point" på ämnesraden.

SANNINGEN

Ska jag gå ut som missionär? Svaret jag fick var bergfast.

Oliver Mayall

Jag växte upp i en aktiv sista dagars helig familj i England som det åttonde av tio barn. Våra trofasta föräldrar undervisade oss om evangeliet och var goda exempel. Men när jag var omkring 14 år började jag tycka att det var jobbigt att komma iväg till morgonseminariet, gå på olika lektioner och brasaftnar och vara med på ungdomsaktiviteter. De flesta av mina vänner var inte medlemmar i kyrkan och hade normer som skilde sig mycket från dem som jag växte upp med.

Jag började fatta dåliga beslut eftersom jag så gärna ville vara som mina vänner och ha allt det så kallade roliga som de hade. När jag hade fyllt 15 var jag helt inaktiv. Allteftersom åren gick blev mitt liv mer och mer världsligt.

Men samtidigt började jag känna något djupt inne i min själ. Frågor

om livets mening och människans bestämmelse började formas i mitt huvud. Världen jag en gång kände och trodde att jag älskade hade blivit en mycket mörk, kall och ensam plats. Min själ var inte fullt tillfredsställd med det som världen hade att erbjuda. Det kändes som om jag borde vara på någon annan plats än min hemort, som om det var meningen att jag skulle göra något annat med mitt liv.

När jag hade gått i många veckor med dessa känslor och tankar bestämde jag mig för att be Herren om hjälp. Det var första gången jag hade bett på länge. Jag bestämde mig för att vänta till natten när alla andra sov. Efter min bön tänkte och lyssnade jag, men ingenting kom. Jag fortsatte så i flera veckor tills det slog mig: Kanske skulle Gud inte svara mig med en gång just därför att jag

Jag valde en plats uppe bland kullarna på heden där jag inte skulle bli avbruten. Jag tog med mig lunch, skrifterna och dagboken och tog mig upp på toppen för att uppsända mitt hjärtas begär till min Fader i himlen.

hade vuxit upp med evangeliet och tyvärr aldrig uppskattat det riktigt.

En kväll ändrade jag taktik. I stället för att begära ett svar och förvänta mig att Herren gav det till mig genast, lovade jag Herren att om han svarade så skulle jag tjäna honom som missionär. För första gången bad jag om att få veta om Mormons bok,

SKA SEGRA

Joseph Smith och kyrkans lärdomar var sanna. Jag kände något så mäktigt och ändå så fridfullt att det fick mig att gråta.

Jag gick till min biskop, som råkade vara min äldste bror, och bad om att få tjäna som missionär. Jag var nervös, men jag insåg att eftersom Herren hade hållit sin del av löftet så var jag tvungen att hålla min. Tårarna strömmade nerför biskopens ansikte när jag berättade om min upplevelse.

Sedan började jag dejta Kelly, en vän som inte var medlem i kyrkan. Jag berättade för henne om mina planer att gå ut som missionär. Kelly såg att jag hade förändrats och undrade varför. Det ledde till att Kelly fick missionärslektionerna och blev medlem i kyrkan, och jag fick möjlighet att döpa och konfirmera henne. Vid det laget undrade jag om jag med den missionärsinsatsen hade uppfyllt mitt löfte till Herren. Jag kämpade med frågan om jag skulle gå ut eller inte, och jag var fast besluten att be för att få veta om det rätta var att lämna Kelly och verka som missionär.

Jag valde en plats uppe bland kullarna på heden Saddleworth Dovestones där jag inte skulle bli avbruten. Jag tog med mig lunch, skrifterna och dagboken och gav mig av. Jag tog mig upp på toppen för att uppsända mitt hjärtas begär till min Fader i himlen. Medan jag bad lyssnade jag noga efter ett svar. Kanske en fridfull eller en varm känsla, men jag kände inget.

På vägen tillbaka såg jag några stenar på marken som noggrant hade

På vägen tillbaka såg jag några stenar på marken som noggrant hade lagts ut för att stava orden till ett välkänt uttryck i missionärshistorien. Det var först senare jag fick veta vem som hade lämnat budskapet som kom att betyda så mycket för mig.

lagts ut för att stava orden "Sanningen ska segra". "Intressant", tänkte jag, men inget annat. Men när jag berättade om det för mamma sade hon bara: "Det är ditt svar."

När kyrkans missionärer kom till England för första gången 1837 påbörjade de sitt arbete i Preston. Vid den tiden firade man drottning Victorias styre på orten med pompa och ståt. När missionärerna klev ner från sin vagn såg de ett banér ovanför sig där det stod "Sanningen ska segra" med stora förgyllda bokstäver.

Det blev ett känt uttryck i kyrkan och fanns med i olika publikationer. En äldste som rapporterade om sin mission i Indiana skrev följande i ett brev som publicerades i Nauvoos *Times and Seasons* år 1841: "Fastän

Herren har valt det som för världen är svagt för att predika sitt evangelium kommer sanningen att segra och den kommer att blomstra."¹

Jag litade på Herren och skickade in mina missionspapper. På min tjugoförsta födelsedag kom tillsammans med födelsedagsposten min kallelse att verka i Englandmissionen London Syd. Men på grund av mina många år som inaktiv kände jag mig ändå svag och otillräcklig. Det var först senare som jag förstod vad den dåtida missionären förstod: Herren kanske väljer det som för världen är svagt för att predika sitt evangelium, Men sanningen ska segra och den ska blomstra.

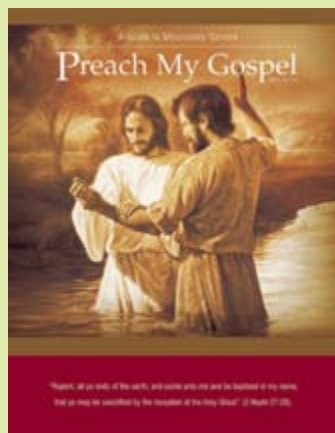
Jag gick i tro till templet för att ta emot min begåvning. När jag kom ut ur templet träffade jag två missionärer som hade verkat i min hemförsamling. Medan vi pratade berättade jag om min upplevelse på heden. En av äldsterna log brett och sade att han och hans kamrat en förberedelsedag hade vandrat upp på heden och på en viss plats känt sig manade att lägga några stenar på marken så att de bildade de välkända orden "Sanningen ska segra".

Tårar strömmade ner för våra ansikten när vi insåg vad som hade hänt. De som känner till området vet att det finns kilometervis med olika stigar bland hedarna. Men jag råkade välja den plats där missionärerna hade lagt ut stenarna. Jag visste där och då att Herren hade besvarat min bön bland kullarna den dagen. ■

SLUTNOT

1. Jacob Gates, *Times and Seasons*, 1 dec. 1841, s. 621.

Vår plats

FÄNGSLAD AV PREDIKA MITT EVANGELIUM

En dag när jag hjälpte till att städa huset hittade jag min brors exemplar av *Predika mitt evangelium* från hans mission. Jag visste att missionärerna använde den men jag hade aldrig tittat i den förut. Jag började läsa i boken och kunde nästan inte lägga den ifrån mig. (Jag var tvungen att göra det för jag behövde fortsätta städa, men jag ville inte!)

Jag har alltid undrat hur missionärerna gör allt det gör.

Jag insåg att *Predika mitt evangelium* kan hjälpa mig att bättre förstå vad missionsarbete innebär. Den har hjälpt mig att bli bättre på att gå fram till personer och prata med dem och dela med mig av evangeliet på ett bättre sätt.

Alissa F. (ovan), 19 år, New Hampshire, USA

När jag hade lärt mig sportdyka fick jag en digital undervattenskamera och tog bilder av varje fisk jag såg i havet.

Tack vare den här hobbyn har jag fått ett vittnesbörd om den enastående skapelse som jorden är. När människor frågar vilka bevis det finns på en Gud tänker jag på Mose 6:63 där Herren säger: "Allt är skapat och gjort för att vittna om mig, både det som är timligt och det som är andligt, det som är i himlarna ovan och det som är på jorden ... och det som är under jorden."

Äldste Bates, 20 år, Filippinernamissionen Cauayan

MITT FAVORITSKRIFTSTÄLLE

2 Nephi 2:13

Det här skriftstället talar om att det verkligen finns en Gud. Det talar om att om det inte fanns någon synd så skulle det inte finnas någon rättfärdighet. Det måste finnas motsatser. Det är ett skriftställe som vittnar om Gud.

Maria H. (nedan), 15 år, Hesse, Tyskland

UNGDOMSKONFERENSEN

När jag åkte iväg på en ungdomskonferens ett år hade jag ingen aning om vilken inverkan den skulle ha på mig. Tre fullspäckade dagar med aktiviteter låg framför oss och jag såg fram emot att träffa gamla vänner och nya vänner och vara med på aktiviteterna. Men det bästa på konferensen var vittnesbördsrådet. Anden var så stark när vi bar våra vittnesbörd om evangeliet, och många av oss rördes till tårar. För mig stannade den härliga känslan kvar i flera dagar efter konferensen och jag ville inte förlora den. Jag tittade inte ens på teve eller lyssnade på världslig musik. Den upplevelsen stärkte verkligen mitt vittnesbörd om kyrkan.

Bara Anden kan tala om för oss att kyrkan är sann. Vi måste göra sådant som låter den Helige Anden vara med oss, som att studera skrifterna, be uppriktigt varje dag och tänka på tillfällen när vi har känt Anden. När vi lever med Anden kan vi känna hans värme och veta att kyrkan är sann.

Jag älskar evangeliet. Det ger svar och vägledning. Jag önskar att alla i hela världen kunde veta det vi vet.

Tahnee H., 20 år, South Australia

För att bidra till Vår plats, skicka ett e-postmeddelande med bidraget till liahona@ldschurch.org.

Underverket vid stoppljuset

Han satt på en skoter och väntade på grönt ljus. Jag hade bara några sekunder på mig att prata med honom.

Benjamin Hayford

När min missionärskamrat äldste Platt och jag promenerade igenom ett affärsstråk i Taichung i Taiwan stannade vi till vid en stor korsning och väntade vid ett rödljus. När vi precis hade stannat hörde jag ett bekant ljud bakom oss. Flera skotrar stannade bredvid oss och jag vände mig om för att se vem vi kunde prata med. Just då fick jag en stark maning i hjärta och sinne. Ingen röst hördes, inga ord uttalades, men jag kände mig manad att prata med mannen på skotern som stod bara några steg till vänster om mig.

Jag gick snabbt fram för att prata med mannen. Det kändes faktiskt som om någon knuffade mig framåt och flyttade på mina fötter. Jag öppnade munnen och frågade mannen: "Har du en bra dag i dag?" Han tittade på mig och svarade att han hade en dålig dag. Just då blev det grönt och jag blev missmodig. Jag var rädd att mannen skulle köra iväg. Jag hade inte sagt något till honom om återställelsen av Jesu Kristi sanna och levande kyrka, om profeten Joseph

Smith eller om Mormons bok. Jag hade inte ens nämnt kyrkans namn.

De andra runt omkring körde iväg men inte den här mannen. Han föreslog att vi skulle flytta oss till sidan av vägen och prata mer. Jag blev chockad men gick tacksamt med på hans förslag. Vid sidan av vägen berättade äldste Platt och jag för honom om kyrkans namn och mycket mer.

Några veckor senare döptes mannen, Su Meng-Wei, tillsammans med sina två söner och två döttrar och de konfirmerades som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Av den upplevelsen lärde jag mig att när vi trofast strävar efter att utföra Herrens arbete på hans sätt och enligt hans tidtabell har vi ibland förmånen att se underverkske. Profeten Moroni förkunnade att "Gud har inte upphört att vara en underverkens Gud. Se, är inte det som Gud har utfört förunderligt i våra ögon?" (Mormon 9:15–16). Underverken kan vara i form av att hjärtan berörs och liv förändras.

Predika mitt evangelium innehåller följande löfte till kyrkans

missionärer och medlemmar: "Herren förbereder människor att ta emot dig och det återställda evangeliet. Han leder dig till dem eller dem till dig ... Sådana människor känner igen er som Herrens tjänare. De är villiga att lyda uppmaningarna i ert budskap."¹ Det var ingen slump att äldste Platt och jag befann oss vid just det stoppljuset just då.

Vår himmelske Fader känner och älskar var och en av oss. Han bereder medvetet ett sätt för oss alla att få kunskap om det återställda evangeliet. Herren kände till provningarna och svårigheterna i Su Meng-Weis liv. Han visste att Su Meng-Wei nyligen hade blivit arbetslös. Han visste att stridslystna ord hade uttalats hemma hos familjen Su den morgonen.

Evangeliet har gett mer frid till familjen Su och har stärkt deras familjerelationer. Det har hjälpt dem finna större glädje

och vägledning i livet. De har funnit kraften att möta livets prövningar med hopp och utan rädsla.

Vi kanske inte ser det först, men de som har förberetts inser att vi är Herrens tjänare. De märker att något är annorlunda med oss. De ser godheten och vill veta mer om den. När de känner den Helige Anden vill de följa vårt budskap. Precis som det här budskapet berörde familjens Sus hjärtan och förändrade deras liv i Taiwan, kan och kommer det att beröra hjärtan och förändra liv för dem vi känner, oavsett var vi är i världen.

När vi ber om vägledning kan vi ställa följande fråga till oss själva varje dag: Vem känner jag som Herren förbereder för att få kunskap om det återställda evangeliet? Om vi utövar vår tro på det här sättet är vi redo att följa den Helige Andens maningar och öppna våra munnar för att dela med oss av de dyrbara sanningar vi är så välsignade att ha kunskap om.

Du kommer säkerligen att få underbara möjligheter. ■

SLUTNOT

1. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 159, 160.

KOM REDO ATT SPELA

*Det räcker
inte att bara
dyka upp.*

Basket är något av det viktigaste i livet för Roger Enrique Velasquez Paredes, som kallas Koki eftersom det är mycket lättare att säga i slutet av en match och det är oavgjort.

Koki tillhör Victoria församling i Puno centrala stav i Peru. Han är forward i Benson Jazz för pojkar under 17, ett lag som sponsras av medlemmar i kyrkan i Puno. Kokis lag har gått obesegrade till final under de senaste två säsongerna och kom tvåa båda åren.

Kokis upplevelser i laget har inte bara lärt honom mer om basket utan också mycket om hur man följer evangeliet och prioriterar seminariet.

”Det är inte så stor skillnad på seminariet och basket”, säger han och skrattar. ”Jag måste gå upp tidigt för båda.”

Skämt åsido ser Koki faktiskt några viktiga likheter mellan sporten han älskar och evangeliet han följer: Man måste lyssna på tränaren, göra det han lär ut och inte sluta öva på det man har lärt sig.

Lyssna på tränaren

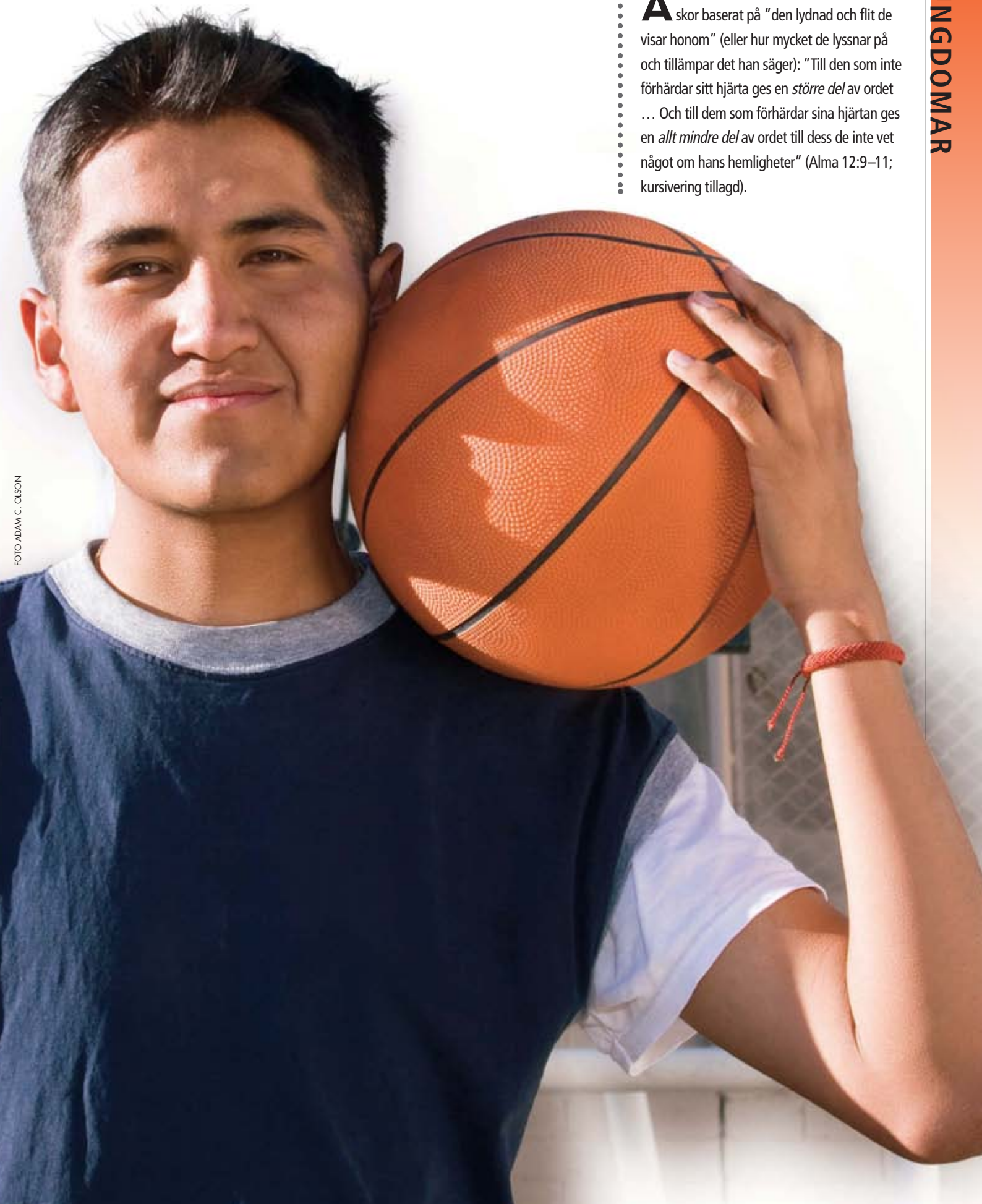
Koki säger att hans tränare är jättebra, men det spelar ingen roll hur bra tränaren är om man inte lyssnar. Det är likadant med seminariet.

”Jag har en bra tränare både i basket och i seminariet”, säger Koki. ”Men om jag inte lyssnar så blir jag inte bättre.”

En tränare försöker lära en spelare sådant som gör honom eller henne bättre, som att kasta mot korgen.

”Läraren gör samma sak”, säger Koki. Bland annat försöker lärarna hjälpa eleverna att övervinna sin motståndare i livet. De försöker lära oss hur vi ska lämna världen och stärka oss mot frestelser.”

A
 lma sade att Herren undervisar människor baserat på "den lydnad och flit de visar honom" (eller hur mycket de lyssnar på och tillämpar det han säger): "Till den som inte förhärdar sitt hjärta ges en *större del* av ordet ... Och till dem som förhärdar sina hjärtan ges en *allt mindre del* av ordet till dess de inte vet något om hans hemligheter" (Alma 12:9–11; kursivering tillagd).

Koki har lärt sig att det inte räcker att bara dyka upp för att bli bättre, oavsett om det gäller en baskettränning eller seminariet eller kyrkan. Man måste lyssna på tränaren.

Tillämpa det du lär dig

Koki försöker lyssna när tränaren förklarar något nytt. Men han har lärt sig att om han verkligen ska förstå det tränaren säger så måste

han tillämpa det.

Att göra något, eller tillämpa det, är en viktig del av inläringen, säger Koki. En tränare kan prata en hel dag om hur man skjuter mot korgen och demonstrera det gång på gång, men det är inte förrän man tillämpar det han säger som man kan lära sig att göra det själv.

”Det var så jag lärde mig mer om bön”, säger Koki. Han hade blivit undervisad om att regelbundna böner inbjuder Herrens hjälp. ”Men det var först när jag hade prövat på det som jag upptäckte att det var sant.”

När vi utövar evangeliets principer får den Helige Anden tillfälle att vittna för oss om att principen är sann.

”Om vi får undervisning om något nytt men inte tillämpar det så är det som om vi aldrig riktigt lärt oss det”, säger Koki.

Tillämpa det eller förlora det

Koki lyssnade när hans tränare undervisade om hur man kastar mot korgen och försökte tillämpa det han lärde sig. Nu måste Koki träna ihärdigt för att bli bättre.

Ihärdighet innebär att man är hängiven och uthållig i att tillämpa det som man har lärt sig, även när man möter motstånd.

”Jag måste vara ihärdig”, säger Koki, ”Om jag slutar träna blir jag ringrostig.”

Det var en läxa han fick när han inte kunde träna under en tid därför att han hade brutit näsan i en tuff improviserad match med några äldre spelare.

”Om vi inte tränar slutar vi inte bara att utvecklas — vi går bakåt”, säger Koki. ”Det är samma sak med vår andlighet. Om vi är uppmärksamma och tillämpar det vi lär oss så kan vi lära oss mer. Om vi inte gör det så förlorar vi det vi har.”

Ge inte upp

Kokis lagkamrater har gjort sitt bästa för att lyssna på tränaren och tillämpa det han har lärt dem. De tränar i timmar för att behålla det som de har lärt sig.

De har också lärt sig att trots allt detta är det möjligt — och nedslående — att misslyckas. ”Vi arbetade hårt”, säger Koki. ”Det var en besvikelse att förlora mästerskapet igen.”

Omedelbar fullkomlighet är inte garanterad, men den är omöjlig om de slutar försöka. Under tiden har Koki sett att man får många belöningar, bland annat att man blir bättre, genom att fortsätta försöka.

Koki verkar som församlingsmissionär och har blivit belönad för att han varit ihärdig också utanför planen. Han hjälpte till att organisera filmkvällar, campingturer och sportaktiviteter för att få två unga män i församlingen intresserade som inte hade kommit till kyrkan på ett tag. ”Först fick vi åka och hämta dem, annars skulle de inte ha kommit”, säger han. ”Nu kommer de självmant. Det tog lite tid och många besök, men de kommer regelbundet nu.”

Medan Koki har spelat basket, varit med på seminariet och tjänat i kyrkan har han lärt sig vad kung Benjamin menade när han sade att vi måste vara ihärdiga för att ”vinna priset” (Mosiah 4:27).

Han har också lärt sig att belöningarna är värda arbetet, både på och utanför planen. ■

HÅLL FAST

”Vi måste hålla hårt om järnstången och aldrig släppa taget.”

Ann M. Dibb, andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap,
”Håll fast”, *Liahona*, nov. 2009, s. 80.

En trofast flicka som hette

EMIMA

Hur mycket vet du om den trofasta lilla flicka som växte upp och blev profeten Joseph Smiths hustru?

Mark Staker

Kyrkans historiska avdelning

fruktträdgården. Hon kunde titta på när de nya lammen lekte och hon kunde hjälpa till att plocka grönsaker från rabatterna. När snön började smälta

att be i skogen. Hon var orolig för sin pappa som inte hade så stark tro på Jesus Kristus. Medan Emma bad gick hennes pappa ut i skogen för att jaga. När han hörde att hans lilla dotter bad för honom blev han mycket rörd. Hans tro på Herren stärktes.

Emma växte upp och blev en lång, intelligent kvinna. Hon var mycket duktig på att läsa och skriva. När hon var 21 år kom en hårt arbetande och intelligent ung man som hette Joseph Smith för att bo hemma hos familjen Hale. Emma hade god karaktär och var skojig. Hon var en dygdig ung kvinna. Inte undra på att hon och Joseph ville gifta sig med varandra! ■

Emma Hale föddes den 10 juli 1804. Hon bodde på en gård med sin pappa och mamma och sina åtta syskon. Några av hennes fastrar, mostrar, farbröder, morbröder och kusiner bodde i närheten.

Familjen Hales gård låg i Harmony, Pennsylvania i USA i en vacker dal längs Susquehannafloden. Emma kunde plocka äpplen från

kunde hon titta på när hennes pappa samlade lönnsav i stora hinkar. Hon kunde hjälpa sin mamma koka saven tills den förvandlades till lönnsocker.

När Emma var ett spädbarn döptes hon i en kristen kyrka och hon gick till söndagsskolan när hon blev större. Jesu Kristi kyrka hade inte återställts ännu.

En dag när Emma var omkring åtta år gick hon ut för

TILL VÄNSTER: ILLUSTRATIONER JULIE ROGERS; TILL HÖGER: ALLTJAG HAR KÄRT, AV JULIE ROGERS; TID FÖR SKRATT, AV IZ LEMON SWINDLE; FOUNDATION ARTS; KOPIERING FÖRBLUDEN; JOSEPH OCH EMMA VID KULLEN CUMORAH, AV ROBERT T. BARRETT © 1987; EMMAS PSALMER, AV IZ LEMON SWINDLE; FOUNDATION ARTS; KOPIERING FÖRBLUDEN; DU SKALL FA TRÖST, AV IZ LEMON SWINDLE; FOUNDATION ARTS; KOPIERING FÖRBLUDEN; EMMA SMITH, EN UTVALD KVINNA, AV THEODORE GORRA © 1996; IRI; HJALPFÖRENINGEN ORGANISERAS, AV DALE KILBOURN © IRI; FOTO LEDA, CLARK, AV IZ LEMON SWINDLE; FOUNDATION ARTS; KOPIERING FÖRBLUDEN

EN VUXEN EMMA

Hitta bilden som passar ihop med något av allt det viktiga Emma gjorde när hon var vuxen. Skriv numret för varje händelse på den rätta bilden.

1. När Joseph begav sig till kullen Cumorah för att få guldplåtarna av Moroni följde Emma med honom och väntade i vagnen.
2. När Joseph översatte guldplåtarna var Emma hans första skrivare. Joseph talade om för henne vad hon skulle skriva när han översatte orden.
3. Emma samlade psalmer till kyrkans första psalmbok.
4. Hon var den första presidenten för Hjälpföreningen i Nauvoo.
5. Hon hjälpte människor som var sjuka och lät fattiga bo i sitt hem.
6. När kyrkans medlemmar tvingades lämna sina hem i Missouri flydde hon och hennes barn över den frusna Mississippifloden. I två tygpåsar som bundits fast runt midjan bar hon papprena med Joseph Smiths översättning av Bibeln.
7. Hon var en kärleksfull mamma åt elva barn, bland annat två som var adopterade. Bara fem av dem levde tills de blev vuxna.
8. Emma älskade sin make Joseph hela hans liv och gjorde mycket för att stödja honom i hans viktiga arbete med att återställa Herrens kyrka.

**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i
första presidentskapet

Evangeliet är till för alla

När jag var 11 år flyttade min familj till Västtyskland. Min far och mor hade en tvättinrättning och jag var springpojken som levererade tvätten. Jag såg några blanka, röda cyklar och önskade att jag kunde använda en sådan till att leverera tvätt. Men jag behövde en stark och stadig cykel för att kunna dra tvättkärran. Jag cyklade omkring med den tunga tvättkärran före och efter skolan. Det var svårt att se de andra barnen leka. Men alla i min familj var tvungna att arbeta hårt, och jag var en viktig del av familjeföretaget.

När jag blev äldre lärde jag mig

om välsignelserna som kommer av att göra sådant som vi för tillfället kanske inte förstår är viktigt eller bra för oss. När jag var mycket liten fick jag en lungsjukdom, men ingen visste om det just då. När jag var äldre blev jag soldat i flygvapnet. Läkarna såg fläckar på mina lungor. Tack vare det hårda arbetet med att cykla med en tung last hade kroppen på något sätt botat sig själv. Jag hade blivit uthållig. Jag hade blivit stark. Läkarna sade att sjukdomen tog hand om sig själv och att jag klarade läkarundersökningen. Annars skulle jag inte ha kunnat bli pilot.

Som pilot flög jag över hela

världen. Jag tröttnade aldrig på att titta på stjärnorna, molnen och landskapet. Jag såg hur vackra de olika länderna var med sina olika kulturer. Jag vet, genom att jag åkt till olika platser och sett människorna och kyrkan på dessa olika platser, att evangeliet är till för alla, oavsett vilket land vi bor i eller vilka traditioner vi har. Det är Jesu Kristi evangelium. Guds ord — oavsett om det står skrivet i skrifterna eller talas av de levande profeterna, oavsett om vi läser dem i kyrkans tidningar eller hör dem på generalkonferenserna — är till för alla. ■

Från "Vänner emellan", Liahona, apr. 1999, LS2-LS4.

HJÄLP DIN FAMILJ

När president Uchtdorf var liten hjälpte han sin familj att tjäna pengar genom att åka ut med tvätt på sin cykel. Färglägg bilden av president Uchtdorf på sin cykel. Rita sedan en bild av något du kan göra för att hjälpa din familj.

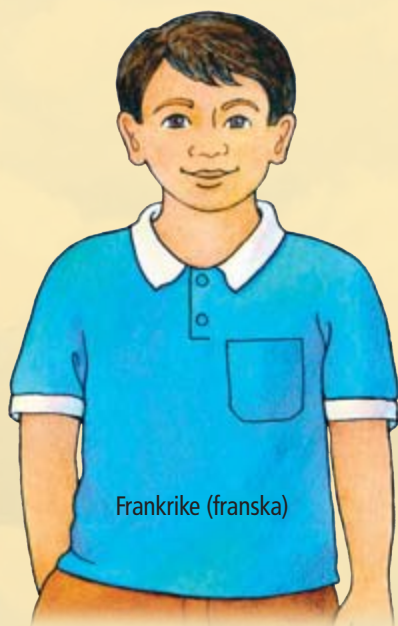

"Ang ebanghelyo ay para sa lahat!"

"L'Évangile est pour tout le monde!"

"O evangelho é para todos!"

"The gospel is for everyone!"

Frankrike (franska)

Australien (engelska)

Filippinerna (tagalog)

Brasilien (portugisiska)

PÅ MÅNGA SPRÅK

Tack vare sitt hårda arbete som liten var president Uchtdorf stark och frisk nog att bli pilot. Han tyckte om att flyga till många länder och träffa medlemmar i kyrkan som pratade många olika språk. Varje barn här ovanför säger: "Evangeliet är till för alla!" Se om du kan passa ihop varje barn med pratbubblan på hans eller hennes språk.

Jag lyder Jesus Kristus därför att jag älskar honom

Sandra Tanner och Cristina Franco

Du kan känna Frälsarens kärlek till dig genom den Helige Anden. När känner du Frälsarens kärlek? När du ber dina böner eller läser skrifterna eller

sjunger primärsånger? Känner du hans kärlek när du tar sakramentet? Vad händer när du känner hans kärlek? Blir du varm inombords? Känner du dig fridfull? När vi känner Frälsarens kärlek vill vi visa vår kärlek till honom.

Den här månadens skriftställe lär oss att vi kan visa vår kärlek till Gud genom att hålla hans bud. Skriv ner några av buden i din skriftdagbok som du vet hur man håller. När vi håller buden för att visa vår kärlek till Gud välsignar han oss så att vi kan känna hans kärlek ännu mer.

Skriftdagbok för september 2010

Läs Johannes 14:15.

Be till din himmelske Fader att han ska hjälpa dig att visa din kärlek till honom genom lydnad.

Lär dig Johannes 14:15 utantill och upprepa det för andra.

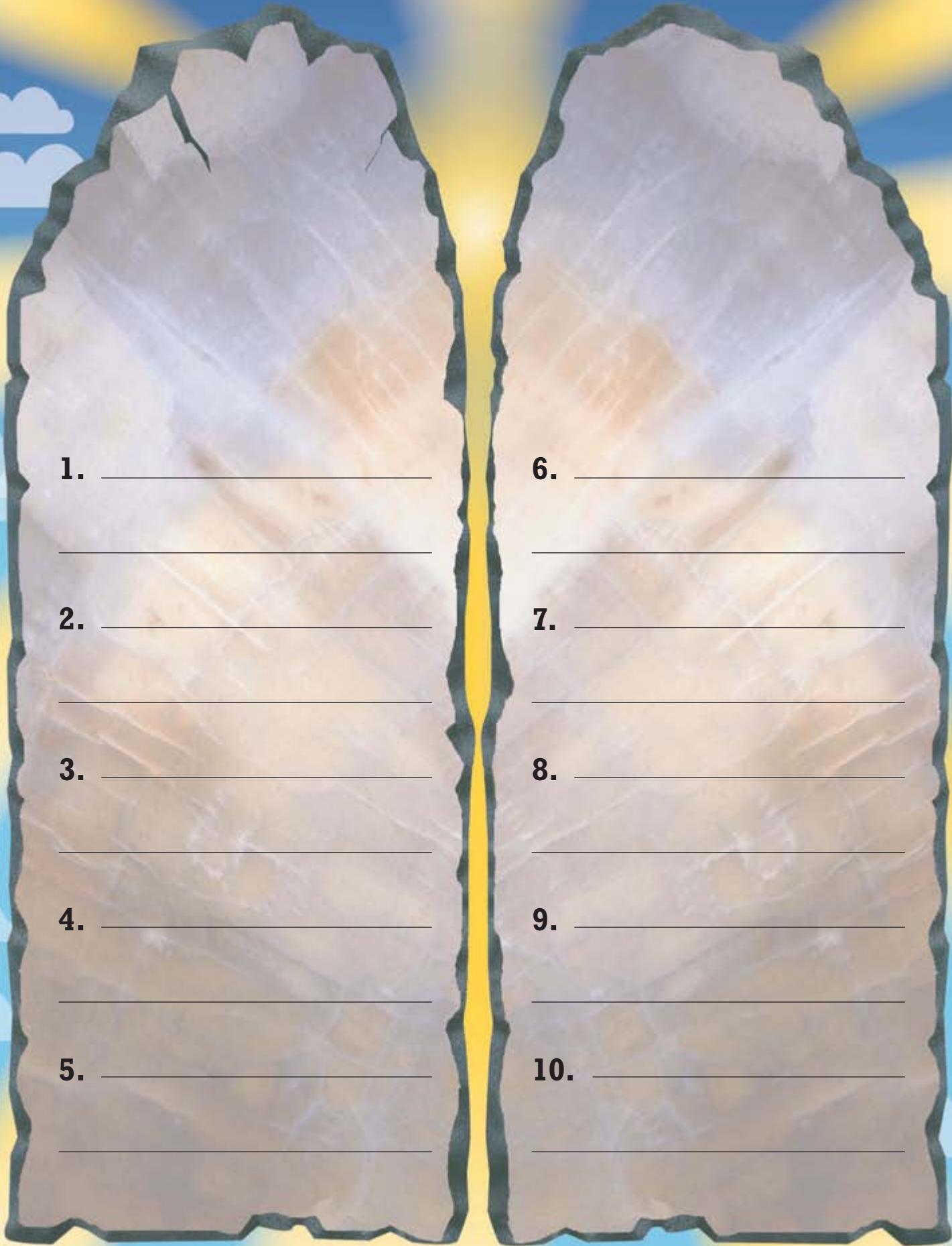
Välj en av följande aktiviteter eller hitta på en egen:

- Hjälプ någon annan att lära sig Johannes 14:15 utantill.
- De tio budorden finns i Andra Moseboken 20:3–17. Läs verserna och rita en bild eller skriv några ord på stenarna på sidan 63 för att beskriva varje bud. Sätt upp ett mål att hålla ett av buden mer ihärdigt under veckan som kommer.
- Prata med dina föräldrar eller din primärlärare om när de har känt den Helige Anden och vetat att Frälsaren älskar dem.
- Tänk på de gånger när du har känt Frälsarens kärlek och skriv om dem i din dagbok.

Hur får du hjälp att förstå Johannes 14:15 genom det du har gjort?

Skriv i din dagbok eller rita en bild om vad du har gjort. ■

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

10. _____

Vår sida

Jag föddes in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och det är jag mycket tacksam för. Tack vare kyrkan har jag lärt mig mycket om vår himmelske Fader, Jesus Kristus och den Helige Anden. Jesus Kristus är mitt stora exempel. Jag vet att han älskar var och en av oss.

Mitt vittnesbörd stärktes när jag döptes. Jag kände verkligen den Helige Anden. Den Helige Anden hjälper mig att välja det rätta.

Joseph Smith var en profet precis som alla profeter som kom före och efter honom. Mormons bok och Bibeln är sanna.

Lukas D., 11 år, Tyskland

Elyssa M., 9 år,
Filippinerna

Keilyn C., 11 år,
Costa Rica

En gång spelade jag basket med några andra i skolan och en av pojkarna slog en annan klasskamrat med bollen. Jag försökte få honom att sluta och hjälpa honom förstå att det var fel att göra så, men han lyssnade inte på mig.

Senare bad biskopen mig att hålla tal i kyrkan om dygd. Jag visste inte vad dygd var och om jag hade den eller inte. Då sade mamma att eftersom jag försökte få slut på bråk mellan mina vänner i skolan och försökte hjälpa svaga så var jag dygdig.

David S., 10 år, Taiwan

När president Monson bad oss att tjäna andra gav jag ett par av mina favoritsandaler till en liten flicka som verkligen behövde dem. Jag hoppas jag kan hjälpa henne med mycket annat.

Thayne S., 10 år, Brasilien

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum berättar om sina tankar om det här ämnet.

Vad är ett präststädomskvorum?

Iskrifterna står det om präststädomets kворum och deras olika plikter i Jesu Kristi kyrka i dag.

Bestäm dig nu för att göra allt du kan

för att ditt präststädomskvorum ska vara värdigt sitt namn och trofast mot sin uppgift.

Från "Präststädomets kворum", Liahona, jan. 1999, s. 47–49.

När ett präststädomskvorum eller en präststädomsgrupp träffas som en klass kan de lära sig saker tillsammans, "få näring genom Guds goda ord" (Moroni 6:4) och bli andligt stärkta.

Ett kворum är en hjälpenhet. Melkisedekska och aronska präststädomskvorum hittar sin själ när de tjänar andra.

Alla som har ordinerats inom präststädomet tillhör ett kворum. Om du bor på en plats där det inte finns tillräckligt med bröder för att bilda ett kворum, tillhör du en präststädomsgrupp som kommer att bli ett kворum.

Jehova räddar den trofaste Daniel

LÅNGT HEMIFRÅN

Daniel och hans vänner bodde i Jerusalem. De tillfångatogs och togs till Babylon, drygt 80 mil från deras hem. Det tog minst fem dagar att ta sig så långt med kamel!

Babylon var huvudstaden i ett land som hette Babylonien. Babylon, som också kallades Babel, finns inte längre. Men platsen där staden låg är nära Bagdad, som idag tillhör landet Irak.

Diane L. Mangum

Daniel tittade på tallriken med mat framför sig och vinet i bägaren. Han visste att det inte var den nyttiga mat som Jehova ville att han skulle äta. Han åt den inte.

Daniels vänner — Sadrak, Mesak och Abed-Nego — åt inte heller av kungens mat. De fyra hebreiska pojarna hade tillfångatagits i Jerusalem och tagits till staden Babylon. Nu ville kung Nebukadnessar att de skulle äta onyttig mat och dricka vin. Han trodde att det skulle göra dem starka.

Men Daniel och hans vänner visste att kungens mat inte skulle göra dem friska och starka. "Låt oss få äta grönsaker och dricka vatten", sade Daniel till kungens tjänare. "Jämför oss sedan med de unga män som har ätit av konungens mat." Tjänaren gick med på det.

Varje dag tog tjänaren **grönsaker** till de unga männen. Och han gav dem vatten att dricka i stället för vin. Efter tio dagar såg de unga männen

friskare ut än de andra fångarna så tjänaren bad dem inte längre att äta kungens mat.

När Daniel blev vuxen välsignade Jehova honom med kunskap och visdom. Kung Nebukadnessar litade på Daniel och bad honom om råd.

När Darejaves blev kung i Babylon gjorde han den vise Daniel till furste i riket. En del män var avundsjuka på Daniel. De visste att han bad till sin himmelske Fader tre gånger om dagen. De avundsjuka männen övertalade kungen att göra en ny lag. Alla som ertappades med att be måste kastas ner i en grop där det fanns hungriga lejon.

Den trofaste Daniel kände till lagen men bad ändå varje dag.

Läran och förbunden 89 lär oss i dag att vi ska äta nyttig mat.

HEM VEM ÄR JEHOVA?

Jehova är ett annat namn för Jesus Kristus. Han är vår himmelske Faders förstfödde son. Vår himmelske Fader gav honom i uppdrag att skapa världen och att hjälpa folket återvända till vår himmelske Faders närhet. När Jehova talar till folket säger han det som vår himmelske Fader vill att han ska säga.

I Gamla testamentet kallar man ofta Jehova för "Herren". När han hade fötts i Betlehem blev han känd som Jesus Kristus.

Männen väntade och lyssnade utanför hans rum. När de hörde att Daniel bad rusade de iväg till kungen.

Kung Darejaves blev inte glad när männen berättade för honom om Daniel. Han önskade att han inte hade undertecknat lagen, men lagen måste lydast. Daniel

kastades ner i lejongropen och en stor sten sattes framför ingången.

Hela den natten var kungen orolig och fundersam. Tidigt morgonen därpå skyndade han sig till lejongropen. Med hög röst ropade kungen: "O Daniel, har din Gud kunnat rädda dig från lejonerna?"

Lättad hörde han Daniel svara bakom stenen: "Min Gud har sänt sin ängel och stängt till lejonens gap, så att de inte skadat mig."

Kungen skickade glatt ut en förkunnelse till hela riket. Daniels Gud vad den levande Guden och han hade räddat Daniel från lejonerna. ■

Den här berättelsen kommer från Daniel 1-2; 6.

Den allra dyrbaraste gåvan

”Det finnes ingen större gåva än frälsningens gåva” (L&F 6:13).

Baserad på en sann berättelse

Sophie hjälpte mamma att städa huset. Missionärerna skulle komma i dag. De var välkomna besökare hemma hos Sophie i Colombia. Mamma lagade en särskilt maträtt: tamales, ris och majs med chilipeppar.

Missionärerna hade undervisat Sophies familj om Jesus Kristus och hans kyrka. För bara två veckor sedan hade äldste Kraig och hans nya kamrat äldste Jessen döpt Sophie, hennes föräldrar och hennes två äldre bröder. Sophie märkte redan skillnaden i familjen. De skrattade, sjöng och bad mer.

Under måltiden lyssnade Sophie när hennes föräldrar och bröder samtalade om skrifterna med missionärerna. När disken var klar sade äldste Kraig: ”Jag ska åka hem nästa vecka.”

Sophie hade inte insett att han skulle åka hem så snart. Hon fick tårar i ögonen. Sophie sneglade på sina bröder. De hade också nära till tårarna.

Äldste Kraig snörvlade till några gånger. ”Jag har något åt er”, sade han till pappa. Han tog upp ett paket ur sin ryggsäck. ”De här är till dig och dina söner.”

Pappa öppnade asken och tog fram sex vita söndagsskjortor. Han var tyst en lång stund. ”Vi kan inte

ta emot en så fin present”, sade han till slut.

Sophie hörde tveksamheten i pappas röst. Familjen hade inga vita skjortor till pappa och pojkarna, och Sophie visste att pappa ville visa respekt genom att ha vit skjorta på sig när de gick till kyrkan.

”Jag behöver inte så många skjortor när jag kommer hem”, sade äldste Kraig. ”Ni gör mig en tjänst om ni behåller dem.”

”Men jag har inget till dig”, sade pappa. Han pekade på Mormons bok. ”Du har redan gett oss den allra dyrbaraste gåvan. Du gav oss Jesu Kristi evangelium.”

Dagen därpå bestämde sig Sophie för att tillverka något åt äldste Kraig. När hon hade pratat med mamma bestämde hon sig för att göra en serape — en liten vävd filt. Hon lånade sin mammas vävstol, valde ut färger på garn och arbetade på den varje dag efter skolan och hushållssysslorna. När det blev fel löste hon upp trådarna hon hade vävt och började om.

Till slut var serapen klar. Hon hoppades att äldste Kraig skulle tycka om de milda bruna och beige färgerna hon hade vävt samman. Hon slog in serapen i brunt papper.

Dagen då äldste Kraig kom hem till dem för sista gången

gav Sophie presenten till honom.

”Tack, Sophie”, sade äldste Kraig. Tårarna blänkte i hans ögon. ”Jag ska aldrig glömma dig eller din familj.”

”Och vi ska aldrig glömma dig”, sade Sophie. ■

Det ... är en sällsynt och dyrbar gåva att ha ett vittnesbörd om att Gud vår himmelske Fader lever, att hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare och att prästadörets auktoritet ... än en gång har återställts."

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, "Ett äkta vittnesbörd", *Liahona*, nov. 2004, s. 40.

Det blir bättre

Chad E. Phares

Kyrkans tidningar

"Herren styrkte dem så att de kunde bära sina bördor med lätthet" (Mosiah 24:15).

Baserad på en sann berättelse

1. Det var Elliots första dag i en ny skola och han var nervös.

3. På rasten hade Elliot ingen att leka med. Han visste inte vem han skulle fråga. Två pojkar på skolgården sade något elakt till honom. Elliot blev inte glad.

2. När Elliot hade kommit till skolan satte han sig ner i ett nytt klassrum. Många av barnen kände redan varandra. De pratade och skrattade. Elliot var tyst.

4. Elliot kände sig ledsen när han kom hem från skolan.

5. Jag är ledsen att du hade en jobbig dag. Om du fortsätter försöka så blir det bättre. Vi kanske skulle be om det. Vad tycker du?

6. Dag efter dag bad Elliot om hjälp så att han kunde ha det bra i skolan. En del dagar var det lite jobbigt men han började få några vänner att leka med efter ett tag.

7. Elliot fortsatte att be om hjälp. Efter några veckor lekte Elliot med nya vänner varje dag. Fastän en del barn inte alltid var snälla brydde han sig inte om dem så mycket. Elliot visste att hans himmelske Fader välsignade honom så att han kunde vara glad i sin nya skola. ■

VÄLJ RÄTT VÄG

Kevin har många val att göra i dag. Om han gör rätt val blir han glad men om han gör fel val blir han ledsen. Hjälp Kevin att göra rätt val. Varje gång vägen delar sig väljer du vägen bredvid bilden som visar när han gör något bra.

START

TIPS TILL FÖRÄLDRAR

Medan ditt barn håller på med den här labyrinten kan ni samtala om varför vi blir glada när vi väljer det rätta, även när det är svårt. Hur känns våra problem mindre svåra när vi tjänar andra och gör rätt val?

Berättelsen på sidorna 70–71 visar att när man väljer det rätta och hårdar ut så blir man glad, även om ens problem inte blir lösta genast. Ett exempel på det här i skrifterna finns i Mosiah 24:8–22. Du kan läsa eller sammanfatta berättelsen om Alma och Amulon och påpeka att även om Alma och hans efterföljare levde rättfärdigt så togs inte deras bördor bort omedelbart. Ni kan samtala om varför Herren inte alltid löser våra problem genast. Hur blir våra bördor lättare när vi lever rättfärdigt?

Kyrkans humanitära hjälp: Lärjungeskap i handling

Heather L. Stock, kyrkans välfärdstjänst,
och Larry Hiller, kyrkans tidningar

De fyra evangelierna är fyllda av berättelser om när Frälsaren botade sjuka, blinda och lama. I skrifterna finns också många uppmaningar från Herren att vi ska följa honom, göra hans gärningar och bli lika honom. För att göra det krävs att vi känner medlidande — att vi strävar efter att välsigna och bota, att lyfta bördor och att lindra smärta och lidande.

Denna strävan är den drivande principen bakom kyrkans humanitära insatser runt om i världen — insatser som till stor del bekostas av frivilliga bidrag från medlemmar i kyrkan som har samma önskan.

På senare år har miljontals människor i över 100 länder fått hjälp genom kyrkans humanitära initiativ. Man har gett rent vatten till avsidens belägna byar, hjälpt personer som inte kan gå att kunna förflytta

Kyrkans arbete för att följa Frälsaren omfattar humanitär hjälp som både når långt och varar länge.

sig, räddat livet på sjuka nyfödda barn, vaccinerat mot sjukdomar och hjälpt till att förbättra skördars avkastning och näringsinnehåll.

Rent vatten

Dricksvatten och vatten till matlagning, hygien och bevattning är en bristvara i många delar av världen. Ofta hämtas några liter vatten åt gången från floder, dammar eller grunda brunnar som förorenats av parasiter och andra smittoämnen. Tiden som används till att hämta vatten hindrar många vuxna från produktiva aktiviteter som gör att de kan förse sin familj med mat.

De som är engagerade i kyrkans projekt för rent vatten skapar inte bara säkra vattensystem utan bygger också reningsanläggningar och undervisar om grundläggande hygien. Beroende på lokala omständigheter kan det rena vattnet komma från en borrhävd brunn som når grundvattnet, en handgrävd, beklädd och övertäckt brunn eller från källvatten som samlas in och leds till ett samhälle med hjälp av ett rörsystem.

Lokala entreprenörer genomför projekten med hjälp av de personer som får dra nytta av vattnet. Lokala vattenkommittéer förvaltar vattensystemen som är gjorda för att hålla i generationer. Matt Heaps, chef för projektet rent vatten, säger: "Egentligen handlar våra projekt mer om människor än om vattensystem. Allt görs för att hjälpa människor och samhällen bli oberoende."

Sedan 2002 har 235 projekt i 54 länder gett rent vatten till över fem miljoner människor.

Rörlighetens välsignelse

För dem som inte kan röra sig fritt på egen hand är en rullstol, rullator eller benprotes som

att få vingar. Plötsligt blir det möjligt för dem att utbilda sig, arbeta, komma till kyrkan och att umgås med och tjäna andra.

Tyvärr finns inte de mest grundläggande hjälpmedlen för rörlighet att få tag på i många delar av världen, eller så är de för dyra. Genom att tillhandahålla sådan utrustning tar organisationen Latter-day Saint Charities bort en fysisk barriär som hindrar många personer från att uppnå sin potential. När kyrkan samarbetar med lokala organisationer och gör inköp från regionala producenter där så är möjligt tillförsäkrar rullstolsinitiativet att mottagarna får den utrustning som bäst passar deras behov. Det gör det också möjligt för dem som får en rullstol att få terapi och ser till att olika delar och kunniga personer finns tillgängliga för underhåll av utrustningen. Under de senaste nio åren har över 300 000 personer fått uppleva större rörlighet tack vare programmet.

Synvård

En del av det som orsakar blindhet i världen idag kan behandlas, korrigeras eller hejdas med medicinska ingrepp. Kyrkans synvårdsinitiativ förbättrar synvården och förhindrar synproblem genom att tillhandahålla utrustning och utbildning med hjälp av specialister. Specialisterna ger lokala yrkeskunniga den utrustning och utbildning de behöver för att kunna ta hand om sina patienter långt efter det att specialisterna har lämnat landet. I Mongoliet, till exempel, kan lokala yrkeskunniga som utbildats genom synvårdsinitiativet nu

utföra kostnadsfria undersökningar för diagnos av diabetesretinopati.

Återupplivning av nyfödda

Ett barns första skrik är som musik för en mors öron. Men i stället för ett skrik och en barnmorskas eller sjuksköterskas glada röst blir det alltför ofta, på alltför många platser, helt tyst till följd av en blockerad luftväg. Det är tragiskt, för med hjälp av en billig bollspruta och tillförlitliga räddningsmetoder för andning kan läkare, sjuksköterskor och barnmorskor ofta rädda ett kämpande nyfött barn som annars skulle ha dött.

Specialister använder kyrkans kurs i återupplivning av nyfödda (NRT) för att utbilda lokala läkare, sjuksköterskor och barnmorskor i återupplivningsmetoder. Programmet kräver att alla som deltar i kursen i sin tur utbildar andra som arbetar med nyfödda i området.

Den här utbilda-utbildaren-metoden gör att livräddningskunskap och livräddningsutrustning snabbt överskrider språk- och kulturgränser. Sjukhusen förbättras, sjukvårdspersonal behöver inte längre stå hjälplös och se en nyfödd kämpa för att få luft, och familjer välsignas. Liz Howell, internationell samordnare inom LDS Charities, sade: "Det är verkligen ett program som förändrar liv och räddar liv."

Hälsa och styrka

Sjukdomar som inte längre utgör något hot för barn i i-länderna rasar fortfarande i många

RESULTATEN AV INITIATIVEN

Initiativ	Projekt	Länder	Hjälpmedeltagare
Rent vatten (sedan 2002)	235	54	5 271 607
Rullstolar (sedan 2001)	626	106	302 236
Synvård (sedan 2003)	72	41	214 545 (utbildade eller behandlade)
Kurser i återupplivning av nyfödda (sedan 2003)	145	70	112 999 (utbildade eller behandlade)
Livsmedel (sedan 2007)	20	11	343 668

andra länder. Mässlingen är en av de ledande dödsorsakerna bland små barn enligt Världshälsoorganisationen.¹

Hunger och undernäring som också är vanligt förekommande hämmar barns fysiska och mentala utveckling och ökar storligen deras mottaglighet för sådana sjukdomar som mässlingen. Enligt FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation får fem miljoner barn sätta livet till varje år på grund av undernäring och brist på viktiga vitaminer och mineraler.²

År 2003 gick kyrkan med i det internationella initiativet Measles Initiative and Partnership. Förutom ekonomiska bidrag har kyrkan haft en viktig roll när det gäller att organisera, främja och genomföra lokala vaccinationskampanjer med hjälp av volontärer från kyrkan. Sedan 2003 har omkring 56 000 medlemmar bidragit med över 600 000 timmars tjänande i 32 nationer. Sedan 2001 har mässlingsinitiativet lett till att 600 miljoner barn och ungdomar har vaccinerats. Dödsfall som orsakats av mässlingen har minskat från 750 000 år 2000 till 197 000 år 2007.³

Kyrkans humanitära insatser har alltid omfattat hjälp för att mätta hungriga. Men nu motarbetas kronisk hunger och undernäring också av ett livsmedelsinitiativ som ger både stora och små samhällen utbildning i hur man odlar grönsaker och föder upp små djur för att få fram protein. Många av metoderna som lärs ut baseras på årtals forskning av Benson Institute som blev en del av Latter-day Saint Charities år 2007.

Chefen för initiativet, Wade Sperry, säger att när människors fysiska hälsa förbättras så förbättras också deras känslomässiga och andliga hälsa.

Följer Jesus Kristus

När Kristi efterföljare ser lidande och nöd i världen så får de instinktivt en önskan att hjälpa.

Dessa humanitära initiativ utgör ett organiserat och effektivt sätt för kyrkans medlemmar att verkställa sin önskan att följa Frälsarens uppmaning: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er att detta är mitt evangelium, och ni vet vad ni måste göra i min kyrka, ty de gärningar som ni har sett mig göra skall även ni göra. Ty det som ni har sett mig göra, det skall även ni göra” (3 Nephi 27:21). ■

SLUTNOTER

1. Se World Health Organization, Fact Sheet no. 286, <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs286/en/>.
2. FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation, ”Undernourishment around the World 2004”, http://www.fao.org/docrep/007/y5650e/y5650e03.htm#P26_3460.
3. Se ”Medlemmar hjälper till med mässlingsinitiativ”, *Liahona*, feb. 2010, s. 76.

Tabernakelkörens första inspelning firar 100-årsjubileum

Richard E. Turley Jr.

Kyrkans assisterande historieskrivare

För hundra år sedan den här månaden gjordes första inspelningen av Tabernakelkören och orgeln i Tabernaklet på Temple Square. För att fira jubileet har kören gett ut en box med tre CD, *100: Celebrating a Century of Recording Excellence*, med ett urval från dess 100 år av inspelad musik.

I dag skulle många instämma med den berömda dirigenten Eugene Ormandy som sade: ”Tabernakelkören är den bästa kören i världen.”¹ Men under de första decennierna efter körens bildande i mitten av 1800-talet var Tabernakelkören i stort sett okänd eftersom så få människor i världen hade hört den framträda. År 1909 — 32 år efter det att grammfonen uppfunnits — gick

Columbia Phonograph Company med på att försöka spela in körens och orgelns mäktiga sound. Det skulle bli en svår uppgift med tanke på den tidens bristfälliga teknik. Den fungerade någorlunda för solister men hade inte kunnat skapa kvalitativa inspelningar av större grupper.²

Under tre dagar i slutet av augusti och början av september 1910 hängde Alexander Hausmann, inspelningsingenjören som höll i inspelningen, upp två långa inspelningshorn ”i ett rep som sträckts från balkong till balkong. Hornens öppningar var riktade mot sopranerna och altarna, respektive tenorerna och basarna.”³

Tidningen *Salt Lake Herald* rapporterade att Mr. Hausmann gjorde 25 inspelningar: tolv valda stycken av kören, tio av Tabernakelkörens organist John J. McClellan, två av broder McClellan och violinisten Willard E. Weihe och en av tidigare organisten Joseph J. Daynes Sr.⁴

Det är inte känt hur många färdiga skivor som såldes eller i vilken grad de distribuerades, men publikens gensvar var positivt. J. A. Vernon, en missionär som verkade i Larned i Kansas, rapporterade i ett brev som återgavs i februariumret 1911 av *Improvement Era*: ”Vi fick nyligen några grammofonskivor med sånger och solostycken av Tabernakelkören och orgeln. När folk fick höra dem blev de nyfikna, vilket gav oss många tillfällen att förklara evangeliets principer.”⁵

Sedan dessa första primitiva inspelningar 1910 har Tabernakelkören gett ut över 17 album av vilka två har sålts i över en miljon exemplar vardera. En av körens inspelningar gav en Grammy-utmärkelse 1959 och en annan skiva ledde till två Grammy-nomineringar 2007. Men viktigare än utmärkelser och ära är den inverkan som körens sång har på lyssnarna. Tekniken har förändrats dramatiskt under det senaste århundradet men körens inspelade sång fortsätter att beröra och inspirera, precis som den gjorde 1910. ■

SLUTNOTER

1. I Charles Jeffrey Calman, *The Mormon Tabernacle Choir* (1979), s. 178.
2. Se ”Big Choir Sings into Phonograph”, *Deseret Evening News*, 2 sep. 1910, s. 5.
3. ”Music and Musicians”, *Deseret Evening News*, 3 sep. 1910, s. 15.
4. Se ”Last Records Secured”, *Salt Lake Herald-Republican*, 3 sep. 1910, s. 14.
5. ”Messages from the Missions”, *Improvement Era*, feb. 1911, s. 354.

MILSTOLPAR FÖR KÖRENS INSPELNINGAR

- 1910:** De första akustiska inspelningarna gjordes.
- 1925:** De första elektroniska inspelningarna gjordes.
- 1949–50:** De två första albumen ges ut. Ett album var ursprungligen en samling skivor (med en eller två sånger per sida) som paketerats ihop i en pärm.
- 1959:** Inspe­lingen av ”Battle Hymn of the Republic” i albumet *The Lord’s Prayer*, gav kören en Grammy-utmärkelse.
- 1963:** 1959 års album *The Lord’s Prayer* och *Messiah* uppnådde gulds­kivestatus i Förenta staterna och såldes i över 500 000 exemplar.
- 1979:** 1963 års album *The Joy of Christmas* uppnådde gulds­kivestatus i Förenta staterna.
- 1981:** Den första digitala inspe­lingen *The Power and the Glory* ges ut.
- 1985:** 1965 års album *The Mormon Tabernacle Choir Sings Christmas Carols* och 1970 års album *Joy to the World* uppnådde gulds­kivestatus i Förenta staterna.
- 1987:** *Christmas Sampler*, en musikalsamling med operasångerskan Shirley Verrett gav en regional Emmy-utmärkelse.
- 1991:** 1989 års Hallmark-album *Carols of Christmas*, med sång av både kören och andra artister, uppnådde platina­skivestatus i Förenta staterna och såldes i över en miljon exemplar.
- 1993:** 1992 års Hallmark-album *Celebrate Christmas!*— med sång av både kören och andra artister, uppnådde platina­skivestatus i Förenta staterna.
- 2003:** Kören etablerade ett eget skiv­märke som den hittills har gjort nästan 30 inspelningar med.
- 2007:** *Spirit of the Season* gavs ut. Det här julalbumet, där också norska sångerskan Sissel Kyrkjebø medverkar, kom på första plats på topplistan Billboard Classical Charts och nominerades till två Grammy-utmärkelser. ■

Rumäniska medlemmar firar 20-årsjubileum

Klädda som historiska personer ur skrifterna skildrade medlemmar i kyrkan i Rumänien berättelser om Frälsaren, avfallet, Joseph

FOTO TEDDOR DUMITRACHE

Smith och Mormons bok under ett särskilt program för medlemmar och vänner. Programmet var en del av jubileumsfirandet av att det var 20 år sedan Rumänien invigdes för evangeliets predikande.

Evenemanget hölls i februari 2010 och inbegrep ett möte vid platsen där äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kворum invigde landet 1990. Ett utdrag ur bönen var grunden för evenemangets tema: "Rumänien: Ett ljus för grannländerna."

"Under evenemanget kände vi Anden och medlemmarnas glädje över att vara delaktiga

i det här stora verket", säger Vasile Doru, president för Bukarests distrikt. "Vi ber alla att vi snart kan bli en stav i Sion och 'ett ljus för grannländerna'."

Efter programmet delade medlemmarna upp sig i små grupper och delade ut Mormons bok. ■

Missionärspår får Madagaskar-utmärkelse

Ett äldre missionärspår i Andrainarivo på Madagaskar tog nyligen emot landets högsta utmärkelse för sitt humanitära arbete.

Under sin 18-månadersmission gav äldste Robert och syster Susan Bird från Fruit Heights i Utah i USA humanitär hjälp, bland annat genom projekt som tillhandahöll rent dricksvatten åt omkring 100 000 personer.

Vattenministern i Andrainarivo, högvälborne Nhiry-Lanto Hery Andriamahazo, överlämnade hedersmedaljen och uttryckte vänliga ord om kyrkan, bland annat att missionärerna i Madagaskar ses som en del av Madagaskars samhälle. ■

Medlemmar i Bukarests distrikt i Rumänien tar sig upp för kullen där Rumänien invigdes för evangeliets predikande för 20 år sedan.

BREV TILL REDAKTIONEN

Bevis på fortlöpande uppenbarelse

Liahona är bevis för mig på kyrkans fortlöpande uppenbarelse. Jag är grenspresident och i tidningen har jag hittat svar på mina böner om biorganisationerna i min gren. *Liahona* är som Mormons bok — enkel och lätt att förstå. Nu kan varje åldersgrupp lära sig om Kristi lära, och kyrkans vänner kan lättare förstå kyrkans principer och organisation. Jag ska skicka prenumerationer till mina vänner som inte tillhör kyrkan så att de kan dra nytta av den här enastående tidningen.

Armel Davy Kiakaka, Elfenbenskusten

Ett kärleksarbete

Jag är inte helt säker på varför *Liahona* har inriktat sig på ungdomar, barn och unga vuxna, men jag vet utan tvivel att det är vår himmelske Faders verk. Jag har läst tidningen och tyckt om budskapen ända sedan jag var barn, och den är så dyrbar för mig. Nu är jag ung vuxen och jag förundras över att min himmelske Fader är intresserad av just mig. Mitt uppriktiga tack till er för detta kärleksarbete.

Olivia Judith Chavez Vega, Peru

Skicka dina kommentarer eller förslag till liahona@ldschurch.org. Breven kan komma att förkortas eller förtydligas. ■

Utsändning rapporterar om händelser i kyrkan

Världsrapporten, ett nyhetsprogram som kyrkan producerat och som rapporterar om stora händelser i kyrkan under de senaste sex månaderna, kommer att sändas på 19 språk lördagen den 2 oktober och söndagen den 3 oktober 2010, mellan generalkonferensens sessioner. Där programmet inte är tillgängligt på det lokala språket sänds det på engelska. *Världsrapporten* kommer också att finnas på DVD på distributionscentren och på Internet på lds.org/videos och newsroom.lds.org.

Kyrkans satellitutsändningar finns på nätet

Sista dagars heliga med tillgång till Internet kan nu se eller lyssna på olika utsändningar i kyrkans regi från ett flertal år tillbaka. Besökare på kyrkans webbsida lds.org/broadcast hittar ett arkiv med evenemang, bland annat generalkonferenser, Hjälpföreningens allmänna möten, Unga kvinnors allmänna möten, kyrkans KUV-brasaftnar, första presidentskapets julandakter med mera. För närvarande finns webbsidan bara på engelska, men de flesta ljudfiler och några ljud- och bildfiler finns på vissa andra språk.

Släktforskningskurs nu på Internet

Kyrkans släktforskningsbibliotek har gjort åtta släktforskningskurser tillgängliga på Internet på familysearch.org (klicka på **Free Online Classes**). Kurserna består av flera lektioner i video- eller pdf-format som undervisar om släktforskning i länder som England, Irland, Italien, Mexiko, Ryssland, Tyskland och USA. Det finns sju kurser på engelska och en på spanska. Ytterligare språk tillkommer efterhand.

Början till något nytt i Katmandu

Unga kvinnor i Katmandu gren i Indienmissionen New Dehli deltog i sitt första Början till något nytt-program i april 2010. Fem unga kvinnor och deras mödrar var närvarande när grenspresidentskapet, Unga kvinnors president och andra ungdomsledare gav inspirerande råd. De unga kvinnorna fick undervisning om Personlig tillväxt-programmet, hur man uppnår sina mål med hjälp av familjen och hur viktigt det är att bygga upp och stärka ett personligt vittnesbörd. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Flera artiklar i det här numret handlar om missionsarbete. Du kan använda en hemafton till att göra upp en missionsplan för familjen, bland annat med mål som hjälper familjen dela med sig av evangeliet. Ni kan också samtala om de senaste konferenstalen som handlar om missionsarbete (se Thomas S. Monson, "Förberedelse medför välsignelser", *Liahona*, maj 2010, s. 64; Ronald A. Rasband, "Missionsnärens gudomliga kallelse", *Liahona*, maj 2010, s. 51).

"Min personliga Mormons bok", sidan 6: När ni har läst den här berättelsen kan ni inbjuda familjemedlemmarna att sätta in sitt namn i ett favoritskriftställe för att visa att de kan vara som de rättfärdiga männen och kvinnorna i skrifterna. Till exempel: "Jag, [familjemedlemmens namn], sade till min far: Jag skall gå och göra det som Herren har befallt" (1 Nephi 3:7).

"För in Kristus i hemmet", sidan 14: När ni har läst den här artikeln tillsammans kan ni sätta upp ett mål att lära er "Den levande Kristus" utantill och samla bilder på Frälsaren för att hjälpa familjemedlemmarna att "alltid minnas honom" (Moroni 4:3).

Enkelt men djupt

För inte så länge sedan flyttade vår familj från Korea till Förenta staterna. Allt var hektiskt när vi försökte komma i ordning. Den första måndagen hade vi en enkel hemafton. Vårt enda källmaterial var skrifterna så vi läste i 3 Nephi om när Kristus uppenbarade sig för nephiterna. Vi kände att fastän vi befann oss i en helt ny situation, på en ny plats och i ett nytt land så var Herren medveten om oss, precis som han var om nephiterna.

Hela familjen knäböjde i ring och bad. Trots att vi var utmattade efter flytten kände vi oss mycket trygga i vetskapen om att vi alltid skulle ha varandra och vår himmelske Fader och Frälsaren att lita till. Vi visste att allt skulle ordna sig till det bästa. Och det har det.

Yun Jung Nam, Texas, USA ■

LÄRDOMAR FRÅN ETT AKVARIUM

Minerva G. Harkness

En medlem i vårt biskopsråd visste att min nioåriga dotter hade ett akvarium och frågade en dag om hon ville ha några fler fiskar. Han och familjen skulle åka på semester och de behövde tömma sitt akvarium. Min dotter tackade genast ja till erbjudandet och till hennes stora förjusning var en av fiskarna en gravid guppy.

När min dotter kom hem från kyrkan en eftermiddag gick hon igenom sin vanliga rutin med att titta till akvariet och se så att alla fiskarna var glada och friska. Till sin förvåning såg hon fyra små nyfödda fiskar. Guppymamman hade börjat föda. Snabbt förflyttade hon babyfiskarna till en behållare som skulle skydda dem från de större och mer aggressiva fiskarna. Men mitt i alltihop försvann en nyfödd guppy. Min dotter grät av besvikelse, men hon hittade den bland de små stenarna på botten av akvariet. Hon försökte fånga upp den i håven så att hon kunde lägga den i behållaren men kunde inte flytta på den lilla fisken utan att skada den.

Alla de andra små guppyfiskarna fångades upp och behållaren myllrade av dussintals nyfödda fiskar, men min dotters uppmärksamhet var fortfarande riktad mot den som fallit ner bland stenarna. Hon satt redo att hjälpa den in i behållaren så snart den kunde röra på sig. Hon tackade till och med nej till middagen medan hon satt och väntade ihärdigt vid akvariet i omkring fyra timmar.

Synen av henne påminde mig om något välbekant och kärt. Jag tänkte på den gode herden som

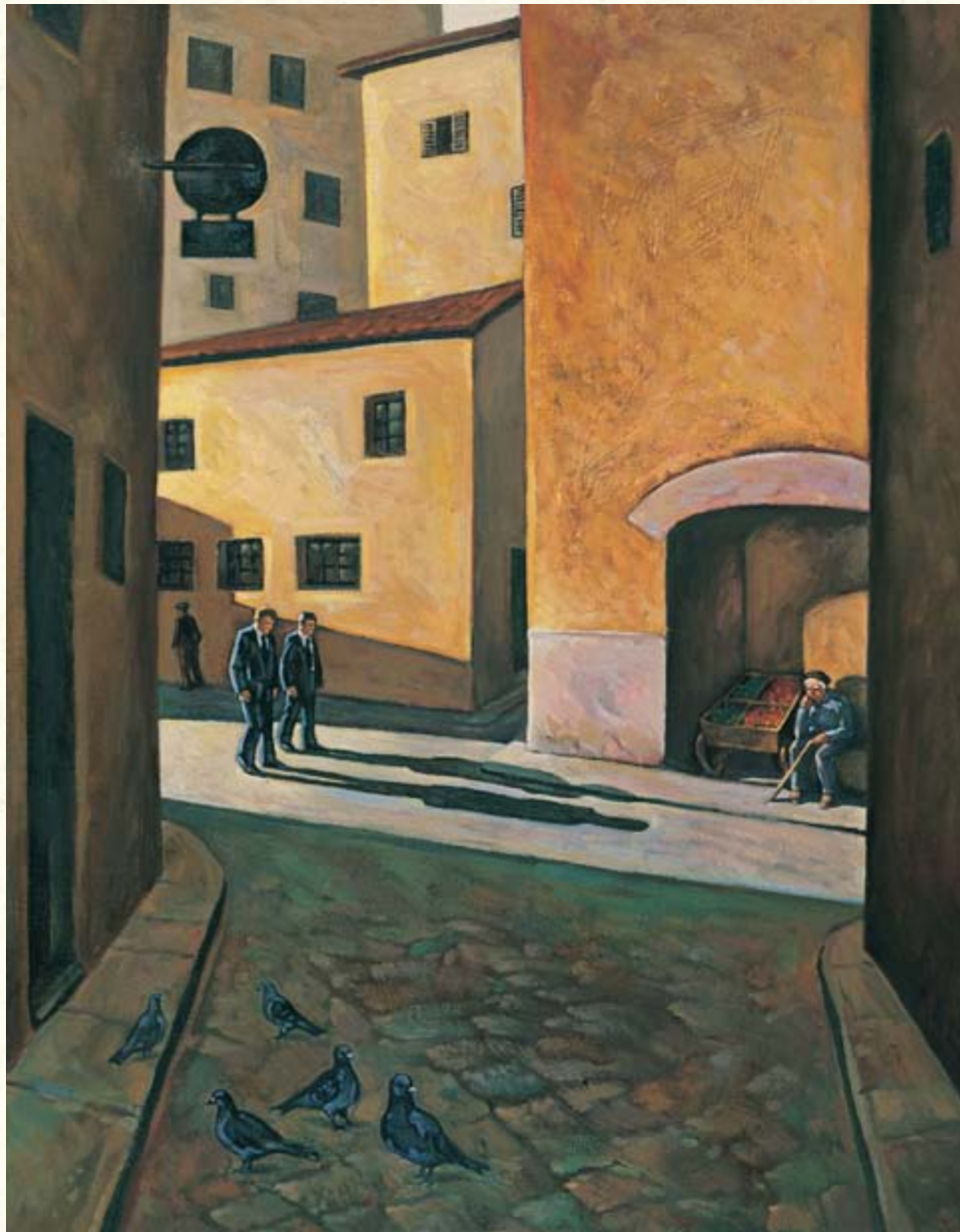

Min dotters oro över en liten borttappad fisk fick mig att tänka på någon som aldrig tappar bort oss och som aldrig tycker att vi är obetydliga.

lämnade sina nittionio får och letade efter det som hade gått vilse (se Luk 15:3–7; Joh 10:11–14). Vi vet alla hur det känns att vara vilsen eller olycklig eller andligt sjuk. Men vår Frälsare ger aldrig upp hoppet om oss. Han står alltid där med utsträckta armar, redo och villig att rädda oss, stärka oss och välsigna oss.

Vi kanske inte alltid inser det, men vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus vakar ömt och noggrant över oss natt och dag. De är mycket måna om vår välfärd och de vägar vi väljer att gå. Med gränslös kärlek ger de sina änglar befallning om oss och väntar på att vi ska få tillräckligt mycket styrka och tro för att hämta trygghet och frid i deras armar.

Senare på dagen fick min dotter lön för mödan. Efter hennes långa, tråkiga väntan och förhoppning rörde den lilla fisken på sig och simmade långsamt upp från stenarna. Hon placerade den försiktigt i den trygga behållaren. Det var vittne nog för mig om kärlekens stärkande kraft. ■

KRISTI ORD

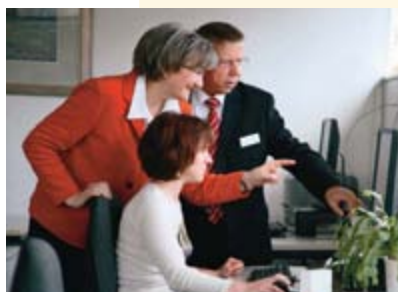
Missionärer, av Howard Post

”Ni skall gå ut i min Andes kraft och predika mitt evangelium, två och två, i mitt namn, och höja era röster som med en basuns ljud och förkunna mitt ord liksom Guds änglar.

Och ni skall gå ut och döpa i vatten och säga: Omvänd er, omvänd er, ty himmelriket är nära ...

Och vidare: Denna kyrkas äldster, präster och lärare skall undervisa om mitt evangeliums principer, vilka finns i Bibeln och Mormons bok, vari evangeliets fullhet finns ...

Och Anden skall ges till er genom trons bön, och om ni inte får del av Anden skall ni inte undervisa” (L&F 42:6–7, 12, 14).

Jag har lärt mig älska och uppskatta en grupp personer som inte söker efter belöning, ära eller annan världslig lön. De söker enbart efter att förhärliga vår Fader i himlen. De är våra äldre missionärer: underbara, erfarna bröder och systrar som lugnt och hängivet hjälper till 'att lägga denna kyrkas grundval och att föra den ut ur dunklet och ut ur mörkret'. Se äldste Kent D. Watson, "Våra äldre missionärer", sidan 18.

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Den röda bollen

Äldste Alfredo L. Gessati, Italien

Områdessjuttio

Min trädgård finns en stor alm som med sina frön översållat en intelligande tomt och gett upphov till en liten traddunge.

En tidig morgon vaknade vi av ett högt ljud som var så intensivt att det fick fönstren i vårt hus att dallra. Från fönstret såg vi en stor traktor med en enorm vält framtill som körde in på tomten framför oss. Det stora fordonet började fälla almarna. Precis som jag brukade klippa gräsmattan, utplånade traktorn almdungen och förvandlade den snabbt till ett sågspånsfält. Precis som traktorn hade kommit, oanmäld, försvann den plötsligt och vi betraktade tomrummet den hade skapat framför huset. En av våra söner fångade vår uppmärksamhet när han pekade mot mitten av sågspånsfältet. "Vad är det där?" frågade han medan vi vände oss i den riktningen och såg en liten röd fläck som utmärkte sig på det gula fältet. Vi blev nyfikna och frågade om det fanns någon frivillig som ville försöka ta reda på vad det konstiga föremålet var. Han kom snart tillbaka med en liten röd boll. "Men det är ju min boll!" ropade ett av barnen.

För en tid sedan hade en vän gett oss en liten avstressningsboll och pojkarna hade lekt med den till en dag när bollen hamnade i skogen och vi inte kunde hitta den. Otroligt nog hade bollen överlevt förödelsen som den stora traktorn hade orsakat. Bollens flexibilitet gjorde att den kunde klämma ihop sig och undvika traktorns framfart. Bollen lyckades överleva medan de starka och tjocka trädstammarna tillintetgjordes. Jag tänkte på hur ofta livets prövningar kommer som den där välten och håller vårt hjärta i ett hårt grepp av

Äldste Alfredo L. Gessati

lidande och sorg, nästan så att det tillintetgör oss.

Ett hjärta som förhärdats av högmod och ilska kan tillintetgöras helt. Ett mildt och ödmjukt hjärta, som bär livets prövningar med saktmod, överlever och börjar fungera igen fastän det kanske blivit

märkt av striden. Ofta kan vi inte tydligt se meningen med prövningarna vi ställs inför. Vi ser bara att våra drömmar krossats, att våra förhoppningar grusats och att vår tro satts på prov.

Josef, Jakobs son, hade många anledningar att känna sig nedslagen och arg på Herren, men hans tro och ödmjukhet när det gällde att hantera sina prövningar förberedde honom för missionen som Herren hade gett honom. Vi ser inte tydligt i förväg vad Herren har förberett åt oss, men vi kan lära oss och inspireras av de personers upplevelser som gått före oss: föräldrar, lärare, framstående personer och profeter i skrifterna.

Livets prövningar kan få oss att misströsta. Under en av de mörkaste stunderna i profeten Joseph Smiths liv, när hans personliga lidande och förföljelsen av kyrkan verkade tyda på att allt var förlorat, vände han sig till Herren i en rörande bön: "O Gud, var är du? ... Hur länge skall din hand hållas tillbaka?" (L&F 121:1-2).

Hur många gånger har vi inte känt oss vilslna och övergivna? Joseph fick till svar: "Min son, frid vare med din själ" (L&F 121:7). Herren gjorde inget omedelbart för att uppfylla några av profetens uttalade förväntningar, men han tröstade honom och gav honom en av de härligaste uppenbarelserna i Läran och förbunden. Han utvidgade Josephs kunskap om prästadömetts lära och styrelse. Herren gör ofta så. Han ger inga omedelbara svar på våra böner men förbereder oss genom att stärka vårt tålamod och öka vår kunskap om hans plan. Så blir vi tröstade och lär oss så småningom förstå meningen med allting.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Kyrkans översättningstjänst

Anne-Sofie Wihlman

Kyrkans översättningstjänsts arbete är av stor betydelse för oss medlemmar. Mycket av det studiematerial vi använder i vår verksamhet översätts genom dem. De översätter också handböcker, skrivelser m.m. — och inte minst Liahona! Med många frågor kom jag till översättningskontoret några dagar efter generalkonferensen, och träffar kontorschefen Claes-Göran Edlund och tolkansvarige Göran Wern (som var kontorschef mellan 1986 och 1992).

Besöket började i biblioteket — och där hade jag kunnat stanna! Där finns det mesta av det material som kyrkan gett ut genom åren. Claes-Göran Edlund visar och berättar. Det känns att han verkligen "brinner" för detta. Han har arbetat på kontoret sedan 1986, samma år som verksamheten kom till nuvarande lokaler vid Mariatorget i Stockholm.

Han beskriver verksamhetens historia, ändå från starten 1964 med Åke Ternström som förste kontorschef. Efter honom har Ingegerd Hagström, Lisa Törngren, Christer Österlund, George Nilsson, Lars Åkebrand och Göran Wern varit ansvariga för verksamheten. Före 1964 gjordes översättningarna på missionskontoret.

De håller just nu på med slutbearbetningen av talen från generalkonferensen den 3 och 4 april. Arbetet med konferensnumret

Göran Wern och Claes-Göran Edlund arbetar på kyrkans översättningstjänst.

påbörjas faktiskt flera veckor före konferensen. Talarna får lämna in manus i förväg, och dessa skickas sedan ut till översättningskontor över hela världen för en förberedande översättning. Claes-Göran Edlund visar det speciella översättningsprogram de har för detta. De har också utöver lexikon även internt material och interna kurser till hjälp i arbetet för de cirka femton översättare och tolkar som de har knutna till verksamheten.

De här översättningarna har sedan tolkarna med sig till konferensen. Sedan 2004 finns tolkarna i en lokal vid kapellet i Västerhaninge. Göran Wern ansvarar för tolkningen och Claes-Göran Edlund ansvarar för det tekniska under generalkonferensen. Det är alltid minst två tolkar till med på varje konferenssession. Det är ett intensivt arbete. De tolkar talen simultant, ett tal i taget.

Om möjligt tolkar en tolk samma person. Göran Wern berättar att han brukar få förmånen att tolka profetens tal. Han minns med glädje den speciella stämning som fanns i översättningsrummen i Tabernaklets källare i Salt Lake City — där alla tolkar från hela världen samlades och översatte samtidigt. Det gav en stark känsla av att vår kyrka verkligen är en världsomfattande kyrka. Konferensen tolkades då till 67 språk. Nu görs tolkningar till över 90 språk. Kyrkan räknas som den största tolkningsorganisationen i världen, säger Göran Wern.

Genom teknikens under sker tolkningen direkt från Västerhaninge. De får talen via Internet, och talar in översättningen per satellit till Salt Lake City. Några sekunder senare kommer översättningen till direktutsändningen i kapellen. Vilken känsla det är för oss att kunna få lyssna till kyrkans ledare i direktsändning två gånger varje år. De talar direkt till våra hjärtan!

Visserligen kan vi nu se konferenserna via Internet i våra hem, men det är en speciell ande och känsla att lyssna tillsammans med många andra medlemmar. Det är en fantastisk förmån som vi bör ta tillvara! I Salt Lake City finns ett begränsat antal biljetter till konferensen. Vi har inga sådana begränsningar här — alla får plats!

Konferenshelgen är intensiv för tolkarna/översättarna. Under talen händer det ibland att talarna känner sig inspirerade att lägga till något. Tolkarna simultantolkar

— lyssnar och översätter samtidigt. Efter konferensen är arbetet dock inte slut än. Översättningstjänst får talen på nytt från Salt Lake City — nu med talarnas eventuella korrigeringar. En slutlig översättning görs (med hjälp av dataprogrammet, som visar vad som inte fanns med i första versionen).

Claes-Göran Edlund berättar att talarna får hålla sina tal på prov före konferensen, för att få fram tiden för talet och hastigheten som talet visas med på dataskärmen i talarstolen samt

höjden på talarstolen mm.

Tolkning sker inte bara simultant (vid generalkonferenser, KUV-utsändningar mm) utan också konsekutivt (på stavskonferenser mm med tolk och talare vid talarstolen). Det krävs då att talaren talar "i lagom långa bitar", så att hela tanken kommer med. För många meningar i taget blir svårt att komma ihåg för tolken, och för kort kan göra att inte hela tanken kommer med och det kan bli felöversatt på grund av det. Jag förstår att det måste ta tid att lära sig att tolka — och att bli tolkad!

Båda nämner Andens vägledning som en viktig förutsättning både för översättning och tolkning. När ett tal hålls "läggs Anden på det tal som är skrivet". Att få tolka våra andliga auktoriteter i kyrkan lyfter dem andligen. De känner sig lyckligt lottade att få arbeta med detta.

Tolkningen behövs, för det är svårt att helt uppfatta alla ord som talas på engelska och förstå allt rätt. Jag blev imponerad över det goda arbete som görs till vår hjälp på kyrkans översättningstjänst. ■

Stavskonferens för Stockholms stav

Anne-Sofie Wihlman

Med förväntan samlades närmare 550 medlemmar till stavskonferens i Gubbängens kapell den 8 och 9 maj. Presiderande var president José A. Teixeira, andre rådgivare i områdespresidentskapet. Med på konferensen var också äldste Craig T. Wright, ny områdesjuttio från England. Här följer ett sammandrag från konferensen.

Äldste Wright talade om att hålla fast vid Kristus, oavsett vilka prövningar vi ställs inför, "för han överger oss aldrig". Han uppmanade oss att fördjupa oss i skrifterna och jämförde detta med ett varmt bubbelbad som vi sänker ner oss i och som omsluter oss helt och hållet. Vi har alla slutit förbund att tjäna, och han uppmanade oss att "ge det du kan ge" i tjänande. På söndagen talade han om Guds vapenrustning och sade att "vi som ingått förbund kan inte när som helst ta av oss de löften vi gett till Gud". Föräldrar behöver skraddarsy barnens vapenrustning för att den ska skydda. Han uppmanade speciellt alla ungdomar i kyrkan att välja Gud, inte världen. "Gud kommer att hjälpa er!" Han avslutade med att bära sitt vittnesbörd — på svenska!

Stavspresident Ingemar Nyman uppmanade

oss att alltid lyssna till profeten, och att läsa vår patriarkaliska välsignelse — och följa den!

Äldste Teixeiras hustru talade om äktenskap och enighet. I 1 Mos 2:24 finns några särskilt viktiga ord: "lämna", "hålla sig till" och "bli ett". Hon uppmanade oss att alltid följa detta, och att vara ett med Kristus!

Äldste Teixeira var avslutande talare på lördagens allmänna möte — som han kallade "mötet för de trofasta". Han talade om att inte kompromissa bort det som är viktigt och nödvändigt för oss. (Han jämförde detta med en fågel som sålde sina vingar i en fabel och till slut inte kunde flyga alls och saknade skydd mot kylan). "För varje beslut vi tar finns det en konsekvens."

Äldste Teixeira tog på söndagens möte upp den tekniska utvecklingen och de nya former av sociala nätverk som finns på Internet, till exempel

Äldste Teixeira från områdespresidentskapet tillsammans med sin hustru talade vid stavskonferensen i Stockholms stav.

Facebook, och hur vi kan använda dem på ett värdigt sätt. På "www.followtheprophet" (med länk från Facebook) kan vi följa president Monson hela tiden. Kyrkan har en officiell Facebook-sida också. Var alltid ett exempel och låt världen och våra vänner veta vad vi tror på, var hans uppmaning till oss. På lördagen sjöng en mindre kör under ledning av Maria Hagman, Västerås gren. På söndagen

sjöng stavskören under ledning av Helena Gleissman, Stockholms församling. Då fick vi också lyssna till solosång av Ingemar Gleissman, Täby församling.

Andligt stärkta och uppbyggda av en fin konferens lämnade vi Gubbängen för denna gång. Vi har verkligen fantastiska ledare i kyrkan som är så inspirerade! ■

Templet ökar vår gemenskap

Magdalena Strömberg, Jönköpings församling

En fyra timmar lång bussresa var vad som väntade alla medlemmar från Jönköpings församling när vi steg på bussen torsdagen den 1 april. Bussen, vars slutdestination var Stockholm, var fylld med cirka 50 medlemmar i olika åldrar som alla skulle till templet i Stockholm. En trevlig busschaufför, vänner och en härlig förväntan gjorde att resan dit fylldes av leenden, prat och umgänge.

Väl framme, ganska sent på kvällen, blev vi tilldelade våra rum inne i gästhemmet och var sin nyckel. För en del var det något de varit med om förr och därför inget märkvärdigt. För andra var det en spännande och ny händelse som togs in och bevarades. Kvällen fortsatte med att många gick och lade sig direkt, andra gick på promenad i området eller bara umgicks inne i sina rum.

I rummet där vi unga kvinnor skulle sova blev sängarna snabbt valda och bäddade. Eftersom vi var i gästhemmet och så nära templet så fanns det andliga ständigt nära i tankarna. Det pratades lite om vad man kunde förvänta

sig och saker som man kunde tänka på inne i templet. Eftersom alla inte hade varit i templet förut så var det lite mental förberedelse inför tempelbesöket som skulle ske nästa dag. Det blev även en förberedelse för oss andra då vi fick tänka på varför vi gör som vi gör när vi besöker Herrens hus. Ingen hade sedan brådska till sängs utan det pratades ett bra tag innan rummet släcktes och blev tyst.

Vi ungdomar som skulle utföra dop var uppdelade i två grupper. Den ena skulle gå till templet på morgonen och den andra på eftermiddagen. Vilken grupp man än var i så kom man ut andligt påfylld och med en känsla av renhet och frid.

Det är inte helt vanligt att Jönköpings församling åker upp tillsammans med buss på det sättet eller att det stannas över natten men det var många som uppskattade det. Tack vare övernattningen blev det inte en snabb och stressad vistelse i templet utan en rofylld och avslappnad sådan.

"Både bussresan dit och övernattningen gav bra tillfällen till att förbereda sig mentalt inför templet", tycker Megan Rasmusson, 15 år.

Frid, gemenskap och glädje är tre ord med vilka jag vill beskriva resan till templet i Stockholm. Närheten som vi kände till Kristus och vår himmelske Fader inne i templet tillsammans med känslan av att vara hemma fyllde oss med frid under resten av resan. Gemenskapen kom genom att uppleva dessa andliga upplevelser med älskade vänner som har samma tro och mål i livet.

Några av ungdomarna från Jönköpings församling som var med på församlingens tempelresa.

FOTO RASMUS WALLGREN

Glädjen följde efter som ett resultat av detta och tillsammans skapade dessa tre faktorer en resa som kommer lämna goda spår i våra minnen. ■

Innebandy-SM

Jan Krylborn
Stockholms södra stav

Innebandymästerskapet för Stockholms södra stav genomfördes traditionsenligt i Katrineholm den 13 mars. I likhet med tidigare år deltog även lag från andra stavar och totalt ställde hela 25 lag upp för att tävla om SM-titeln (stavsmästare).

För ordning och reda med indelning i spelgrupper inom respektive klasser fram till finalerna svarade kansliet med Michael Olergård i ledningen. Trots antalet lag och klasser, dam och herr juniorer och seniorer, löpte det hela smidigt fram till final i respektive klasser. De som fick pauser och familjemedlemmar som inte deltog i innebandyn kunde i vanlig ordning gå till simhallen. Inte minst populärt bland yngre som ännu inte får vara med i turneringen.

Även på planerna måste det vara ordning och reda vilket Örjan Olsson, med bistånd av ett antal frivilliga domare, bevakade.

Finalen i damjuniorer spelades mellan Annikas heliga armé från Södertälje och LAJKK från Örebro. Där visade det sig att Annikas heliga armé krigade bäst och tog hem vinsten i finalen.

Damfinalen för seniorer hade Team Catrine från Örebro och Handen som gjorde upp om mästerskapet. Team Catrine lyckades vinna och blev därmed stavsmästare i klassen.

Ullas drömmar från Västerhaninge och Hägersten var finalister i juniorfinalen för herrar och där kunde Ullas drömmar efter en spännande och jämn match ta hem segern.

Även herrfinalen för seniorer blev mycket jämn och avgjordes genom "sudden death" där ÅK Handen lyckades få in den avgörande bollen och vinna över P.17 som också kom från Handen.

Därmed var det dags för prisutdelning där finalisterna av Olle Ståhlberg kunde ta emot belöningen för sina prestationer.

Här fanns två speciella och åtråvärda priser för juniorerna i "Fair Play". Dampriset gick till Karmen Kodia från Örebro med motiveringen "Med en uthållighet på plan och ett leende på läpparna har hon peppat sitt lag till sista svettdroppen. En härlig utstrålning som inspirerar."

Motsvarande pris bland herrjuniorerna gick till Joel Kärn från Handen med motiveringen "Med ett leende på läpparna spelade han i med och motgång. Positiv lagkamrat och motspelare. Mer sånt!"

Innebandymästerskapen har nu hållit på i många år i Katrineholm där Lars Nordlöf bevakat att staven kunnat använda de mycket lämpliga lokalerna som också ger

Priser för juniorerna i "Fair Play" gick till Karmen Kodia från Örebro och Joel Kärn från Handen.

möjligheten att utnyttja badet.

Det är nu dags att utvärdera verksamheten och avgöra om aktiviteten skall fortsätta och i så fall under vilka former. Att intresset och entusiasmen för att spela fanns i år kan vi i alla fall konstatera. ■

Spa-weekend i Valbo

Agnes Karlsson,
Stockholms församling

Fredag kväll den 23 april samlades en grupp unga kvinnor från Täby, Uppsala, Stockholm och Gävle i Valbo utanför Gävle. Kvällen inleddes med tacomiddag och därefter lekte vi en rolig lek för att lära oss varandras namn. Veronica Karlsson lärde oss att ge varandra ryggmassage. Det kändes skönt.

När det var dags att gå och lägga sig lade vi ut våra liggunderlägg och sovsäckar på vinden

Unga kvinnor från Stockholms stav samlade i Valbo utanför Gävle för en aktivitet.

och satte oss sedan i en ring för att sjunga lite och berätta historier. Vi somnade snabbt efter det. Nästa morgon var det dags

att blanda ihop ansiktsmasker och hårinpackningar. Till ansiktet använde vi vanlig jäst och en gnutta vatten som vi smetade på

huden. Vi hade masken i cirka tio minuter. För att göra huden på kroppen lenare gjorde vi en blandning av olivolja och socker. Iklädda baddräkt och livsmedel gick vi sedan in i bastun som låg vid ån nedanför huset. När vi kände ett desperat behov av vatten sprang vi ut och hoppade i ån som hade en temperatur av 2 plusgrader. Vi upprepade detta ett antal gånger tills all olja och inpackningar var bortsköljda.

Vi återvände till huset nöjda och fräscha och passade på att måla naglarna innan vi serverades en god lunch. Vi är tacksamma över att vi har varandra. ■

Nya Lokala sidorna behöver läsarnas hjälp

Om ni märkt har *Liahona* förändrats med en ny layout från och med januari 2010. Även de lokala sidorna har förändrats. De Lokala sidorna innehåller nu följande rubriker:

Budskap från områdespresidentskapet

Varje månad finns ett budskap från områdespresidentskapet eller en områdessjuttio. Ett budskap ges här speciellt till medlemmarna inom området Europa.

Lokala nyheter

Här kan man läsa om vad som händer i kyrkan i Sverige. Utrymmet är tyvärr begränsat, därför tar vi gärna emot flera korta artiklar för att få plats med så många nyheter som möjligt. Vi är också tacksamma för tips och idéer till nyhetsartiklar. Eftersom det tar upp till 3 månader innan en artikel publiceras måste nyhetsartiklar skickas in senast 2 veckor efter händelsen. Bifoga gärna ett eller två foton till artikeln.

Sista dagars heliga i Sverige berättar

Detta är en ny möjlighet för svenska medlemmar att dela med sig av en händelse då evangeliet eller

en evangelieprincip har varit till hjälp. Skriv cirka 300–500 ord i ”jag” form. Vill man inte skriva själv så kan vi hjälpa till med det.

Hur jag vet

Under denna rubrik kan man berätta om sitt vittnesbörd, hur den första kontakten med kyrkan och evangeliet togs, vägen till ett vittnesbörd och hur vittnesbördet har förändrat ditt liv. Det kan också handla om en speciell evangelieprincip — hur du vet att den är sann. Skriv 200–400 ord i ”jag” form.

Favoritskriftställe

Är du mellan 12–30 år kan du skicka in ett skriftställe och skriva några rader om dina tankar om detta och hur det har inspirerat dig.

Försöker likna Jesus

Vi kan lära oss så mycket av våra barn! Skriv och berätta om hur ditt barn, barnbarn eller något barn du känner visat hur de försöker leva efter evangeliet, hur de försöker likna Jesus. Barnen får gärna skriva själva om de kan. Skriv barnets namn, ålder och församling.

Läsarkommentar

Här finns plats att skicka in dina kommentarer till artiklar du läst. Finns det någon artikel du tyckte om, som har inspirerat dig eller påverkat dig på något sätt?

Tillstånd

För att artiklar och foton ska kunna publiceras måste det finnas skriftliga tillstånd från artikelförfattaren och fotografen. Är artikelförfattaren under 18 år behövs förälders tillstånd.

Dessutom behövs tillstånd från personerna på fotot (utom nyhetsartiklar). Är personerna på fotot under 18 år behövs förälders tillstånd. Tala gärna om för personerna som fotograferas att fotot kan publiceras i *Liahona*.

Tillstånden kan skickas med vanlig post eller e-post.

Foton

Foton som skickas via e-post bör vara i jpg-format med hög upplösning och skickas separat, inte i textdokumentet. Pappersfoton går också bra, men var uppmärksam på att de inte skickas tillbaka. Skriv gärna förslag till fototext och ange fotografens namn.

Till alla artiklar tar vi gärna emot foton.

Redigering

Alla bidrag kan komma att förkortas eller redigeras och publiceras i mån av plats och lämplighet.

Redaktionen för Liahonas lokala sidor

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A,
553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Anne-Sofie Wahlman, ass. redaktör
(för Stockholms stavar)
asw@bredband.net
Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås
Tel. 021-127321 ■

Evangeliet är tillgängligt överallt

Wiktorina Heinz, Luleå gren

Jag tror att vi är några av Europas nordligaste medlemmar. Oavsett så bor vi 23 mil från närmaste gren, en bra bit norr om polcirkeln. Inför senaste generalkonferensen slog det mig vilka enorma steg tekniken har tagit. Ibland är det mindre lyckosamt, men när det gäller tillgång till evangeliet så är det bara av godo.

Jag minns för många år sedan när de första direktsända generalkonferenserna skulle kablans ut. Vi tyckte det var fantastiskt — att få höra profeten ”live”! Innan dess var det VHS-kassetter som kom långt efter det konferensen varit. Nu idag kan jag sitta och titta på generalkonferensen ”live” i min lilla mobiltelefon — var som helst (internetansluten dator går givetvis också bra).

Att bo långt bort ifrån en församling är givetvis tråkigt, men en stor fördel är att man idag i alla fall inte är isolerad vad gäller budskap från våra ledare. För vissa personer är det kanske inte det fysiska avståndet till församlingen som är problemet, man kan kanske inte närvara av andra skäl. Oavsett vilken orsak man har för att inte komma till kyrkans möten, så finns det numera alltid möjlighet att höra våra generalauktoriteter. En stunds andlig ”upp-tankning” är bättre än ingenting alls.

Jag kan verkligen rekommendera senaste konferensen (som nu i sin helhet ligger ute på www.lds.org). Jag fick ett enormt andligt uppsving av att lyssna till dessa inspirerade syskon. Jag hoppas att fler upptäcker den källan till andlig näring och uppbyggnad. ■

Vill du dela med dig av en andlig upplevelse? Skriv cirka 300–500 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com eller till asw@bredband.net (för Stockholms stavar)

Wiktorina Heinz

Fasta och glädje

Anna-Maria Nilsson, Jönköpings församling

"Ändå fastade de och bad ofta och växte sig starkare och starkare i sin ödmjukhet och fastare och fastare i tron på Kristus, till dess deras själar fylldes av glädje och tröst, ja, så att deras hjärtan renades och heliggjordes med en heliggörelse som kommer på grund av att de överlämnade sina hjärtan åt Gud." (Helaman 3:35)

Detta är en vers som jag läst många gånger innan jag insåg vilket framgångsrecept som fanns däri.

Jag älskar formuleringen att växa sig starkare i sin ödmjukhet. Herren vill inte att vi ska vara svaga efterföljare, men han vill att vi ska följa Honom och inte oss själva. Genom att

fasta och be till vår Fader så kan vår vilja bli mer lik Guds vilja för oss, och detta kommer att resultera i större glädje i vårt liv. ■

Vill du dela med dig av ditt favoritskriftställe? Skriv 100–150 ord och berätta (för ungdomar 12–30 år) skicka det till eivorhagman@hotmail.com eller till asw@bredband.net (för Stockholms stavar).

FÖRSÖKER LIKNA JESUS

Lär mig nya sånger om Jesus

Josef H., 4 år, Västerås gren

Jag kan likna Jesus genom att lyda honom och mamma och pappa, vara snäll mot min syster, gå till kyrkan på söndagarna och ha hemafton med min familj på måndagskvällarna. Jag tycker om att lära mig nya

sånger som handlar om Jesus. "Jesus sade älska alla" är min favoritsång. ■

Är glad och hjälper till

Emmy H., 2,5 år

Jag kan vara snäll och glad, hjälpa till, läsa skrifterna och vara snäll mot min bror. ■

Sitter stilla i kyrkan

**Lorenzo F., 6 år,
Västerås gren**

Jag kan likna Jesus och visa min kärlek till honom genom att hjälpa min syster, vara snäll mot mamma och pappa, vara lydlig, sitta stilla i kyrkan, gå till Primär och kramas. ■

Lorenzo F.

Josef H.

Emmy H.

.....

Har ditt barn/barnbarn en berättelse eller erfarenhet om hur han/hon gör för att försöka lika Jesus? Skicka in cirka 100–150 ord eller mindre till eivorhagman@hotmail.com eller till asw@bredband.net (för Stockholms stavar)